

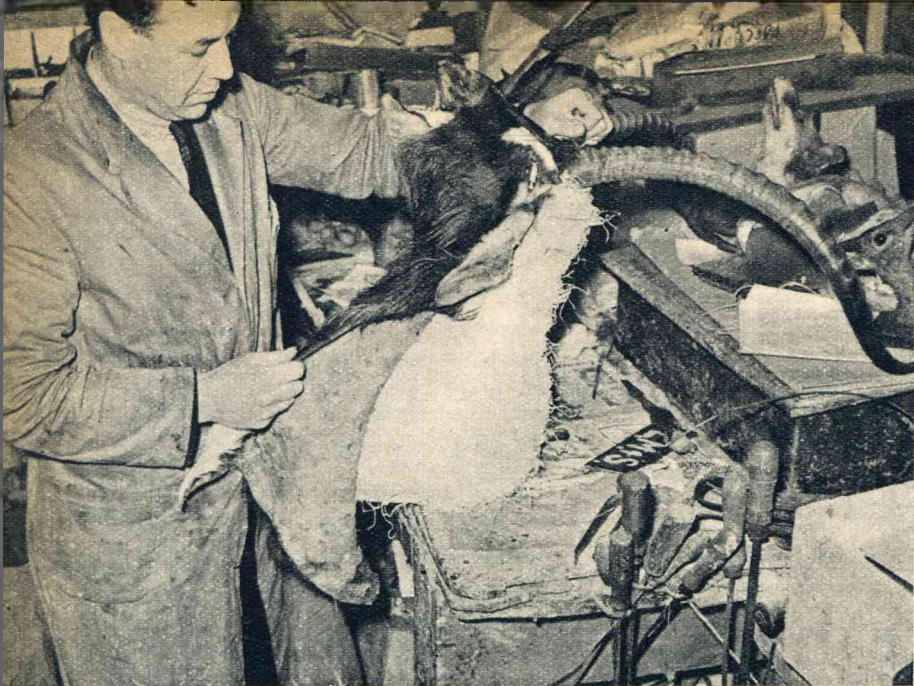
PANORAMA

1 FEBRUARI 1940 — No. 5

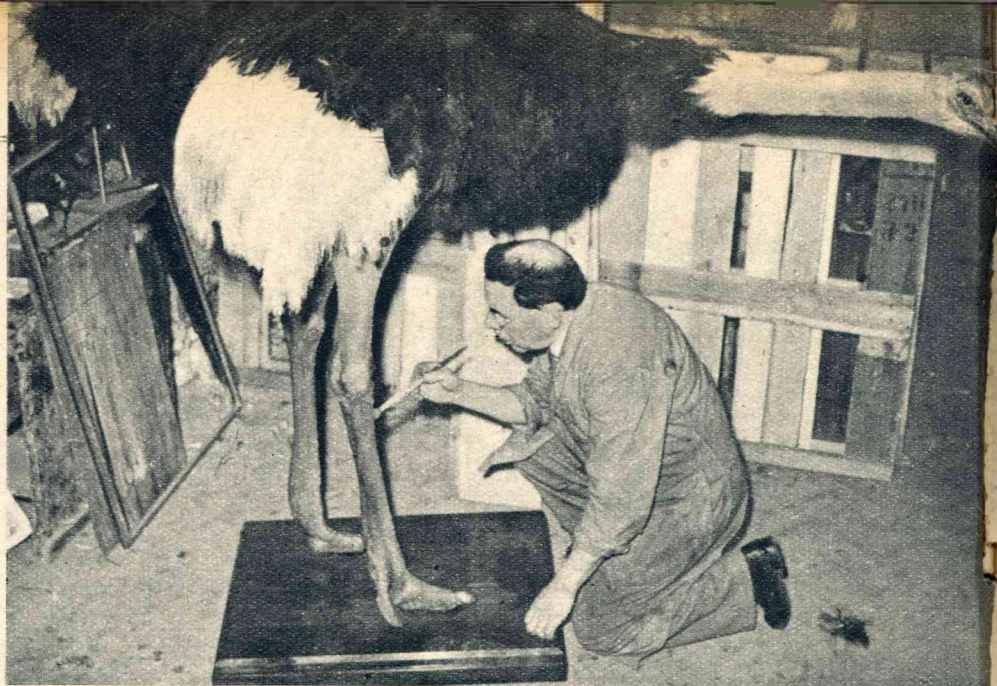
LOSSE NUMMERS 15 CENT



IN DIT NUMMER: UITSLAG VAN ONZE KERSTPRIJSVRAAG



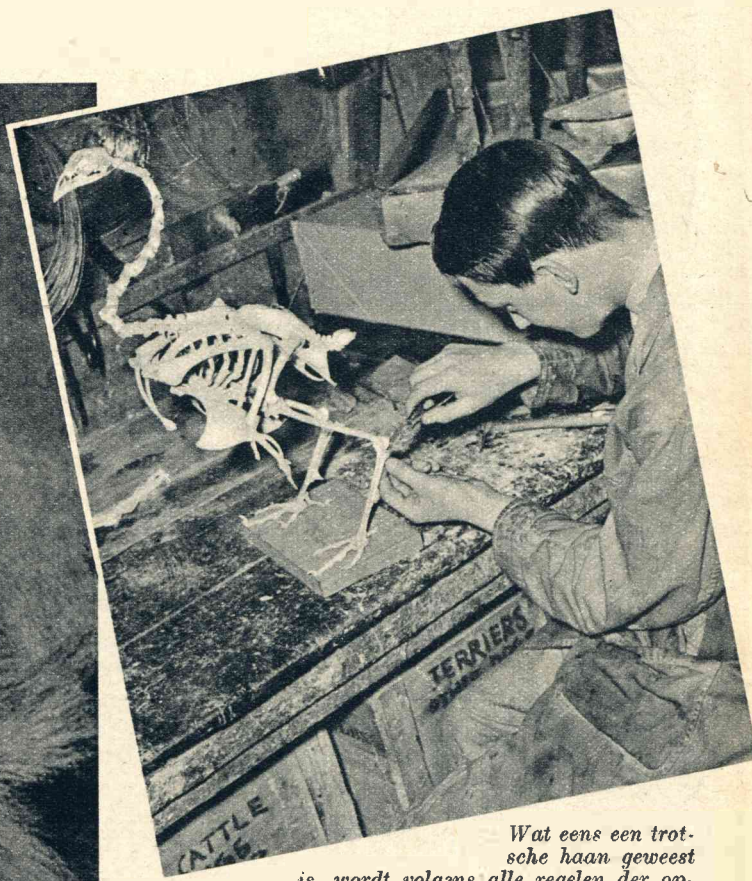
De kop van een antilope wordt gevuld met zaagmeel en een soort fijne houtkrullen, daarna weer bedekt met de oorspronkelijke huid.



De pooten van den struisvogel worden afgewerkt in de juiste natuurlijke nuances, die ze behooren te hebben.

BIJ DEN DIERENOPZETTER

Voor al de oogen van den leeuw zijn het voorwerp van een speciale deskundige bewerking, die hun den gloed en de uitdrukking van 't echte leeuwenog verleent.



Wat eens een trotse haan geweest is, wordt volgens alle regelen der opzetkunst geordend en in elkaar gezet.

Wie een dierentuin bezoekt zal zich misschien menigmaal afgevraagd hebben: wat gebeurt er met die dieren, als ze dood zijn? In ons beknopt artikel vertellen we iets meer over die post-mortem-belevenissen en onze fotoserie verduidelijkt u nog nader welke uitstekende zorg er aan bepaalde kostbare exemplaren wordt gewijd.

Dierentuinen over de heele wereld, jagers op grof wild en anderen zijn vaak in het bezit van vrij kostbare exemplaren, die de eigenaren vertroetelen en verzorgen. Hetzij om de werkelijke waarde van het specimen, hetzij om de herinnering, aan de vangst van zoo'n exemplaar verbonden, willen de bezitters de dieren ook na hun dood nog vaak bewaren en bewonderen. De onderneming, die nu al ruim honderd jaar in Camden Town te Londen bestaat, biedt een uitnemende gelegenheid daartoe.

Deze firma, die door tal van generaties werd in



De huid van een aap wordt, na de noodige preparatie, weer aan elkaar genaaid. Op den achtergrond de kop van een vosje, dat op verdere afwerking ligt te wachten.



Nadat de slang gevild is, wordt 't geraamte zeer nauwkeurig behandeld.

stand gehouden en die thans in handen is van den tachtigjari en heer Henry Gerrard, bijgestaan door een staf van twintig zeer ervaren deskundigen op het gebied van opzetten van dieren, heeft de verdere bewerking op zich genomen van de talrijke gestorven dieren, die haar uit alle hoeken der wereld ter behandeling worden toegezonden.

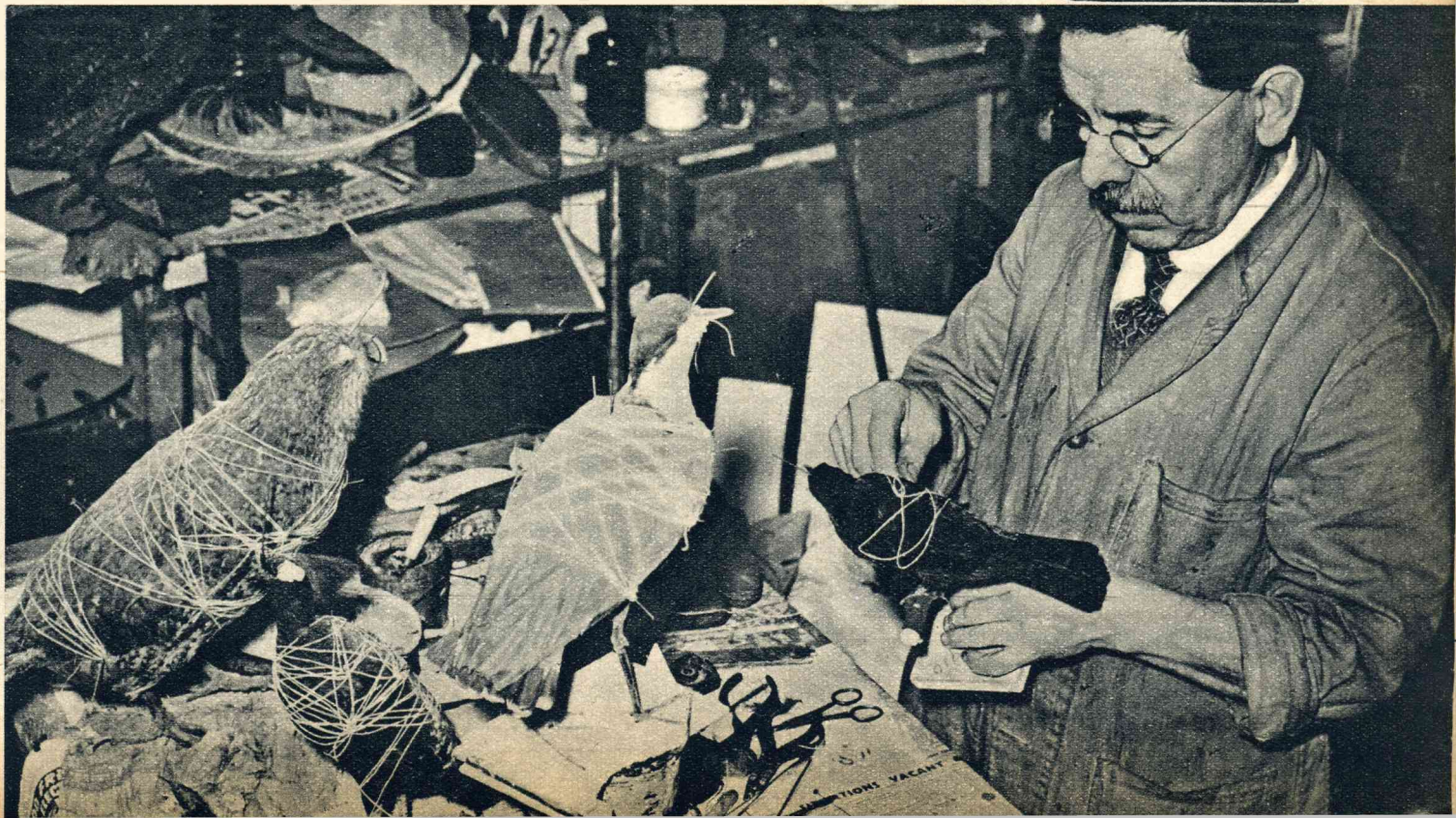
Deze ervaren specialisten, voor wie het prepareren van dieren geen enkel geheim meer bezit, doen aan de hand der meest moderne methoden hun uiterste best, niet alleen om zoo natuurgetrouw mogelijk te blijven, maar moeder Natuur zelfs nog 'n tikje te verbeteren.

Zoo worden bijvoorbeeld de oogen der leeuwen volmaakt natuurlijk gekleurd; de vrij lange pooten der struisvogels krijgen het tintje en de nuances die ze precies behooren te hebben; het nijlpaard wordt voorzien van 'n gebit, waarover de doode kolosus tijdens zijn leven zou hebben kunnen watertanden, in één woord: alles, wat deze aparte tak van wetenschap aan mogelijkheden biedt, wordt hier benut, niet alleen om de dieren te vereeuwigen, dank zij zaagmeel en houtkrullen, maar vooral om ze op hun voordeeligst te presenteren zoowel aan de tegenwoordige generatie als aan de verre nakomelingschap en de herinneringen zoo levendig mogelijk te houden.

Klaar voor verdere verpakking en verzending. Vleugels en veren worden eerst secuur samengebonden om beschadiging te voorkomen.



Een degelijk vakkundige bepaalt er zich niet toe natuurgetrouw te werken, maar waar noodig corrigeert hij de kleine foutjes der natuur met borstel en penseel, zooals dit geschiedt bij dit nijlpaard.



Midden in de duinen
steekt dreigend de loop
van een kanon op.

D U I T S C H E K U S T W A C H T

BEDIENING DER ZWARE ARTILLERIE

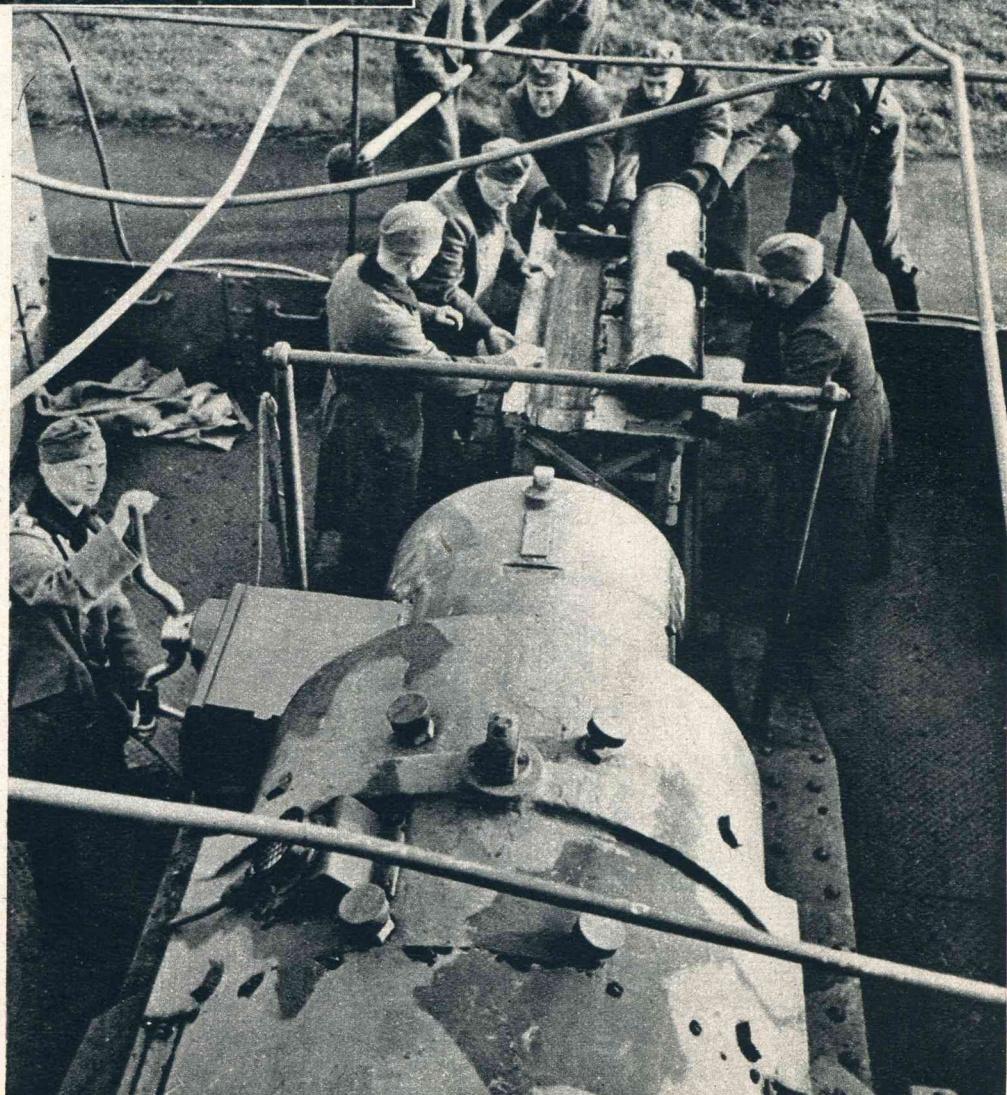
Naarmate het scheepsgeschut zwaarder is geworden, heeft men ook de kanonnen, die het hiertegen moeten opnemen, van grooter kaliber gemaakt. Tot nu toe, dat wil zeggen in de laatste oorlogen, heeft de kustbatterij

meestal goed stand kunnen houden tegen de grootste slagschepen, omdat men daar immers steeds gebonden is aan 'n zekere verhouding tusschen snelheid, bepantsering en bewapening. Een kanon op het land behoeft niet verplaatst te worden, althans niet wanneer het tot een vaste stelling behoort, en kan dus goed beschermd worden en bijzonder zwaar van kaliber zijn. Van zee uit is het niet gemakkelijk te ontdekken en aangezien de zee zelf nog versperd is met mijnen en netten, terwijl tevens de vloot en de luchtmacht der verdedigers een woordje meespreken, moet de aanvaller over een groote overmacht beschikken om met succes 'n landing of de vernietiging van een bepaalde basis tot stand te kunnen brengen. Men acht het zoo moeilijk kustbatterijen buiten gevecht te stellen, dat de zware (van 28 tot 40 cm.), ja zelfs middelbare (van 12-24 cm.) gewoonlijk slechts 'n

De granaat is in den loop gebracht, hierop volgt de kardoes en na enkele seconden is het kanon klaar om te vuren.



De kardoesen der kustbatterijen zijn zoo zwaar, dat ze op speciale karretjes vervoerd moeten worden.





Na het schot wordt de kardoes verwijderd. Een jasje van stevige stof en asbesthandschoenen beschermen den kanonnier tegen de hitte van de kardoeshuls.



Lichter geschut, bestemd voor beschieting van lichtgepantserde schepen, staat in de nabijheid van de kust.

licht pantser tegen scherven bezitten. Zij zijn echter dikwijls op geruimen afstand van de kust geplaatst en „verdwijnen” zoodoende als het ware in het land. Toch heeft de aanvallende vloot er sedert den laatsten wereldoorlog eenige hulpmiddelen bij gekregen: de verkenningsvliegtuigen en de nevelgordijnen. Of dit echter voldoende zal zijn om een goede kustverdeling te doorbreken, is nog lang niet zeker.



Overal langs de 1500 km. lange Duitse kust staan wachtposten opgesteld.



Het bevel om te vuren wordt telefonisch van den commando-post naar de batterij doorgegeven.

Zoodra alarm gegeven wordt komen de bedieningsmensen aanhollen. Ieder weet precies zijn plaats, zoodat het stuk geschut in korten tijd gevechtssklaar is.



DE LEEELIJKSTE BABY

DOOR
P. G. WODEHOUSE

✱

Zeer jeugdige babies zijn vaak erg leelijk — dat weet iedereen; het spruitje van Bingo Little had al een buitengewoon ongunstig voorkomen, ja, vertoonde het type der luiden, voor wie de politie een sleepnet spreidt — dat beaanden Bingo's vrienden allen: en die afstootelijke leelijkheid oefende een machtigen invloed uit op het leven van één dier vrienden — een heilzamen of noodlottigen invloed, dat weet niemand nog; maar Bingo zelf werd er door gered in den hachelijksten crisistijd van zijn huwelijksleven — waarvoor hij zijn zoon mateloos dankbaar bleef.

Toen Bingo's huwelijk met Rosie Banks, de bekende romanschrijfster, in het tweede jaar gezegend werd, en bedoelde verbluffende jongeling op het Londensche tooneel verscheen, gedroeg Bingo zich, gelijk u zelf ook gedaan zoudt hebben. Toen hij in het ziekenhuis aan het kind werd voorgesteld, deinsde hij af met een verschrikt „Oei!” en in de volgende dagen slonk geenszins het gevoel, dat hij tegen iets roodgloeiends was aangelopen. Het eenige, waardoor zijn vaderlijke belet werd ineen te zijgen, was het feit, dat hij een portret van zichzelf op even prillen leeftijd in zijn bezit had, en dat hij daarop eveneens gelijkenis vertoonde met een moordlustig spiegelbeeld. Dus was het bewijs geleverd, dat een kind, ondanks het rugste begin, nog best een beschaafd en gepolijst mensch kon worden, met fijnbesneden trekken, en hij voelde zich hierdoor verkwikt en hoopte er het beste van.

Intusschen viel niet te ontkennen, dat de nieuwe wereldling veel weg had van een waterspuwer, die een melkflesch leegdronk in plaats van dakgootwater te loozen; dus toen Bingo ontwaarde, dat er in de rennen te Plumpton een paard „Waterspuwer” meeliiep, aarzelde hij niet, tien pond op dat beest te zetten. Hij speurde steeds naar voortekenen en wenken van den hooge, en 't kwam hem voor, dat dit het doel was geweest van de komst van het kind.

„Waterspuwer” echter slaagde er niet in, een plaats te verwerven onder de zes eerst-aankomenden, weshalve Bingo in een staat van pijnlijke geldverlegenheid was geraakt. Het tientje, waarmee hij op het paard had gewed, was zijn laatste; het verlies van dat tientje beduidde: een maand lang geen sigaretten en cocktails en andere kleine weelden, die voor een man van de wereld zooveel belangrijker zijn dan het noodige.

Want hij miste het stralend vooruitzicht, het hoofd des gezins te kunnen aanspreken om een kleinigheid voor de allereerste nooden. Vóór mevrouw Bingo naar de provincie vertrok, een dag of veertien geleden, om haar moeder te Droitwich door n pekelbadkuur heen te helpen, bevatten haar laatste woorden tot hem de ernstige opdracht, in haar afwezigheid niet te wedden; en hij voelde wel: vruchteloos zou hij trachten, zijn wandaad te verschoonen met het betoog, dat hij zeker van zijn zaak meende te zijn. Ze zou hem niet willen begrijpen.

Neen; wilde hij aan contanten komen, dan moest hij uit een andere bron putten; en aldus zetten zijn gedachten koers, gelijk ze al menigmaal hadden gedaan, in de richting van Prosser, meer bekend onder den naam „Chequeboek”, wegens z'n fabelachtigen rijkdom. Hij wist beter dan velen, dat het moeilijk was Chequeboek tot opdokken te bewegen; dat was een krachtproef voor de allersterksten. Maar toevallig had die tamme millionaire van Bingo's club de laatste paar dagen een onverwachte minzaamheid tentoongespreid. Toen Bingo eens de schrijfkamer betrad, om zijn kleermaker een brief te schrijven, waarvan hij een kalmeerend resultaat verhoopde, had Chequeboek daar gezeten, druk bezig aan iets, dat een verscheen te zijn; Chequeboek had hem gevraagd, of hij ook een paar goede rijmen wist op „blauwe ogen”, en was vervolgens aan 't redeneeren geslagen over den gehuwden staat, de meening formuleerende, dat 't daarbuiten geen leven was.

Hieruit had Bingo de conclusie getrokken, dat Chequeboek Prosser eindelijk door de liefde was beroerd, en een verliefde Chequeboek, zoo redeneerde hij, kon — neen, móét — week genoeg gestemd zijn, om met propvolle handen uit te delen van zijn overvloed. Dies begaf hij zich met opgewekt vertrouwen naar het flatgebouw in Park Lane,

waar de millionaire zijn woontent had, en hij kreeg het gevoel, dat 't hem meeliiep, toen hij, de voordeur bereikend, Chequeboek naar buiten zag komen.

„O, hallo, Chequeboek,” zei hij. „Morgen, Chequeboek. Zeg, Chequeboek...”

Waarschijnlijk had Chequeboek Prosser een soort zesde zintuig ontwikkeld, doordat hij al jaren de rijkdaard van de club was geweest. Het leek iets op helderziendheid. Ten minste, hij luisterde niet meer, deed een vluggen zisprong als een antilope, die een tijger speurt, en schoot in een taxi weg, Bingo alleenlatend met zijn probleem, wat hij nu verder 't beste kon doen.

Hij vond maar één uitweg uit den nood: koppig het spoor van zijn slachtoffer volgen; en dus kuierde hij naar de Savoy Grill, welk adres hij den chauffeur had hooren opgeven, en toen hij daar een twintigtal minuten later kwam, vond hij Chequeboek in de vestibule met een meisje. Met aanmerkelijk genoegen herkende hij in haar een kennisje van vroeger, waarmee hij in z'n vrijgezelltijd menigmaal op jazzmaat had gehuppeld; di gaf hem de kans, zich bij het tweetal aan te sluiten. Enkele minuten later zaten zij met z'n drieën om een tafel, en vermaande hij den kellner, den wijn goed aan te warmen.

Hij had er op dat moment geen erg in, maar achteraf kreeg Bingo het gevoel, dat Chequeboek 't heelmaal niet naar gevonden zou hebben, als hij weg was gebleven.

De maaltijd had iets gedwongens. Aan Bingo lag 't niet. Hij babbelde onbekommerd. Aan 't meisje lag het ook niet. Zij babbelde ook onbekommerd. Maar Chequeboek scheen niet erg in uitgaansstemming te zijn. Stil. Afgetrokken. Verstrooid. Behept met een neiging om in zijn stoel te schuifelen en met zijn vingers op tafel te trommelen.

Na de koffie zei het meisje: nu, ik zal eens naar 't station moeten om mijn trein te halen — ze ging ergens in Kent logeeren, scheen 't. Chequeboek kwam een beetje bij: hij bracht haar wel even weg, zei hij. En Bingo zette zijn tactiek, Chequeboek niet uit het oog te verliezen, door: hij ging ook wel even mee, zei hij.

Dus gingen zij met z'n drieën op stap, en toen de trein was weggereden stak Bingo zijn arm door dien van Chequeboek en zei hij: „Zeg, Chequeboek, ik had gedacht, dat jij me misschien een pleziertje zou willen doen.”

Reeds onder het spreken meende hij iets merkwaardigs te zien in het uiterlijk van zijn metgezel. Chequeboek had iets kouds, glazigs in zijn oogen.

„O, ja?” zei hij uit de hoogte. „Dacht je? Wát dan wel, meneer de kliek? Wat kan ik voor je doen, kleefpleister?”

„Kun je me tien pond leenen, kerel?”

„Neen, dat kan ik niet.”

„Je zou er mijn leven mee redden.”

„Daar leg je nu precies je vinger op mijn onoverkomelijk bezwaar,” zei Chequeboek. „Ik stel er geen prijs op, dat je in leven blijft. Ik wou, dat je een lijk was, bij voorkeur een verminkt lijk. Ik zou met genoegen op je overblijfselen dansen.”

Bingo verbaasde zich. „Op mijn overblijfselen dansen?”

„En geen plekje overslaan.”

Bingo richtte zich in zijn volle lengte op. Hij had óók zijn trots.

„Zoo?” zei hij. „Nou, als de zaken zoo staan — 't ga je beroerd!”

Dit was 't einde van het onderhoud. Chequeboek wenkte een taxi en Bingo wandelde naar zijn woning in Wimbledon. En hij vertoefde daar nog slechts kort, toen hij aan de telefoon werd geroepen. Hij luisterde en vernam Chequeboek's stem.

„Hallo,” zei Chequeboek. „Ben jij 't? Zeg, heb ik niet beweerd, dat ik dolgraag op je verminkte overblijfselen zou dansen?”

„Jawel.”

„Ik heb er nog eens over nagedacht...”

Bingo's gelaat ontstrakte. Hij begreep, hoe 't gegaan was. Kort na hun afscheid waren er in Chequeboek betere gevoelens boven gekomen, aanleiding gevend tot een begin van wroeging. En hij wou juist zeggen: kerel, prát er niet meer over, we zeggen in een oogenblik van drift allemáál dingen, die we niet meenen, toen Chequeboek doorsprak.

„...over nagedacht,” zei hij, „en ik wou er aan toe voegen: met stevige bergschoenen. Há, á!”

Met strakke lippen en peinzend oog legde Bingo Little den haak neer, en keerde hij weer naar het salon, waar hij thee met wentelteefjes aan 't inladen was. Toen hij zijn maaltijd hervatte, verkeerde de thee tot alsem en het wentelteefje tot asch in zijn mond. De gedachte, dat hij 't een heele maand lang zonder cocktails en sigaretten zou moeten doen, sneed door hem heen als een mes.

En reeds zat hij zich af te vragen, of 't toch maar niet 't beste was, de uiterste beproeving te doorstaan, en alles aan mevrouw Bingo te belijden, toen de middagpost kwam, met een brief van haar. En daaruit schoof, toen hij de envelop openrukte, een briefje van tien pond.

Bingo's ontroering op dat moment is bijna niet te beschrijven. Geruimen tijd bleef hij roerloos zitten, met zijn oogen dicht, mompelend: „Wat een trouwe kameraad! Wat een steun!” toen deed hij zijn oogen open en las hij den brief. Die was nogal lang, en ging heelmaal over de menschen in 't hotel en een poesje waar ze kennis mee had gemaakt, en hoe haar moeder er uit zag, als ze in 't zilte nat dreef, enzovoort, enzovoort, en eerst aan 't einde kwam het tientje ter sprake. Als echte vrouw had mevrouw Bingo de hoofdzaak voor 't postscriptum bewaard.

„P.S.,” schreef ze, „ingesloten tien pond. Ik had graag, dat je die naar de bank bracht en er een rekening voor Algy mee opende. Lijkt 't je niet snoezig als hij zijn eigen rekeningetje en zijn eigen kassiersboekje heeft?”

Als een behoorlijk gespierde muilezel Bingo een schop in 't gelaat had gegeven, had hij er misschien een tikje erger uit kunnen zien, maar niet veel. De brief viel uit zijn ontzenuwde vingers. Dat hij achter het net vischte, gaf hem een ontzettenden schrik, maar bovendien was hij sterk tegen het heele plannetje. Hoezeer hij er persoonlijk vóór was, dat welstand gedeeld werd, hij kende geen ongeschikter geschenk, om in de handen van een ontvankelijke kinderziel te leggen, dan een kassiersboekje; het kon niet anders, of het ziertje werd daardoor al in den levensaanvang behept met kapitalistische opvattingen, die streken tegen alle moderne verlichting. Stop je baby tien pond in zijn handen, zoo redeneerde hij, dan zit je met een dividendjager opgescheept, vóór je weet waar je aan toe bent.

Zijn opvattingen dienaangaand waren zoo onverzettelijk, dat hij er even over dacht, terug te schrijven en mevrouw Bingo te beduiden — in 't welbegrepen belang van het kind — dat hij een brief van haar had ontvangen met de bewering dat zij tien pond insloot, terwijl er, denkelijk door een moment van vergeetachtigheid harerzijds, geen tien pond was meegenomen. Hij liet dit plan echter weer varen, niet omdat 't niet goed was, maar omdat 't hem per saldo nog niet goed genoeg leek. Wel is waar schreef mevrouw Bingo verhalen over meisjes, die om zichzelf alleen bemind wenschten te worden, maar aan schrandereid ontbreken deed 't haar niet.

Hij zag verder van thee en wentelteefjes af, liet den kinderwagen komen, vlijde zijn zoon en erfgenaam er in neer en verliet zijn woning, met een wanueling door het park als doel. Tot dan toe had Bingo zich steeds gelijkmoedig geschied in het feit, dat er geen mogelijkheid bestond tot gedegen gedachtenwisseling tusschen hem en zijn nakroost. Nu echter vond hij de gedachte, dat zij van elkaar gescheiden waren door een onoverbrugbare kloof, in hooge mate tragisch.

Hij peinsde aldus: hier liep hij, absoluut blut, en daar lag het kind, bulkend van 't geld, en het was niet te verhelpen, doordat zij zich onmogelijk met elkander konden verstaan. Had hij Algernon slechts aan 't verstand kunnen brengen, hoe ellendig hij er voor stond, dan had 't stellig maar weinig moeite gekost, een leeninkje op korten termijn te sluiten.

Het was de oude geschiedenis: bevroren activa — een groote misère en de dood voor den handel, zooals een iegelijk weet.

Zoo diep was hij weggezonden in dit somber gepeins, dat zijn naam, door iemand anders genoemd, eenigen tijd werk had om tot hem door te dringen.

Toen keek hij met schrik op, en zag, dat een dikke man in jacquet en bolhoed naast hem liep, een kinderwagen voortduwend, waarin een baby met een hanglip rustte.

„Goeden middag, meneer Little,” zei hij, en Bingo zag, dat het zijn boekmaker was, Charles Pikelet, alias „Charlie Betaalt Altijd” — de man, die de tweede hoofdrol had gespeeld in het drama van het paard „Waterspuwer”.

Wijl Bingo hem voordien alleen op renbanen gezien had — waar hij, waarschijnlijk met de beste bedoelingen, een geruite pantalon en witte panama placht te dragen — had hij hem niet aanstonds herkend.

„Hé, middag, meneer Pikelet,” zei hij.

Eigenlijk had hij geen zin om te praten, hij was liever alleen gebleven met zijn gedachten, maar de boekmaker had blijkbaar behoefte aan gezelschap, en Bingo was wel bereid, hem een pleziertje te doen. De wijze tracht altijd op goeden voet te blijven met zijn boekmaker.

„Ik wist niet, dat u hier in de buurt woonde. Baby van u?”

„Ja,” zei Pikelet, met een stem van neerslachtigheid. Hij wierp een snellen blik in het binnenste van den kinderwagen, waaraan hij gehecht was, en zijn gezicht vertrok, alsof hij iets griezeligs had aanschouwd.

„Kielekiele,” zei Bingo.

„Hoe bedoelt u, kielekiele?” vroeg meneer Pikelet met opgetrokken wenkbrauwen.

„Ik had 't tegen de baby,” zei Bingo. „Knap kindje,” voegde hij er aan toe — een likje stroop kon nooit kwaad, vond hij.

(Charles Pikelet keek met verbaasde oogen op.

„Knap?”

„Nou ja,” zei Bingo, door aangeboren eerlijkheid genoopt, zijn verklaring toe te lichten, „ik zal niet

zeggen dat hij — als 't een hij is — op Robert Taylor lijkt, of — als 't een zij is — op Carole Lombard; ik bedoel: knap bij dat kind van *mij* vergeleken.”

Weer keek Charles Pikelet verbluft. „U wilt toch niet zeggen, dat die baby van mij minder leelijk is dan die baby van u?” vroeg hij ongelovig.

Nu was het Bingo, die groote oogen opzette. „Wou u soms beweren van niet?”

„Dat wou ik zeker. De uwe heeft ten minste iets menschelijks.”

Bingo kon zijn ooren nauwelijks gelooven. „Iets menschelijks? Die van mij?”

„Nou ja, toch zooiets.”

„Arme, dwalende Pikelet, je slaat nonsens uit.”



De agent, aldus tot de orde geroepen, ging meer nauwgezet aan de studie.

„Zoo, sla ik nonsens uit!” zei Charles Pikelet, op zijn teentjes getrapt. „Durft u te wedden? Ik bied vijf tegen een, dat mijn Arabellaatje de lelijkste is van de twee.”

En toen ging een scheut electriciteit door Bingo heen. Niemand heeft meer oog op een zoet winstje dan hij.

„Tien pond goed?”

„Top — tien pond.”

„Okee,” zei Bingo.

„Okee,” zei Charles Pikelet. „Kom op met je tientje.”

Die wanklank in een welluidend gesprek deed Bingo allernaangenaamst aan. „Jawel, zeg,” viel hij smalend uit, „een beetje soepel crediet is toch zeker 't fundament van zulke transacties? Schrijf 't maar op de lei.”

Meneer Pikelet had geen lei bij zich, vertelde hij. Bingo moest snel denken. Hij had natuurlijk een briefje van tien bij zich, maar dat had hij slechts in bewaring, en hij zag geen kans met Algernon te overleggen, of hij het gebruiken mocht. Misschien was het wicht even weinig sportief als zijn moeder.

En toen, met een snelle wending van zijn geest, zag hij in, dat hij het kereltje verongelijkte. Dat zijn zoon een dergelijk buitenkansje liet waaien, dat kon niet.

„Goed,” zei hij. „Alsjeblieft.”

„Prachtig,” zei Charles Pikelet. „Ik zet vijftig pond — gezien? Daar komt net een agent aan — die kan beslissen. Hé, agent!”

„Heeren?” zei de agent stilstaande. Het was een groote, gemoedelijke man met een eerlijk gezicht. Bingo vond hem geschikt, vertrouwde hem gaarne het oordeel toe.

„'t Gaat om een weddenschap, agent,” zei Pikelet. „Is deze baby lelijker dan dié baby?”

„Of omgekeerd?” zei Bingo.

De agent doorzag beschouwend de beide kinders wagens.

„Ik heb er eentje thuis, waar ze geen van tweeën mee te vergelijken zijn,” kwam zijn antwoord, eenigszins zelfvoldaan. „Da's er eentje, waar de klok bij stil staat. En de vrouw vindt 't een schoonheid. Daar heb ik me menigmaal krom om gelachen,” zei de agent toegeeffijk.

Charles Pikelet en Bingo vonden beiden, dat hij van de onderhavige kwestie afdwaalde.

„'t Gaat niet om uw baby,” zei Charles Pikelet.

„Precies,” zei Bingo. „U moet bij de zaak blijven.”

„Uw baby doet niet mee,” zei Charles Pikelet. „'t Gaat om onze babies.”

De agent, aldus tot de orde geroepen, ging meer nauwgezet aan de studie. Hij keek van den eenen kindervagen naar den anderen, en toen van den anderen kindervagen naar den eenen. En het trof Bingo als een koude douche, dat die aarzeling maar één ding kon beteekenen. Het was niet zoo'n gemakkelijke en zekere overwinning, als hij gemeend had.

„Hm,” deed de politie-agent.

„Ja...” zei de politie-agent.

Bingo's hart stond stil. Hij begon te begrijpen, dat 't op het kantje af ging. Maar zijn leven lang heeft hij volgehouden, dat zijn baby had moeten winnen, al was 't maar met een neuslengte, als er op 't laatste moment geen ongelukje was gebeurd. Net toen de agent stond te aarzelen, priemde er een straatje zonneshij door de wolken. Het kwam terecht op het gelaat van Arabella Pikelet, en was oorzaak, dat zij het verworm tot een afgrijpselijke grijns. En op hetzelfde oogenblik, vlak bij de finish, begon ze opeens belletjes te blazen met een hoek van haar mond.

De agent aarzelde niet meer. Hij vatte het handje van de jonge juffrouw Pikelet en tilde het op.

„Die wint!” zei hij. „Maar dan moesten de heeren eens zien, wat ik thuis heb.”

* * *

Waren de wentelteefjes, die Bingo bij zijn thee had verorberd, in asch verkeerd in zijn mond, veel erger verging het de karbonade en gebakken aardappels, die hij voor diner kreeg. Want omtrent dien tijd had zijn verblufte brein de verstijving overwonnen, waarmee het geslagen was, en wees het met veel bereddering de verschillende kanten aan van den ontzettenden toestand, waarin hij zich had gestort. Het veegde alle nevels weg van het moeras, zoodat hij heel de grimmigheid van zijn dreigenden ondergang kon overzien.

De liefde tusschen den heer en mevrouw Bingo

kwam de volmaaktheid nabij. Sinds het begin hunner verbintenis waren zij nooit anders met elkaar geweest dan koek en ei. Maar of de meest in de wol geverfde genegenheid bestond zou zijn tegen de openbaring van hetgeen hij dien dag had gedaan, dat betwijfelde hij.

Uit welken hoek het geval ook bekeken werd, het had één zijde, die een jongen vader allesbehalve eer aandeed en in 't gunstigste geval aanleiding moest geven tot een reeks Hoe-heb-je-'t-kunnen-doens. En dit was het heele foeffe in het huwelijksleven, zoo had hij ervaren, de wederpartij zoo weinig mogelijk aanleiding te geven tot de vraag: „Hoe heb je 't kunnen doen?”

En met zoo'n verhaal zou hij voor den dag moeten komen. 't Allereerste, wat mevrouw Bingo na haar terugkeer zou willen zien, was Algy's kassiersboekje, en van de verklaring, dat genoemd kassiersboekje niet bestond, tot de uiteindelijke, stamelende bekentenis was maar één stap. Geen wonder dus, toen hij na het diner in zijn leunstoel zat te piekeren, dat zijn oogen ontdaan waren, zijn gelaat verwrongen en zijn ledematen trekkelig.

Hij was juist begonnen, achter op een envelop een paar vluchtige aantekeningen te maken, zooals „zak gerold” en „haalde 't op een winderigen ochtend uit mijn zak en toen woei 't uit mijn hand” en de kansen te berekenen, dat die aanvaard zouden worden, toen de telefoon ging. 't Was interlocaal. Aan den anderen kant van den draad was mevrouw Bingo.

„Hallo,” zei mevrouw Bingo.

„Hallo,” zei Bingo.

„O, hallo, lieveling.”

„Ben jij 't?” zei mevrouw Bingo. „Hoe is 't met Algy?”

„Uitstekend.”

„Nog net zoo snoezig?”

„Over 't algemeen wel.”

„Heb je mijn brief ontvangen?”

„Ja.”

„En de tien pond?”

„Ja.”

„Vind je 't geen zalig idee?”

„Ontzaglijk.”

„'t Was zeker te laat, om vandaag nog naar de bank te gaan.”

„Ja.”

„Ga dan morgenochtend, voor je naar Paddington komt.”

„Paddington?”

„Ja. Om me af te halen. We komen morgen thuis. Moeder heeft vanochtend zout water binnen gekregen, en nu gaat ze liever de modderbaden nemen in Boedapest.”

In een minder hachelijk oogenblik dan het tegenwoordige zou de gedachte, dat mevrouw Bingo's moeder heelemaal naar Hongarije ging, voldoende zijn geweest, om Bingo's geest tot in de wolken te heffen. Nu echter maakte het bericht nauwelijks indruk op hem. Slechts één ding kon hij beseffen: de volgende dag zou mevrouw Bingo weer in hun midden zien. En dan de bittere rekenschap.

„De trein komt tegen twaalfen op Paddington aan. Zorg je, dat je er bent?”

„Ik zal er voor zorgen.”

„Breng Algy maar mee.”

„Ja, goed.”

„O, da's waar ook, Bingo. Iets heel belangrijks. Je weet mijn bureau?”

„Bureau. Ja.”

„Kijk in de bovenste la in 't midden.”

„Bovenste la in 't midden. Begrepen.”

„Daar liggen de proeven in van mijn Kerstverhaal voor Het Vrouwenhuis, en nu heb ik een huilerig telegram van ze gehad, dat ze die beslist morgenochtend moeten hebben. Dus wil je zoo lief zijn om ze even te corrigeren en doe je ze dan zonder mankeeren vanavond nog op de post? Ze liggen vlak voor de hand. Bovenste la in 't midden, en 't heet Kleine Vingertjes. En nu moet ik gauw weer naar moeder. Ze hoest nog. Dag, lieveling.”

„Dag, schat.”

„Dag lief ventje.”

„Dag, mijn droomsnoekepoek.”

Bingo legde den hoorn neer en ging naar de studeerkamer. Hij vond de proeven van Kleine Vingertjes, ging met zijn potlood in de hand aan het bureau zitten, en sloeg aan 't werk.

Zijn hart woog zwaarder dan ooit. In normale omstandigheden zou het bericht, dat zijn schoonmoeder pek had ingeslikt en nog hoestte, een vonk in zijn oogen en een blij lachje om zijn lippen ge-

tooverd hebben, en nu liet 't hem koud. Hij dacht aan het pas gevoerde gesprek en herinnerde zich, hoe hartelijk mevrouw Bingo's stem had geklonken, hoe teeder, hoe liefhebbend, hoe volkomen, in alle opzichten, de stem eener vrouw, die haar echtgenoot een koning onder de mannen vindt. Hoe heel iets anders dan de effen, metaalachtige stem die in zeer nabije toekomst „Wat!” tegen hem zou zeggen.

En toen plotseling, terwijl hij aan de vuile proeven zat te zwoeven, doordrong een heftige rilling zijn gebeente, en schoot hij recht in zijn stoel, alsof hem een nieuwe, stevige ruggegraat was ingeplant in plaats van de eenige voeten macaroni, waarmee hij 't tot dan toe had moeten doen.

Midden in proefvelletje twee kwam 't verhaal op gang, en de manier, waarop het op gang kwam, deed weer hoop in zijn boezem dagen.

Ik weet niet, of iemand uwer het letterkundig werk van mevrouw Bingo leest. Zoo niet, dan kan ik u mededeelen, dat zij zich van ganser harte wijdt aan het sappig sentimenteele genre. Heel het jaar door doet zij zulks, en voor een Kerstnummer geeft zij zich natuurlijk extra-moeite. In Kleine Vingertjes had zij alle sluizen opengezet. Met bei haar handen sneeuw en hulst en roodborstige vogeltjes en Kerstliedzingerde dorpelingen opscheppend had zij de teugels gevierd en het publiek de volle laag gegeven.

Toen ik Bingo den laatsten keer sprak, heeft hij mij 't verhaal over de Kleine Vingertjes met genadelooze uitvoerigheid verteld, maar ik hoef hier slechts het hoofdthema weer te geven. Het ging over een hardvochtigen peetoom, die zijn petedochter uit z'n testament geschrapt had, wyl zij met een jongen schilder was gehuwd, en toen namen ze op Kerst-avond wraak, door hem den baby onder zijn neus te duwen — de knalscène natuurlijk, tevens slot-scène: de oude bullebak zit in zijn bibliotheek (met oud eiken beschoten), en met één hand houdt hij het kind op zijn knie in evenwicht, terwijl hij met de andere een kanjer van een cheque schrijft. En dat maakte zoo'n diepen indruk op Bingo, omdat hem eensklaps te binnen schoot, dat Chequeboek Prosser Algernon's peetoom was. En wat hij zich nu afvroeg was dit: als dat foeffe, om de baby te berde te brengen, gelukt was tegenover den hardvochtigen peetoom, waarom zou het dan tegenover Chequeboek niet lukken?

Wel is waar bestond er eenig verschil tusschen beide gevallen. De hardvochtige peetoom kreeg met sneeuw en roodborstige vogeltjes te doen, en nu was 't half Juni. Erkend moest bovendien worden, dat Chequeboek, al had hij er behoorzaam in toegestemd, bij Algernon's doop te assisteren, de uitdrukkelijke voorwaarde had gesteld, dat er geen malligheden van moesten komen en dat de heele zaak met een zilveren rammelaartje afgewikkeld moest zijn. Desniettemin ging Bingo in een optimistische stemming naar bed. Ja zelfs, dit was zijn laatste gedachte voor hij in slaap sukkelde: als de baby zich nu eens goed weerde, kon hij Chequeboek dan misschien opdrijven tot een hoogte van drie cijfers?

* * *

Hij had natuurlijk op zijn begroting eenigszins besnoeid, toen hij zich den volgenden morgen naar de woning van Chequeboek Prosser begaf. Dat doet iedereen, als hij over zulke dingen een nachtje geslapen heeft. Zooals hij het nu bekeek, viel er ongeveer twintig pond uit te slaan. Evenwel, gelijkop gedeeld tusschen patroon en bedrijfsleider, 't kon er best mee door. Hij wás geen vraat. Hij wenschte alleen, het kind en zichzelf op een gezonde financieele basis te zetten; en toen hij Chequeboek's flat bereikte en op den belknop drukte, voelde hij zich overtuigd, dat het zaakje gezond was.

Was hij minder optimistisch gestemd geweest, hij had zich wellicht laten ontmoedigen door het feit, dat het kind er meer dan ooit uitzag als een massamoordenaar, door de Ontspannings- en Ontwikkelingsclub op het Duivelseiland beschouwd als zijnde te min voor den omgang met de leden; maar zijn ervaring met Charles Pikelet en den politie-agent had hem geleerd, dat alle babies van dien leeftijd er zoo uitzien — dat kind in Kleine Vingertjes zou er wel net zoo hebben uitgezien. Het eenige, dat mevrouw Bingo over laatstgenoemd wicht uitdrukkelijk had meegedeeld, waren zijn rose teentjes,

'S-GRAVENHAGE IN BEELD

BUREAUX: STATIONSWEG 95, DEN HAAG
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 111666 — GIRO 43141



De hellingen en taluds langs den Scheveningschen Boulevard leveren een ideale wintersportplaats voor de jeugd, die er in ieder vrij uurtje met sleden van elk formaat en iedere constructie heentrekt.

Scheveningsche WINTERSPORT



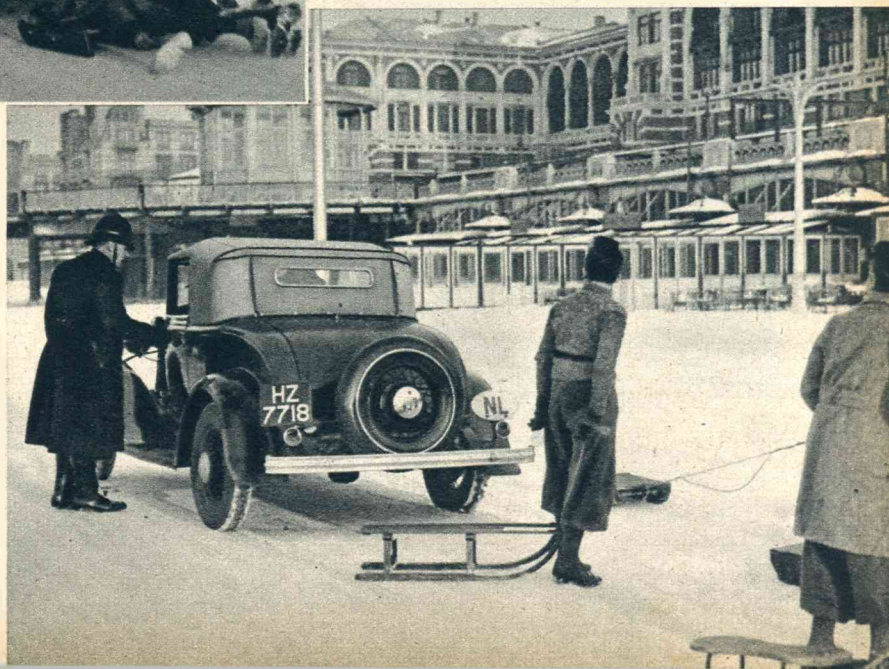
Aanhaken achter een auto, dat is weer een heel aparte tak van de sleetport.

Maar daartegen maakt wegens het gevaar de politie bezwaren.

Bij het Seinpostduin is de helling het langst en het steilst — daar komen de ervarenen.



Een keer vallen hoort erbij.



ZOO ZIJN ER...

O khuijen en Chambly, Alber en Basch... Spriet... drie namen, die een oude glorie in 't geheugen roepen, drie namen van kermis-autoriteiten, die zich nooit anders vertoonden dan in gekleede jas en met hoogen hoed. Het waren in de „negentiger jaren” de mannen, die de kermis beheerschten. Zij hadden een groot personeel van acrobaten, danseressen, koorddansers, oempa's en goochelaars.

Echte waterfonteinen spoten in rood en groen licht op hun tooneel, in duizenden kleuren draaiden de tooverlantaarnsterren daarachter. En vóór op 't smalle balkon, dat gedecoreerd was met halfgodinnen in lijmvorm, die de gevellijst van het theater torsten en ontzaglijke schilderijen van zwevende nymfen en rennende paarden-met-vleugels, werkten de clowns en de... bonisseurs.

Wie herinnert zich deze laatsten niet?

Wat waren eenmaal de bonisseurs? Ze zijn langzamerhand uitgestorven en alleen in Vlaanderen en

Zeeland bloeien ze nog, deze merkwaardige verschijningen, die iets hadden van 'n heer, 'n clown, 'n ambtenaar en een reizenden tandheelkundige tegelijk. Ook hún uniform was de gekleede jas en de hooge hoed, waarlangs het overvloedige krulhaar omhoog kroop, dat een air van vroolijke nonchalance aan heel de figuur gaf.

Ze droegen een glinsterenden pinkring, een bontgekleurde das, die in 't midden door een vergulden ring werd bijeengehouden en manoeuvreerden met 'n dunnen wandelstok van bamboe. Nauwsluitend was hun pantalon en wijde manchetten met groote, bloedkoralen knopen hingen over hun polsen. Een hooggesloten vest en een zijden veterbandje, dat langs de randen van jas en vest kroop, brachten hun toilet in het type der fin-de-siècle-mode.

's Morgens zag je den bonisseur in 'n blauw werkpak met 'n nijptang op zijn rugende in de balken kruipen van het „in aanbouw zijnde” theater en 's avonds om acht uur stond hij, in volle uitrusting, met elegant gebaar en opgestreken knevels, den lof te verkondigen van miss Lola, Ursus den Athleet of madame Eudoxie, dé dikste dame der wereld.

Hij sprak in gebroken Nederlandsch, gebroken Fransch en gebroken Duitsch met een Vlaamsch accent. Hij kon een kwartier lang een stok op zijn neus balanceeren en logeerde in een zeer goedkoop pension voor kermisreizigers.

Zóó is het beeld uit 't verleden van de figuren, die de onmiddellijke voorgangers waren van onze bioscoopportiers.

Terwijl de bonisseurs zonder ophouden het publiek onderhielden, soms ernstig en met veel pathos de wonderen aanprijzend van het theater, soms door vermakelijke samenspraken met Busto of Carlo, de speelclowns, zwijgen de bioscoopportiers.

Terwijl de bonisseurs een op-zich-zelf-staand type vertegenwoordigden van het genus „heer”, zweemen de bioscoopportiers naar het gemoedelijk-militaire door uniform en houding. Ze zijn ongewapend, goedmoedig, zelfs zachtmoedig. De bonisseur roemde met luide stem de uitstekende kwaliteiten van miss Lola...

Welke bioscoopportier krijgt het in zijn hoofd om het publiek, dat naar de reclamefoto's kijkt, te vertellen over de schoonheid van Greta Garbo en hare ondoorgrondelijkheid?

De bonisseur dwong het publiek met den blik van zijn oogen, de punten van zijn suorren en de smeekende kracht van zijn stem... De bioscoopportier kijkt niemand aan, is clean-shaven en zwijgt met de handen op zijn rug.

De bonisseur was enthousiast, luidruchtig, een opzienbarende wandelaar van het podium.

De bioscoopportier is rustig, bedaard en drentelt.

Betekent dat: vooruitgang?

Ach — het is anders, dat is alles.

In den rustigen tijd van het fin-de-siècle leef-

den de bedrijvige, nooit stil-staande bonisseurs.

In den nerveuzen, snellen, modernen tijd werken de apathische bioscoopportiers. De reclame over-galut hen. Ze vinden 't wel goed. Ze zijn er, dat is genoeg.

De luidspreker legt hun het zwijgen op.

't Publiek komt tóch binnen, de reuzenkoppen van May West of Anabella maken hen klein. Wat zou de bioscoopportier nog te vertellen hebben als

boven zijn hoofd twee sterren elkaar een zoen geven, die honderdmaal vergroot wordt in zeven kleuren?

Wat heeft hij toe te voegen aan den wereldglimlach van Shirley?

't Publiek stroomt tóch binnen.

Hij drentelt onder den Melkweg van planeten, sterren en sterretjes even rustig als op 'n Zondagmorgen achter

den kinderwagen in 't Vondelpark.

't Publiek kent de artisten beter dan hij, niets nieuws kan hij vertellen.

Marlène, Greta, May en Zarah zijn familie van heel de wereld... 't publiek kent de lengte van haar oogwimpers, 't geluid van haar stemmen.

Vroeger, bij Spriet... ja, toen was ieder programmanummer een geheim. De bonisseur had 'r een kluit aan, die kon een hooge borst zetten en vol trots de krullen tegen z'n hoogen hoed laten klimmen. Hij kon fantaseeren naar hartelust, omdat niemand wist wát er achter de roodfluweelen gordijnen verborgen werd. Hij kon ten minste wat vertoonen aan de menschen. Hij kon met z'n bamboewandelstok wijzen naar de biceps van den athleet-in-pantervel, naar de frêle gestalte van miss Lola met de karmozijnen vlekjes op 'r wangen. Hij kon oorvijsen uitdeelen aan de clowns en bij de muziek der oempa's het publiek uitnoodigen... Maar thans?

Geen miss Lola, geen clowns in de hal, hoogstens 'n houten Charley...

En tóch is hij onmisbaar. Al is de aardigheid er af, hij is broodnoodig, misschien zelfs nuttiger dan de bonisseur. We mogen niet vergeten, dat een bioscoopzal zonder werkelijk levend wezen ondenkbaar is. De juffrouw in 't loket is niet genoeg. Ze is bijna onbereikbaar en 't kringetje dat ze beheerscht is zeer klein.

Daar moet een echte mensch loopen tusschen de houten en papieren reclamefiguren, daar moet leiding zijn. En, wat de eenmaal klassieke bonisseur niet bij machte was te doen al was hij nog zoo luidruchtig, dat is, de schakel-zijn tusschen het publiek en de kassa. Daar zit menige mogelijkheid aan vast en 't scheelt zoo veel of je de menschen te woord staat met 'n hoogen hoed of 'n uniformpet op je hoofd.

Aan 'n man met 'n hoogen zijde durft de doorsnee-Nederlander nu eenmaal geen fooi geven.

De bioscoopportier behoort aan heel de menschheid. Het is met hem gesteld als met 'n kelnner: je onthoudt zijn gezicht tot in hoogen ouderdom. Hij bewoont een stukje grond tusschen de vier muren der bioscoop-hall, dat een soort Niemandland is, zooals de ruimte tusschen de café-tafeltjes, waarop de kelnner zich beweegt.

Zijn gezicht en zijn manieren kent iedereen. Je weet, dat ie, zonder ooit op te houden, met kauwgummi bezig is. Als je hem tegenkomt in een ander stadsgedeelte dan waarin zijn bioscoop is gelegen, zie je ineens Greta en Marlène naast hem zweven.

Hij groet je altijd, omdat ie gewend is te groeten. Hij is meer dan vriendelijk, omdat hij in zulk een nauw contact met de menschen leeft...

Maar... of hij er een zeer aparten kijk op de menschen op náhoudt? Vraag zijn meening maar eens over de tegenstelling. Over de grofheden en vriendelijkheidjes. Over de teederheden van de jeugd en de geheimen van meer gevorderden... Hij bekijkt den mensch uit de schaduw van 'n uniformpet. Dat is een merkwaardig standpunt. Een uniform zondert 'n mensch af, geeft hem iets onwezenlijks, isoleert hem. Zoodra hier of daar 'n vergulde knoop of 'n galonnetje zit, slingert zich denkbeeldig prikkeldraad rondom den mensch. Ook de bioscoopportier is dus geïsoleerd. Eenzaam staat hij tusschen de honderden die de kassa passeeren. Eenzaam in zijn uniform. Populair maar onbegrepen; nauw verbonden met de film-wereld en toch oneindig ver daarvan verwijderd.

Dát doet de uniform. Zij trekt aan (zie de mobilisatie) en tóch...

HERMAN MOERKERK



Het einde van DUINDAL

Het vredige Duindal, de gezochte uitspanning in de Waalsdorper duinen, zal een andere rol gaan spelen: het moet zijn terreinen afstaan voor de uitbreiding van militaire oefeningsterreinen. Hoe geliefd dit plekje bij de Hagenaars was, dat heeft verleden week de veiling bewezen van al wat er tot het gezellige, landelijk-ouderwetsche intérieur behoorde. De wandelaars, de sportslui, die er hun vaste pleisterplaats hadden, hebben er om strijd, en soms tot ongekend hoge bedragen, geboden op de souvenirs, die er onder den hamer kwamen, en die nu hun plaats zullen vinden in de huiskamers van de velen, die gehecht waren aan dit helaas verdwijnende stukje Haagsche traditie. En dan — een groot deel van de oude, vertrouwde dingen verhuist er naar den theetuin, dien Gerrit, die zeshtwintig jaar de trouwe bediende was van de dames Greup, deze maand op Meer en Bosch gaat inrichten.



Een der oude koperen lusters komt onder den hamer.



En als er al maar hooger geboden wordt door de liefhebbers, stijgt de verbazing ten top bij de zakelijker veilingbezoekers.



Voor de laatste maal bediende Jas nog eens zijn oudbekende bezoekers.



De kelder borg een port van dertig jaar !

De oude theestoven wachten tot de makelaar hun nummer zal afroepen.



OVERSTAPPIE

BIJ ONZE
"JONGENS
TE VELDE"

HELPT JILLES UIT DEN KNOOP

Zoolang er ijs is, bindt Jilles de schaatsen onder en hij zal niet rusten eer Mientje behoorlijk kan rijden. De laatste schaatsles had echter geen vlot verloop en er dreigden groote moeilijkheden. Gelukkig liet onze vindingrijke facteur Overstappie ook dezen keer z'n Frieschen kameraad niet in den steek,

Ze zitten weer scheef," klaagt Mientje, terwijl ze met moeite haar evenwicht bewaart.

"Maar luuster nou's," zegt Friesche Jilles. "Jou moete meer oppe kánt van de skaats staan." En verliefd kijkt hij mooie Mientje aan. Maar dan moet hij zich opeens schrap zetten, want Mientje staat nog slechts op één schaats en slaakt 'n angstig gillette.

Het is een rare winter. Eerst heeft 't gevoren, toen regende het 'n dag, daarna werd het weer vorst, op-nieuw dooi, gevolgd door vorst en ten slotte begon het nog te sneeuwen óók. De wegen, waarover kolonnes infanterie en paardenvolk langzaam voortsukkelen, zijn vaak spiegelglad. Het ijs is er niet bepaald mooier op geworden, doch niets vermag den braven Jilles te weerhouden: Mientje moet en zal schaatsenrijden leeren.

Voorloopig ontbreekt er nog heel wat aan. Nog steeds is Mientje er niet voldoende van doordrongen, dat schaatsenrijden 'n ernstige aangelegenheid is. Tot groote verontwaardiging van Jilles krabbelt zij nog altijd even onbeholpen en wat erger is: zij trekt zich niets aan van de verwijten, die de brave Fries haar deswege doet. Sterker, als Jilles voor den zooveelsten keer haar den „slag" gaat voordoen, trekt zij hem pardoos de wollen bivakmuts over den neus. En dat ten aanschouwe van vrijwel onze volledige sectie!

"Jou moete goed begriep," zegt Jilles zorgelijk. „Als jou de voeten niet goed uitslaan, leere jou 't nóóit. En jou moete ook niet altied zoo skeef oppe skaats staan."

"Dan moet jij ze maar beter aanbinden," meent Mientje.

Nu weet de brave Jilles zeer goed, dat het stellig niet aan zijn manier van binden ligt. Doch niet voor niets wordt van de liefde getuigd, dat zij blind is en dus haast Jilles zich opnieuw, Mientje's schaatsen onder te binden. Hij doet het pijn-lijk nauwgezet, dit keer zal er van ongelukjes geen sprake kunnen zijn.

"Au," zegt Mientje, want in zijn ijver trekt Jilles de banden wel wat erg strak aan.

"Dat hóórt," beslist Jilles ty-ranniek. „Anders skop jou ze toch weer uut."

Zuchtend onderwerpt Mientje zich nog één keer aan Jilles' gezag. Maar als de schaatsles ook nu een fiasco wordt, scheidt ze ermee uit. Dan gaat ze nog liever met Jilles 'n wandeling maken door ons bosch, waar de besneeuwde dennen scherp afsteken tegen de blauwe vries-lucht.

Jilles brengt z'n bivakmuts weer in fatsoen en decreteert dat er thans kruiselings zal worden ge-reden.

"Niet te stief vasthouwe," waar-schuwt hij. „Vooruut, links, reks, links..."

"Jilles is an 't ekserseere, jon-ges," grinnikt onze facteur Over-stappie, 'n geheide Amsterdammer, die, vervaarlijk balanceerend, de

edele kunst van het beentje over beoefent.

"Direct maken ze nog links-uit-de-flank óók," zegt Opa bedenkelijk en hij krijgt gelijk. Want opeens is Mientje wéér 'n schaats kwijt en dit keer kan Jilles haar niet overeind houden. Daar zit ze nu op de glad-de vlakke en ze lacht er ook nog om. Dat is te veel voor den braven Jilles.

"Hoe komt die skaats nou weer uut?" moppert hij. „Jou doene 't eksprès".

"Mot je nou dat ongelukkige brokkie elfstederijer te keer hoore gaon," kapittelt Overstappie hem. „Sou je je meissie nou eerst niet 's behoorlijk op-raoepet?"

Ja, daar heeft Jilles in zijn verontwaardiging nog niet aan gedacht. Hoofdschuddend kwijt hij zich van z'n cavaliersplicht.

"Stel je toch niet zoo aan, Jilles," vermaant ook Mientje.

"Bij ons in Friesland kenne alle meiskes rieden...." zegt Jilles plotseling en zonder eenigen overgang. Aha, nu begrijpen we hem. Als rechtgeaard Fries wenscht Jilles er niet in te berusten dat Mientje ook maar in eenig opzicht achter zou staan bij de klooeke dochteren van zijn geliefd „heitelân".

Maar Mientje vat het anders op, want nu lacht ze niet meer.

"Ga dan naar Friesland," zegt ze en in haar toon is iets, dat Jilles moest waarschuwen nu maar liever op te houden met z'n doordrijverij. Maar Jilles is koppig. Ondanks Mientje's protesten wordt de schaats weer ondergebonden.

"Jou moete maar eerst 's goed op streek rake," zegt Jilles.

En daar gaat het tweetal weer. Links, rechts...

PAPKIND SCHILDELT

De strenge winter brengt voor ons allerlei kar-weitjes mee. Onophoudelijk moeten we de geulen in het ijs rond onze stellingen openslaan. En in een sneeuwjacht valt het niet mee op de barre vlakke. Ook op Zondag werken we door, maar dan gaat het in twee ploegen, die elkaar op het middaguur aflos-sen.

Op dezen Zondag hebben we de eerste heurt gehad

en dus is de middag voor onszelf. Het kleine ijs-baantje van ons kantonnement is dan ook druk bezet. Nagenoeg de heele sectie is present, slechts korporaal Papkind ontbreekt. Sinds hij tijdens 'een demonstratie van zijn vaardigheid op kunstschaatsen onverwacht te water raakte, is zijn animo niet erg groot meer. Onze corpulente korporaal heeft nu 'n nieuwe liefhebberij, waaraan belangrijk minder risico verbonden is: hij maakt 'n auto voor z'n zoon-tje. 'n Echte bestelauto wordt het met groote wielen, die Papkind bij den dorpsstimmerman heeft laten draaien. Maar de rest is alles eigen werk en wie Pap-kind kent, weet dat hij niets half doet. Nu zit hij z'n kunstwerk te lakken, de auto wordt knalrood en voor de wielen lijkt kanariegeel hem de meest aangewezen kleur. Terwijl 'n paar andere achterblijvers bewon-derend toekijken, hanteert Papkind z'n kwast. Hij glundert. Wat zal z'n jongen opkijken, als vader straks met zoo'n prachtstuk thuiskomt!

"Als d'r dan ten minste verlof is," zegt een der bewonderaars twijfelend.

't Is waar, reeds tweemaal werden tot dusver de verloven plotseling ingetrokken. Ook Opa was den laatsten keer de dupe. En nog wel juist toen hij, in 't belang van den huiselijken vrede, afstand had gedaan van z'n fraaien mobilisatieknevel!

Maar Papkind laat zich niet van de wijs brengen, hij is er zeker van, dat, ondanks alle tijdelijke span-ningen, alles wel weer op z'n pootjes terecht zal komen.

"Dat beetje verlof-intrekke zegt niks," beweert hij. „Dat hebbe ze in de vorige mobilisatie om de haver-klap bij de hand gehad. Dat hóórt er nou eenmaal bij." En met een forschen streek beëindigt hij z'n schilderwerk. Nu moeten de wielen er nog aan.

NELLIE BEMOEIT ZICH ERMEE!

Hoe gaat het intusschen met Jilles en Mientje? Ook daar is, naar het ons voorkomt, sprake van een tijdelijke spanning. Want Mientje heeft er zoo lang-zamerhand schoon genoeg van. Doch de brave Jilles wil daarvan niets merken, onvermoeid blijft hij technische aanwijzingen geven. Hij beslist thans, dat Mientje alléén 'n baantje zal rijden en dan nog wel met de handen „oppe rug".

"As die Friese eenmaal schaothe onder hebbe, worde se wild," zegt Overstappie, die, niet zonder eenige onrust, Jilles' activiteit gadeslaat.

Gelukkig blijft Mientje standvas-tig. Ze wil nog wel 'n baantje maken, maar dan wederom met de handen kruiselings, zoodat Jilles haar voor vallen kan behoeden, als er onverhoopt tóch weer eens 'n schaats mocht losraken.

"Jou hebbe nog nooit alleen 'reden," protesteert Jilles. „Jou blieve altied 'n krabbelaar."

Doch dit vooruitzicht schijnt Mientje in 't geheel niet somber te stemmen. Wat haar betreft, komt er heelemáál geen ijs meer. Ze mag Jilles graag lijden, maar als hij eenmaal op de schaats staat, her-kent ze haar anders vaak zoo schutterigen cavalier niet meer, 't is dan opeens 'n héél andere Jilles!

"Dat wordt 'n draomao," voor-ziet Overstappie.

Inderdaad, het wordt 'n drama. En geen drama is compleet son-der het optreden van 'n vertegen-woordiger der booze machten. Ook dit keer is hij present en Mefisto had geen gunstiger vermomming kunnen uitdenken, want hij ver-schijnt in de correcte gedaante van

Sinds Papkind door het ijs zakte heeft hij een nieuwe liefhebberij hij maakt 'n auto voor z'n zoon-tje





„Van Veuren is m'n naam,” zegt de keurige Hagenaar.

onzen Hagenaar, wegens zijn charmante manieren door ons spontaan „Nellie” genaamd. Daar nadert Nellie, volgens zijn gewoonte weer tot in de puntjes verzorgd en met z'n fraaie buitenmodelkepi op. Reeds van verre groet hij coquet.

„Even veurstellen,” zegt hij en z'n Haagsch accent klinkt deftiger dan ooit. „Van Veuren is m'n naam. Mag ik 't genoeg hebben 'n baentje met u te rijden?”

Kijk, dat is nu iets, dat Mientje van ons nooit heeft meegemaakt. Want, hoewel we dat nimmer hebben afgesproken, als Jilles met Mientje rijdt, vragen wij haar niet. Is de Hagenaar onkundig van deze stilzwijgende afspraak of wil hij handig profiteren van de tijdelijke moeilijkheden tusschen Jilles en Mientje?

Hoe dit zij, het tweetal stopt. Mientje, opgelucht omdat de schaatsles thans een einde gaat nemen en Jilles met zichtbaar gemengde gevoelens.

Gelijk zulks ook ten tooneele gebruikelijk is, verschijnt de afgezant der destructieve machten op een zeer fataal moment. Want juist opnieuw schiet Mientje's schaats scheef en wil Jilles haar daarover ernstig onderhouden. En dat néemt Mientje niet. Ze heeft schon genoeg van alle bedillerij en haar hart is, evenals bij haar blonde naamgenooten in het liedje, dat we thans allen kweelen, althans voor zoover dit Jilles betreft, ruimschoots voorzien van „prikkeldraad”.

Zoo staan de zaken, als de Hagenaar zijn opwachting maakt. We willen niet beweren dat zijn glimlach Mientje meteen betoovert, maar als je 'n uur lang niets anders dan op- en aanmerkingen van 'n steeds strakker kijkenden cavalier hebt moeten verdragen, is 't toch wel prettig, als er iemand weer eens tegen je *lacht*. Wat doet dus Mientje? Ze maakt zich van Jilles los en verklaart zich bereid om ook eens met den keurigen Hagenaar te rijden. En wat doet Jilles? Jilles is zoo verbouwereerd, dat hij bij 't afremmen plotseling overstag gaat. Bons, daar ligt hij! En dat is de eerste keer, dat we Jilles zien vallen....

„Blijf maor thuis.... prikkeldraad,” citeert Overstappie het hierboven vermelde lied.

Als Friesche Jilles overeind gekrabbeld is, zwiert Mientje reeds met haar nieuwen geleider over de baan. En 't gekke is, nu gaat het uitstekend!

„Maer u rijdt fameus, juffrouw Mientje,” zegt de Hagenaar galant.

„Vindt u heusch?” vraagt Mientje ongeloovig.

„Op m'n weurd,” verzekert Nellie. „Ik kan u haest niet bijhouden.” En dat is waar, want onze coquette Hagenaar is een zeer slecht schaatsenrijder....

Wat doet intusschen de goede rijder, onze brave Jilles uit Tietjerksteradeel? Hij staat aan den kant en in z'n hart voelt hij zooiets als een steek. Wat is het, ijverzucht of gekwetste eigenliefde? Jilles weet het niet, maar hij weet wél, dat hij hier voorloopig te véél is. Zwijgend bindt hij z'n schaatsen af en dan

sjokt hij door de sneeuw naar ons kwartier. Hij kijkt niet om. En als Mientje, even later, door gewetenswroeging gekweld, haar Jilles zoekt, is hij al verdwenen.

„Jilles is effe 'n straatje om,” bericht Overstappie haar.

„Was ie boos?” vraagt Mientje met 'n kleur.

„Nou.... boos,” aarzelt Overstappie. „Nee, bóós was ie niet. Hij was alleenig een beetje woest. Maor hij trekt wel weer bij.”

Hm, dat is 'n erg schrale troost. Als Mientje geweten had, dat Jilles 't zóó zou opnemen!

„Tja,” zegt de facteur diepzinnig. „Jilles heb nou eenmaal 'n harde Friesche kop, hè. Maor maok je niet ongerust, Mien. Morregeavond komt je frijer je haole....”

„Gaan we dan wéér rijden?” vraagt Mientje met 'n zucht.

„Niks, hoor! Leg je baljurk maor fast klaar.”

„Wat is er dan aan de hand?”

Maar dáárover wenscht Overstappie zich niet uit te laten. Doch Mientje kan gerust zijn, 't komt weer goed met Jilles. Daarvoor zal Overstappie persoonlijk zorg dragen.

't Is dien avond feest op de sectie, want Charlie, onze altijd grinnikende Rotterdammer, komt alwéér met een eersten prijs naar huis. En 't mooie is, hij heeft dien prijs gewonnen op 'n ijsfeest van 'n onderdeel, waarbij hij heelmaal niet thuis hoort! Toen Charlie 's ochtends aan 't ijszakken was, ervoer hij dat er om twaalf uur groote schaatswedstrijden werden gehouden door een heel regiment infanterie. Nu draagt Charlie 'n emb'ceem op z'n kraag, zoodat hij dus nooit een infanterist kan zijn. Doch Charlie was „link”, hij trok het verraderlijke veldjasje uit en liet zich in z'n ijstrui inschrijven bij den vaandrig, die de leiding had. Nu is 'n regiment zoo groot, dat één vaandrig onmogelijk alle namen en gezichten kan onthouden en dus slaagde Charlie's toelleg. En wel zoo volkomen, dat hij in den eindstrijd als eerste de finish bereikte. Hij kreeg den prijs, zijnde 'n rookstel van indrukwekkend formaat en eclipserde met bekwamen speed, want per slot van zake bestaat er bij onze compagnie toch ook nog zooiets als 'n middagappel. En terwijl wij thans Charlie huldigen, heerscht er bij de infanteristen groote verontwaardiging, want het ijsfeest wordt besloten met 'n gezelligen avond in de cantine en als daar de prijswinnaar op het podium wordt geroepen, blijkt hij onvindbaar en komen de verzamelde sectiecommandanten tot de ontdekking, dat er in het heele

regiment geen Charlie bestaat!

En nu Jilles. Voorloopig is hij ontroostbaar, maar Overstappie weet raad. Hangt er op 't publicatiebord niet 'n groot papier van het „Frysk Selskip”? En dat beteekent geenszins, zoals de Hollanders geloven, een *zeilschip*, doch een *gezelschap*. Dat gezelschap nu houdt een tooneelavond met veel Friesche voordrachten. „Efternei dounsje” staat er veelbelovend onder. Dat beteekent dat er, na afloop, gedanst zal worden.

Kan Jilles dansen? Welnu dan, Mientje is gek op dansen en toen Jilles dezen middag om een of andere reden zoo overhaast vertrok, heeft zij Overstappie speciaal gevraagd of Jilles vooral niet vergat haar naar dien feestavond mee te nemen. Hoe bestaat het!

„Jou moete goed begriepe....” begint Jilles stug. Maar Overstappie wil *niets* begriepe. Zelf zorgt hij voor de kaarten en 't is 'n erg glunderende Jilles, die den volgenden avond naast Mientje in de feestzaal zit. Drommels, wat is Mientje weer lief en de „Skotse trije” kan ze óók al dansen!

En Mientje? Die hoopt maar, dat het den heelen winter verder dooiweer zal blijven!

L.



Charlie's toelag slaagde wel zoo volkomen, dat hij in den eindstrijd als eerste de finish passeerde...

PANORAMA- OORLOGSKRONIEK

Week van 22 Januari tot 28 Januari 1940

Maandag 22 Januari

De rijksrecherche heeft den Duitschen journalist H. May, die sinds eenige maanden te Den Haag werkzaam was voor den Westduitschen Pressedienst te Essen, onder verdenking van spionage aangehouden. Ook een Nederlander, die met hem in relatie stond, is gearresteerd.

Ter kennis wordt gebracht, dat met ingang van een nader te bepalen datum, welke binnen zeer afzienbaren tijd zal zijn, de verleende verblijfsvergunningen aan visumplichtige vreemdelingen niet meer het recht zullen geven voor doorlating naar Nederland. Van dien datum af zullen dus ook de hier te lande gevestigde vreemdelingen, onderdanen van een voor Nederland visumplichtige mogendheid, die tijdelijk naar het buitenland vertrekken, voor terugkeer naar Nederland een visum behoeven.

Hedenmiddag heeft zich op groote hoogte een vliegtuig van Deutsche nationaliteit van oost naar west over ons land bewogen en is het laatst tusschen Rotterdam en Den Haag gesignaleerd. Onze lucht doelartillerie heeft het onder vuur genomen, terwijl Nederlandsche vliegtuigpatrouilles zijn opgestegen.

Een niet ontplofte granaat, afkomstig van ons afweergeschut, viel te Katwijk op een huis, sloeg door het dak en door alle verdiepingen heen en boorde zich diep in den grond. Niemand werd gekwetst. Men doet een onderzoek, waarom deze granaat, een 7 cm. T. L.-projectiel, niet tot ontploffing gekomen is.

In de neutrale pers uit men allerwegen zijn verontwaardiging over de rede van Churchill van Zaterdag, ook in Nederland werden eenige onvriendelijke woorden aan het adres van den Engelschen minister van marine gericht, die, naar men algemeen vond, „buiten zijn boekje” was gegaan.

Het Japansche s.s. „Asama Maru” van de Yusen Kaishalin is in den Stillen Oceaan door een Britschen kruiser aangehouden, die tweeëntwintig Duitschers van boord gehaald en naar een in de nabijheid liggend Britsch koopvaardijchip overgebracht heeft. Vermoedelijk zal de Japansche regeering tegen deze aanhouding protesteeren.

De mijnversperringen aan de oostkust van Engeland zullen, naar de Britten aankondigen, uitgebreid worden tot het grootste mijnenveld, dat ooit werd gelegd. Deze versperring langs de geheele kust, zoo wordt verder gezegd, heeft ten doel, de scheepvaart op de Noordzee tegen verdere verliezen te beschermen. Zij zal zich van Moray-Firth in Schotland 640 km. naar het zuiden tot aan de monding van de Theems uitstrekken, en een breedte van 48 km. hebben. Derhalve zal dit mijnenveld nog grooter zijn dan de vloten van Engeland en de Vereenigde Staten in 1918 in het noorden strooiden.

In goedingelichte kringen meent men te weten, dat in plaats van de driehonderd wagons petroleum, die dagelijks door Roemenië naar Duitschland zouden worden uitgevoerd, slechts ongeveer honderd worden geleverd, daar het Deutsche rijk niet meer tankwagens ter beschikking kan stellen. Duitschland zou, ten einde in het tekort aan spoorwagens te voorzien, deze in België willen huren.

LEGERBERICHTEN: NIETS BIJZONDERS

Het opperbevel der Duitsche weermacht deelde hedenmorgen mede: Geen bijzondere gebeurtenissen.

Het opperbevel der Duitsche weermacht deelde hedenavond mede: Geen bijzondere gebeurtenissen.

Het Fransche legerbericht van hedenochtend luidde: Niets te melden.

Het Fransche legerbericht van hedenavond luidde: Niets te melden.

Uit goede bron wordt vernomen, dat de zeshonderd inwoners van het district Eupen, die vorige week naar het westen waren geëvacueerd, weer naar hun woonplaatsen zullen terugkeeren.

NIEUW RUSSISCH OFFENSIEF

Het roode leger heeft vandaag opnieuw een krachtig offensief ontketend in verschillende sectoren van het Finsche front, zonder eenig succes te boeken: overal werden de Russen teruggeslagen. De krachtigste aanval geschiedde langs de linie, die loopt van den noordelijken oever van het Ladogameer tot aan de Sovjet-Russische grens ten noorden van Ilomanski. Het offensief was hier zoo hevig, dat men te Helsinki van den felsten aanval sinds het begin der vijandelijkheden spreekt. Het offensief had tot doel, een wijde omsingelende beweging om het noorden van het Ladogameer te maken en de Mannerheimlinie dan in de flank te bestoken. Tegelijkertijd werd de Mannerheim-linie zelf krachtig bestookt, vooral het laatste gedeelte daarvan, dat ligt op het punt, waar de Taipale in het Ladogameer

stroomt. Binnen een afstand van 50 km. namelijk, tusschen den noordelijken oever van het meer tot aan Aittajoli, werden vier afzonderlijke aanvallen ondernomen.

De oud-president der V. S., Hoover, die thans voorzitter is van het comité tot hulpverlening aan Finland, heeft medegedeeld, dat binnenkort wederom een bedrag van 400.000 dollar aan Finland geschonken zal worden. In totaal zal Finland dan reeds 1.000.000 dollar uit de V. S. ontvangen hebben.

Dinsdag 23 Januari

Erkend moet worden, dat de solidariteit der wereld voor de Finsche zaak tot dusver nog weinig praktische resultaten heeft opgeleverd, schrijft de bijzondere correspondent van de Messagero te Helsinki. Het is duidelijk, dat leeningen en ambulances Finland niet in staat zullen stellen, het tegen den formidabelen overveldiger uit te houden. Wij loopen nu naar het einde van de tweede oorlogsmoed in Finland, maar zelfs de meer rechtstreeks betrokken landen als Zweden en Noorwegen zijn er niet toe gekomen positieve pogingen te doen. Weliswaar verschaften Zweden en Noorwegen aan

Finland levensmiddelen en ander materiaal, verstrekken zij 't financiële steun en hebben zij eenige duizenden vrijwilligers naar Finland laten vertrekken, maar dat alles is niet voldoende. De Finsche leiders zijn van meening, dat vooral de Scandinavische landen, indien men het Finsche volk wil redden, zonder tijd te verliezen zich veel grotere inspanningen moeten getroosten. De Russische overval op Finland betreft rechtstreeks ook geheel Scandinavië, want de ambities van Moskou blijven niet tot Finland beperkt.

De tweede dag van 't nieuwe groote Russische offensief, waarvan 't hoofddoel is door een omsingelende beweging uit het gebied ten N.O. van het Ladogameer achter de Mannerheim-linie te komen, heeft geen succes voor 't roode leger opgeleverd. De aanvallen sloegen te pletter tegen den Finschen defensiemuur.

PADEREWSKI PRESIDENT VAN POOL- SCHEN NATIONALEN RAAD

Heden is in Parijs plechtig de Poolse Nationale Raad geïnstalleerd, die zich als parlement in ballingschap beschouwt, zooals de Poolse regeering te Angers als regeering in ballingschap is. Met de instelling van dit parlement wil de regeering haar democratische opvattingen tot uiting doen komen. Het merkwaardige echter is, dat de eerste democratische daad niet democratisch kon zijn: de leden van den Nationalen Raad zijn immers door de regeering benoemd, aangezien uiteraard geen verkiezing kon plaatsvinden. Paderewski en Sikorski oefenden scherpe kritiek uit op de voormalige Poolse regeering. De laatste zei o.a.:

Het feit dat de natie gespeend was van haar recht tot medewerking met de regeering en van haar verantwoordelijkheid voor 't bestaan van de natie, deed



Een caricatuur van den beroemden pianist Ignace Jan Paderewski, die voorzitter werd van den Poolischen Nationalen Raad in Frankrijk.

Scherp zijn weerslag gevoelen op het oogenblik, waarop de ons opgedrongen oorlog uitbrak.

De natie stelde zich heldhaftig te weer tegen hen die haar wilden vernietigen. De strijd was te ongelijk dan dat zij de hoop had kunnen koesteren, zonder hulp van derden, de overwinning te behalen.

Maar dat de nederlaag zoo snel een feit werd was de schuld van het regeeringsstelsel, hetwelk ondanks de afkeuring der bevolking de nationale krachten onnodig verspilte. De regeering, die ik vertegenwoordig, heeft met deze methode volkomen gebroken. Zij is er op bedacht, geen ongecontroleerde macht uit te oefenen. Ofschoon de oorlog een soepele en snelle actie eischt, is elk onzer daden onderhevig aan de controle van de openbare mening.

GOUDVOORRAAD NEDERLANDSCHE BANK OPNIEUW GESCHAT

De regeering is voornemens, den goudvoorraad van de Nederlandsche Bank te herwaardeeren op den grondslag van een depreciatie van den gulden met 18 pct. Dit percentage stemt ongeveer overeen met de geringste depreciatie, welke de gulden, sedert Nederland den gouden standaard heeft verlaten, vertoond heeft. De huidige depreciatie bedraagt ten naaste bij 22 pct. Uit het ingediende wetsontwerp blijkt, dat de thans voorgestelde herwaardeering beteekent een waardeering van den totalen voorraad op een bedrag, dat ruim f 221 miljoen hooger gelegen is dan het thans opgevoerde bedrag. Van het voordeelige verschil behoort een bedrag van f 29.889.408 te worden bestemd tot vereffening van het destijds door de Nederlandsche Bank geleden pondenverlies.

De rest van het voordeelige verschil behoort aan den Staat ten goede te komen. Het ligt in de bedoeling, hiervan f 116.000.000 ten goede te doen komen aan den kapitaaldienst van het te creëren Leeningfonds, dat dienen zal ter bestrijding van de uitgaven, veroorzaakt door de oorlogsomstandigheden, terwijl het restant op rekening van het Egalisatiefonds wordt geboekt.

De Minister van Financiën is niet van oordeel, dat thans tot de wettelijke stabilisatie van den gulden dient te worden overgegaan. Zoolang belangrijke andere landen niet tot het herstel van den internationalen gouden standaard bereid zijn, dient ook Nederland zijn vrijheid te behouden. Het karakter van een zwevende valuta wordt derhalve door de voorgestelde regeling niet aan den gulden ontnomen.

NEDERLANDSCHE HULP AAN FINLAND

Jhr. de Geer, de minister-president, heeft naar aanleiding van enkele aan hem gestelde vragen geantwoord dat een wetsontwerp, waarbij wordt voorgesteld een bedrag van f 100.000 uit 's lands kas door bemiddeling van het Nederlandsche Rode Kruis ter beschikking te stellen van het Finsche Rode Kruis, in voorbereiding is; dat de regeering het in de bestaande tijdsomstandigheden ongewenscht acht, te bevorderen, dat aan Nederlanders verlof wordt verleend in vreemden krijgsdienst te treden.

De Britsche admiraliteit deelt mede: „De secre-

Generaal von Brauchitsch, opperbevelhebber van de Duitse weermacht, schreef naar aanleiding van 't feit, dat Frederik de Groote op 24 Januari 228 jaar geleden geboren werd, een artikel in de „Völkischer Beobachter“.

taris van de admiraliteit betreurt het te moeten mededeelen, dat Z.M.'s torpedojager „Exmouth“ (kapitein R. S. Benson) door een mijn of een torpedo tot zinken is gebracht. Gevreesd wordt, dat er geen overlevenden zijn. De familie van de opvarenden is verwittigd.”

De „Exmouth“ was een flottieljeleider van 1475 ton. De normale bemanning was 175, maar het is niet uitgesloten, dat zich meer mannen aan boord hebben bevonden.

Woensdag 24 Januari

In het artikel, dat generaal von Brauchitsch heden in de Völkischer Beobachter ter herdenking van Frederik

den Grooten heeft geschreven is de volgende passage opmerkelijk:

Vier elementen in de operatieve leiding van den Koning springen in het oog: de snelheid van de beweging, de verrassing, het concentreren der krachten op het beslissend punt en de aanval in de flank en in den rug. Het klassieke voorbeeld daarvan blijkt bij den slag bij Beuthen. De veldheerskunst van den grooten Koning is het geestelijk eigendom geworden van de Duitse leiding; in een nieuwen vorm heeft zij zich in September 1939 geopenbaard. Zij zal en moet ook den verderen oorlog bepalen en zij verzekert ons de overwinning.

Voor de dertiende maal sinds de huidige oorlog begon, hebben Duitse vliegtuigen vanmorgen een aanval op de Shetland-eilanden ondernomen. Bij dezen aanval werd geen schade aangericht. Te voren hadden de Duitschers een vrachtschip, dat zich bij deze eilanden bevond, met bommen bestookt.

Radio Vaticana heeft de laatste dagen tot driemaal toe in de Engelsche taal een bericht uitgezonden, waarin het optreden der Duitschers in het door hen bezette Poolsche gebied ten scherpste werd gelaakt.

Het Vaticaan heeft dus thans voor de tweede maal een oorlogvoerende partij met naam en toenaam gedesavoueerd. De eerste maal geschiedde dit in de Kerstrede, welke de paus hield tot het heilig college van kardinalen.

Men zal zich herinneren dat de paus toen het optreden van Rusland tegenover Finland veroordeelde.

Berichten uit Amerika maken gewag van een organisatie te New York, de Fortra genaamd, die voor z.g. „Liebesgaben“ betalingen uit verschillende delen van Amerika aanvaardt. Deze gelden worden telegrafisch naar Europa overgemaakt, en hiermee zouden in Nederland en andere neutrale landen levensmiddelen worden gekocht, die in groote hoeveelheden naar Bremen vervoerd worden, waar pakketten gemaakt worden voor de ontvangers in Duitschland, wier namen telegrafisch opgegeven zijn.

Van Engelsche zijde overweegt men, indien deze zendingen aanhouden, de hoeveelheden, die neutralen mogen invoeren, te beperken.

INSTELLING LEENINGFONDS

De noodzakelijkheid dekking te vinden voor de mobilisatie-uitgaven, welke financiering de regeering zich denkt door een Leeningfonds evenals in 1914, zal elke Nederlander aan den lijve voelen door „speciale heffingen“, die een deel van de inkomsten van het fonds zullen vormen. Welke heffingen het zullen zijn, kon minister De Geer blijkbaar nog niet mededeelen in zijn gisteren gegeven toelichting op het nieuwe wetsontwerp om zulk een fonds in te stellen.

Hardnekkig zetten de Russen hun aanvallen ten noordoosten van het Ladogameer voort. Zij trachten thans op te rukken langs den eenigen spoorweg, die ten noorden van dit meer loopt, doch tot nu toe heeft ook deze poging geen succes gehad: de Finnen houden stand.

Tegelijkertijd hebben de roode troepen de aanvallen hervat op de Finsche verdedigingslinie ten zuidwesten van het meer: zij trachten hier door de Finsche stellingen heen te breken, om Viborg te bereiken, welks val zij reeds drie dagen geleden via hun luid-



Vele gebouwen in Warschau zijn ten gevolge van het bombardement der stad zoo bouwvallig geworden, dat de Duitschers zich genoodzaakt zagen ze door middel van dynamiet op te ruimen. Bovenstaand huis vertoonde in den muur een diepe spleet en vormde dus een gevaar voor het verkeer.



Het oogenblik, waarop de lading tot ontploffing gebracht wordt.



Van het geheele complex is vrijwel niets blijven staan. Op dezelfde plaats worden moderne gebouwen neergezet.

sprekers „binnen 48 uur“ aankondigden. Ook hier echter zijn de aanvallen der Russen doodgelopen op het taaie verzet van de Finsche strijdkrachten.

PETROLEUMZORGEN VAN ROEMENIË

Roemenië produceert rond 600.000 ton petroleum per maand; van die productie bevindt zich 75%, oftewel 450.000 ton, in handen van buitenlandse maatschappijen (grootendeels Britsch, Fransch en Nederlandsch), volgens het Roemeensch-Duitsche handelsverdrag moet Roemenië Duitschland, althans den eersten tijd, 190.000 ton per maand leveren.

Een deel van die olie zal dus aan Duitschland moeten worden geleverd door maatschappijen, die zich, althans grootendeels, in Britsch-Fransche handen bevinden.





De Führer sprak voor 7000 aspirant-officieren in het Sportpalast en vond een aandachtig gehoor.

Rechts: Een overzicht van de zaal tijdens de redevoering van Hitler voor 7000 aspirant-officieren.

Als het olie-vervoer naar Duitsland door de weersomstandigheden stopt, kan Roemenië dan rustig overzee blijven leveren aan andere afnemers, o.a. Engeland en Frankrijk, die juist nu bestellingen doen?

In deze beide kwesties zit de Roemeense regeering tusschen twee vuren. Engeland en Duitsland beide oefenen druk uit, zoowel economisch als politiek.

Wat de eerste moeilijkheid betreft: de Roemeense regeering wil haar contractuele verplichtingen tegenover Duitsland nakomen, doch zij kan dat slechts als zij Britsch-Fransche maatschappijen dwingt, olie aan Duitsland te verkoopen.

Wat de tweede moeilijkheid betreft: de olieleveranties aan Duitsland zijn op het oogenblik vrijwel stopgezet, daar de Donau niet te bevaren is en via de West-Oekraïne tot dusver, naar men weet, slechts weinig vervoerd wordt; van vervoer over zee is uiteraard geen sprake. Nu Duitsland zelf zoo weinig ontvangt, tracht het te bereiken, dat er ook zoo min mogelijk naar de geallieerden gaat. En Engeland dreigt, als het geen uitvoervergunningen krijgt voor de olie, den uitvoer van oorlogsmateriaal naar Roemenië te remmen.

Donderdag 25 Januari

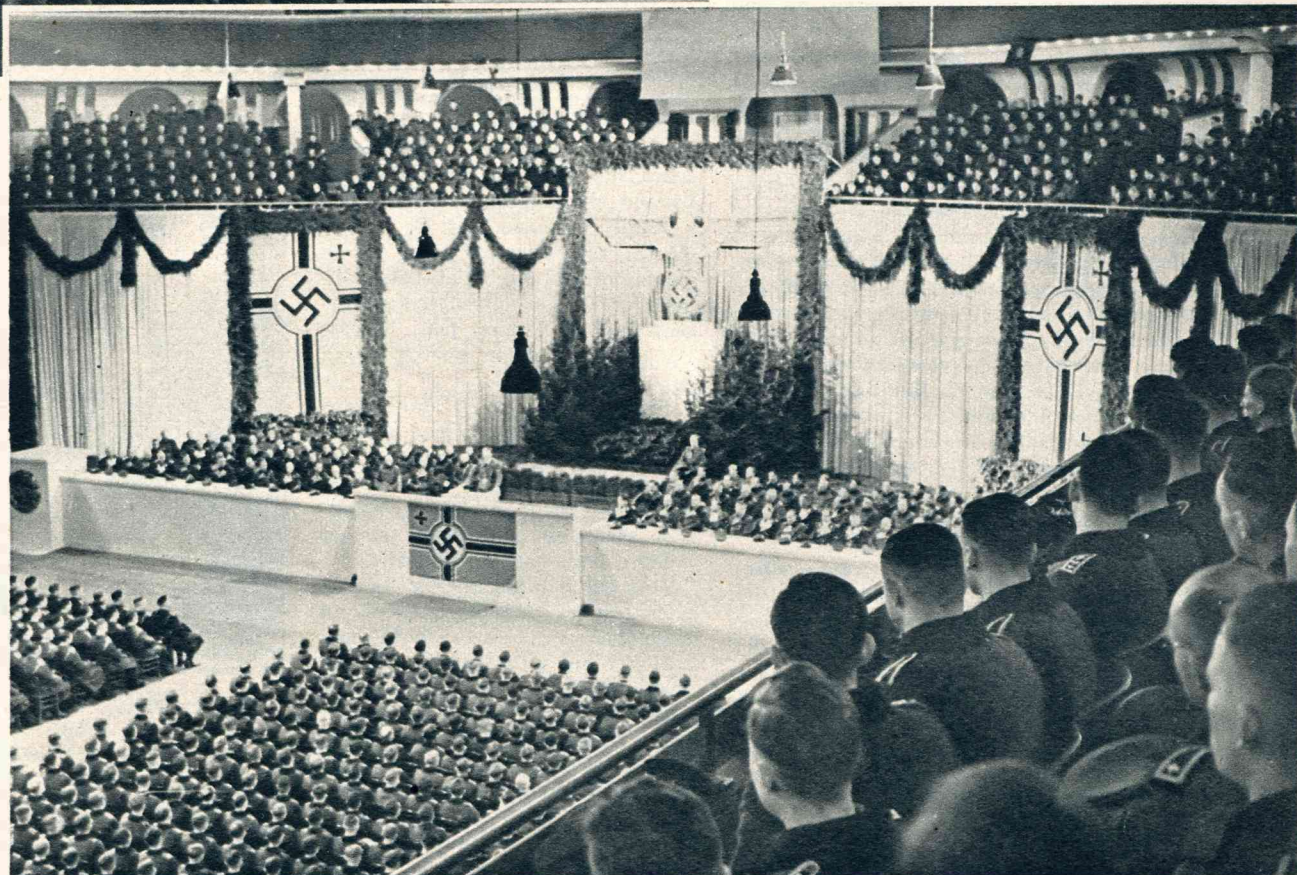
Op verzoek van de militaire overheid heeft de recherche te Charleroi verschillende huiszoekingen verricht. Tal van documenten werden hierbij in beslag genomen, terwijl verscheiden personen voor den rechter van instructie werden geleid. Twee van hen zijn naar Brussel overgebracht. Zij worden van spionage verdacht.

REDE VAN MINISTER VAN KLEFFENS

In de Eerste Kamer hield de minister van buitenlandsche zaken een uitvoerige rede, waarin hij verschillende problemen besprak.

Over de betrekkingen met België zeide de minister, dat een wederkerige gezindheid van werkelijk goede nabuurschap niet anders dan een heilsame uitwerking kan hebben op de gaandeweg zoozeer verbeterde, en heden ten dage uitstekende betrekkingen met België. Dat deze allengs op geheel natuurlijke wijze zijn gegrond, komt de positie van elk der beide koninkrijken ten goede. De beide landen kunnen elkander op velerlei gebied behulpzaam zijn, niet het minst op economisch gebied.

Tevens behandelde de minister de opzienbarende rede van den Engelschen minister van marine, Winston Churchill. Naar aanleiding hiervan zei hij:



Het is niet noodig hier meer te doen dan het bestaan voor Nederland van een rechtsplicht of een moreelen plicht tot deelneming aan den oorlog scherp te ontkennen. Wij hebben er voor gezorgd, vrij te staan en, van die vrijheid gebruik makend, houden wij vol, dat, zooals het trouwens in rustiger tijden, met name ook in het buitenland, door bevoegde staatslieden steeds is begrepen, onze weloverwogen taak is: eigen erf in eigen hand, geen aansluiting bij anderen.

DE MINISTER SPREEKT OVER VREDE VAN VERSAILLES

Omtrent de voorgeschiedenis van het huidige Europeesch conflict uit de minister zich als volgt:

Ongetwijfeld past het een land, dat niet aan den vorigen oorlog deelnam, niet, over deze zaken anders dan met bescheidenheid te spreken, maar het moet toch erkend worden; van Duitslands noden en problemen — die er nu eenmaal waren — trok men zich in de overwinnende landen bitter weinig aan. Financiële hulp op eenigszins grootte schaal, gelijk Nederland in 1920, toen daarvoor nog eenige moed noodig was, aan Duitsland verleende, stond in die jaren, als voorbeeld van begrip voor wat de overwonnenen — ook en niet het minst in het algemeen belang — dringend behoefde, alleen.

Het gebrek aan begrip voor hetgeen in het belang van Europa ten aanzien van Duitsland had moeten en kunnen geschieden, moest bij elke natie, en zeker bij een volk van die grootte, een krachtadige reactie wekken. Overwegingen der overwinnaars — hoe begrijpelijk op zichzelf, van hun standpunt gezien — omtrent de schuld aan den oorlog van 1914, hebben het gewonnen van wijsheid in den trant van het Weener Congres, tot aller ongeluk.

Mag men zich niet afvragen, of het nu eindelijk geen tijd is geworden voor een juiste en verstandige regeling der zaken van Europa? Men zegt ons, dat de tijd voor vrede nog niet is gekomen. Maar wat baat doorvechten indien het, te eener zoogoed als te anderzijde, tegenstanders betreft, die men, wegens hun grootte, op den duur niet vernietigen kan, ook al wilde men het en achtte men dat niet ontoelaatbaar? Zulke woorden mogen, dunkt mij, in dezen tijd wel eens gezegd worden op een plaats als deze, in een neutraal land, dat geen eigen gewin beoogt, en

noch West- noch Midden-Europa zou willen zien ondergaan in verarming en bolsjewisme.

„DEUTSCHLAND” BEHOUDEN TERUG

Het oppercommando der Deutsche weermacht maakt bekend: „Het pantserschip „Deutschland”, dat sedert het begin der vijandelijkheden in de Atlantische wateren den handelsoorlog gevoerd heeft, is eenigen tijd geleden in het vaderland teruggekeerd.

Krachtens besluit van den Führer zal het schip voortaan „Lützow” heeten, daar de naam „Deutschland” voor 'n grooter schip voorbehouden wordt. De zware kruiser, die tot dusverre „Lützow” heette, zal eveneens een nieuwen naam krijgen.

De „Deutschland” is van dezelfde klasse als de „Graf von Spee” en de „Admiral Scheer”.

Vrijdag 26 Januari

Het is vandaag de vijfde dag, dat het roode leger de Finsche troepen ten noorden van het Ladogameer en op de Karelische landengte aanvalt. Buitenlandsche

Mr. E. van Kleffens, onze minister van buitenlandsche zaken, die in de Eerste Kamer een uiteenzetting gaf van zijn beleid.





Koning George van Engeland bracht een bezoek aan de Canadese troepen, welke momenteel te Aldershot gevestigd zijn. Men ziet den vorst hierboven in gesprek met een soldaat.

Zaterdag 27 Januari

Ook in Engeland heeft in de afgelopen weken een abnormaal felle koude geheerscht, maar er werd geen enkel telegram doorgelaten, dat daarover ging. Zelfs de Engelsche bladen mochten er niet een woord over reppen, want de militaire autoriteiten hebben reeds bij het begin van den oorlog alle publicaties

over het weer verboden, omdat de Duitsche luchtmacht deze zou kunnen benutten voor haar aanvallen op Engeland.

Churchill hield opnieuw een rede, waarin hij o.a. zei: De eerste aanvallen van de duikboten zijn te niet gedaan. Zij hebben zware verliezen geleden en minstens de helft van de duikboten, waarmee Duitschland den oorlog begonnen is, is vernield. Hun aanbouw van nieuwe schepen is veel minder dan wij verwacht hadden.

Wij hebben den duikboten belet, dat zij van haar kanonnen gebruik maken, zij moesten zich beperken tot torpedo's en van torpedo's dreven wij haar naar het leggen van mijnen. Het mijngeslacht is ernstig, doch ook dat zullen wij bezweren. Niemand moet ontmoedigd zijn als hij dagelijks van verliezen aan schepen leest.

Van de 7500 schepen, die gekonvoierd werden, zijn slechts 15 gezonken, of 1 op de 500. De export en import stijgen weer. De schepen, die wij buitgemaakt en die wij aangehouden hebben, hebben bijna de verliezen goedgegemaakt, die wij geleden hebben.

Het Russische offensief ten noordoosten van het Ladogameer heeft den Sovjet-troepen, die de Finnen regelmatig blijven aanvallen, ook vandaag geen voordeel opgeleverd: de Finnen blijven standhouden en hebben den Russen nieuwe verliezen toegebracht. Alleen in dezen sector van het front moeten de Russen in de laatste dagen 100 tanks hebben verloren.

Vandaag is een Sovjet-Russische duikboot in een Finsch mijnenveld terechtgekomen en na een explosie gezonken.

De Finsche legerleiding heeft besloten, tegen 2 Februari weer een aantal manschappen onder de wapenen te roepen. Het betreft „de eerste categorie van de mannen, die in 1898 geboren zijn.” Tot de opgeroepen behoren ook zij, die reeds een militaire

opleiding genoten. Er wordt om redenen van militair belang niet medegedeeld, hoeveel soldaten er nu zijn opgeroepen. Evenmin is bekend hoeveel mannen er thans onder de wapenen zijn. Alhoewel reeds een groot deel van twintig lichtingen is opgekomen, verklaart men, dat Finland's beschikbare strijdkrachten nog geenszins zijn uitgeput. Blijkens een uit Helsinki ontvangen bericht bevinden zich op het oogenblik 200 vliegers van verschillende nationaliteiten als vrijwilligers bij de Finsche luchtmacht.

Het Nederlandsche motortankschip „Mamura”, groot 8245 ton, toebehoorende aan de maatschappij „La Corona”, een van de dochtermaatschappijen van de Koninklijke Shell, is hedenmiddag te ongeveer twee uur op anderhalf uur afstand van Duins met de ankerketting tegen een mijn gevangen. Er ontstond wel een hevige ontploffing, doch de schade was niet van dien aard, dat de „Mamura” zonk. De kapitein deelde mede, dat hij zou opstroom naar Duins, waar de „Mamura” ongeveer halfvier wordt verwacht.

Na een reis van 113 dagen is het Amerikaanse stoomschip „City of Flint” in Baltimore teruggekeerd. De mannen werden als helden begroet. Het schip werd naar men zich herinnert, vier maanden geleden door het Duitsche vestzakslagschip „Deutschland” prijsgemaakt. Na vele omzwervingen kwam het in Noorwegen terecht, waar het ten slotte door de autoriteiten werd vrijgegeven.

Naar aanleiding van de berichten, volgens welke de radiozender van 't Vaticaan een uitzending zou hebben gegeven over de ongunstige toestanden in het gouvernement-generaal Polen, vooral wat betreft de katholieke priesters, heeft, naar verluidt, Duitschland door zijn diplomatieken vertegenwoordiger bij het Vaticaan, den heer von Bergen, aldaar laten aanvragen of inderdaad deze zender zich in dien zin heeft uitgelaten. Men houdt het hier namelijk voor mogelijk, dat de uitzending is geschied door een Engelschen zender, die zich uitgaf als zender van het Vaticaan.

Zondag 28 Januari

De dooi en de modder, die er een gevolg van is, vormen thans een belemmering voor de operaties aan het westelijk front. Zoowel 't Duitsche opperbevel als het Fransche legercommuniqué spreekt van „niets bijzonders.”

Binnenkort zullen de Zweedsche vrijwilligers-troepen in Finland naar het front worden gezonden en voor 't eerst actief aan den strijd deelnemen.

Tot nu toe hebben zij voornamelijk in het district Rovaniemi een korte opleiding gehad, om zich met het Finsche terrein vertrouwd te maken, voor lange skitochten te trainen en vooral ook om het allernoodigste Finsch te leeren, b.v. commandowoorden, hetgeen voor een goede samenwerking met de Finsche troepen onontbeerlijk is.

Dieptebommen zien eruit als olievaten, maar ze zijn geheel gevuld met springstoffen. De kracht der explosie is zoo groot, dat het schip snel weg moet zien te komen. De dieptebom wordt door middel van het apparaat links weggeslingerd.



Generaal Hugo Östermann, een der aanvoerders van het dappere Finsche leger, dat met ongeken-den moed den strijd tegen Sovjet-Rusland weet vol te houden.

waarnemers te Helsinki zijn echter van oordeel, dat in den noordelijken sector van dit front het offensief ten slotte tot staan gekomen is. De Finsche troepen, die de herhaalde Russische aanvallen afgeslagen hebben, zijn thans bezig het operatieterrain te zuiveren en hun posities nog meer te versterken, opdat een herhaling van het offensief onmogelijk wordt.

De Finsche woordvoerder te Londen heeft verklaard, dat Finland Britsche en Fransche vrijwilligers welkom zal heeten. Hij voegde er aan toe, dat Finland zich bewust is, dat het op den langen duur, indien het nog de kans wil behouden dat het den strijd overleeft, zoowel van buitenlandsche troepen als van buitenlandsch oorlogsmateriaal afhankelijk zal zijn.

Als vergelding voor hetgeen met de „Asama Maru” gebeurd is zijn manschappen van een Japansche kanonneerboot aan boord van het Britsche stoomschip „Wing Sang” van de „Mattheson Cy.” gegaan, dat voor Foetsjau lag.

Daar de toestand van ontspanning ongewijzigd is blijven voortduren, heeft de Belgische militaire overheid besloten tot demobilisatie van een aantal soldaten van de hulpstroepen, o.a. van den gezondheids-, van den transport- en van den bewakingsdienst van het territoriaal leger.

Het betreft hoofdzakelijk soldaten, die bij de jongste uitbreiding van de mobilisatie werden opgeroepen. Een groot deel er van behoort tot de lichtingen 1921 en 1922.

De gemobiliseerden zullen echter op hun wapens na met hun geheele uitrusting huiswaarts keeren. Op die manier kunnen zij zich binnen den kortst mogelijken tijd weer bij hun corps voegen.

De soldaten, die deel uitmaken van het Canadese expeditiecorps en thans in Engeland verblijven houden, zullen deelnemen aan de algemeene verkiezingen van Canada. Per clipper zullen de stembussen over den Oceaan worden gebracht en na de verkiezingen gaan de volle, maar nu verzegeld, ook weer door de lucht naar Canada terug.

Verwacht wordt, aldus United Press, dat bij de verkiezingen dezelfde procedure gevolgd zal worden als in den oorlog van 1914, toen de partijen propaganda mochten maken met verkiezingslectuur, maar geen redevoeringen houden.

Voor den Deutschland-sender heeft vandaag een bevoegde autoriteit een uiteenzetting gegeven over het verbod van het luisteren naar buitenlandsche radiozenders, in het bijzonder ook van het verder vertellen van het gehoorde.

Hij legde er o.a. den nadruk op, dat dit verbod in zijn volle strengheid ook geldt voor buitenlanders. Zij zullen, zelfs als blijkt, dat zij alleen naar den zender van hun eigen land hebben geluisterd, even zwaar worden bestraft als de Duitsche overtreders reeds gestraft zijn en voortaan ook gestraft zullen worden.



De sneeuwval zorgt voor afdoende camouflage, aangezien de sneeuw op de netten blijft liggen. Het laden van een Fransch kanon van 15.5 cm. aan het westelijk front.





Mijn man is helaas niet thuis!

Ik zal hem echter mededeelen, wat U gezegd heeft: Dr. Schieffer's Stofwisseling-zout bij verstopping, overtollig vet, reumatiek, onzuivere huid, aambeien met succes gebruikt door U en Uw vrienden. Ook voor grondige darm- en bloedzuivering geen beter middel dan:

Dr. Schieffer's Stofwisselingzout

Per flacon fl. 1.05 Dubbel-flacon fl. 1.75 bij apothekers en vakdrogisten.

een Egyptische koningin, stond bekend om haar schoonheid en gratie. Hoe bekoorlijk zij van nature ook geweest mag zijn, een zorgvuldige schoonheidsverzorging zal haar charme niet weinig verhoogd hebben. Reeds in de oudheid paste de elegante vrouw vele cosmetische middelen toe, om zo lang mogelijk jeugdig en aantrekkelijk te blijven. Onze tijd heeft met de geheimzinnige cosmetische middelen uit de oudheid afgedaan. De moderne vrouw gebruikt voor haar dagelijkse toiletverzorging Vinolia Vanishing Cream, die de huid zacht en blank maakt en door haar fijne emulgering een uitstekende onderlaag vormt voor poeder. Vinolia Cold Cream, de ideale nacht-cream, voedt en verjongt Uw huid gedurende de nacht.

Vinolia
VANISHING CREAM - COLD CREAM
TUBEN VANAF 35 CT. - LUKE POTTEN VANAF 45 CT.

VC. 97-049

DE LEELIJKSTE BABY

Vervolg van bladz. 8

en ongetwijfeld kon Algernon, zoo noodig, teenen vertoonen zoo rood als de beste. Derhalve richtte hij zich met uitgelaten vertrouwen tot Corker, den bediende van Chequeboek, wiens hand de deur opendeed.

„O, hallo, Corker. Mooi weertje. Meneer Prosser thuis?”

Corker gaf niet dadelijk antwoord. De aanblik van den jeugdigen Algernon scheen hem even met sprakeloosheid te slaan. Al was hij nog zoo'n goed afgericht huisknecht, hij was afgeleidsd, toen hij het kind zag, en had zijn armen geheven in een primitief gebaar van zelfverdediging.

„Jawel, meneer,” antwoordde hij eindelijk. „Meneer Prosser is thuis. Maar hij is nog niet op, meneer. 't Was laat geworden gisteravond.”

Bingo knikte begrijpend. Hij kende die gewoonte van Chequeboek, uit te gaan met den nachtwaker en thuis te komen met den melkboer.

„Ja, ja,” sprak hij verdraagzaam. „Jong bloed, hé, Corker?”

„Ja, meneer.”

„Een mensch kan niet alle avonden thuis zitten.”

„Nee, meneer.”

„Ik zal maar even binnenstappen en kiekkiek doen.”

„Uitstekend, meneer. Zal ik uw bagage overnemen?”

„Wat? O, nee, merci. Dit is meneer Prosser's petekind. Ze moeten maar eens kennismaken, dunkt me. Voor 't eerst dat ze elkaar zien.”

„Is 't heusch meneer?”

„Dan heeft hij meteen een goeden dag, niet?”

„Lijkt mij ook, meneer. Als u me maar volgen wilt, meneer. Meneer Prosser is in de zitkamer.”

„Zitkamer? Je zei toch, dat hij in bed lag?”

„Nee, meneer. Bij zijn thuiskomst vanmorgen schijnt meneer Prosser besloten te hebben, niet naar bed te gaan. U zult hem wel vinden, in den haard.”

En dat kwam uit. Chequeboek Prosser lag met zijn hoofd op den haardrand en zijn mond open. Hij had een hoogen hoed op, en zijn avondkleeding zou onberispelijk zijn geweest, als hij een das had gedragen in plaats van een blauw lint, zooals verwijfde heertjes wel om hun haar doen 's nachts. Zijn eene hand omklemde het touw van een rood balonnetje, en over zijn front stond met lippenstift het woord „whoop-pee” geschreven. Heel zijn aanblik was zoo onmiskenbaar die van een man, dien men maar beter met rust kon laten, dat Bingo, op een peinzende lip bijtend, stond te overwegen, welke gedragslijn hij volgen moest.

Een blik op zijn horloge gaf den doorslag. Hij had zijn dienstregeling niet bijgehouden, zag hij — wilde hij mevrouw Bingo om 12.05 op 't station treffen, dan moest hij aanstonds op weg.

„De zaak wordt hier een beetje ingewikkeld door, Corker,” zei hij, „Ik moet over tien minuten in Paddington zijn, en alles schijnt er op te wijzen, dat meneer Prosser uit zijn humeur zal raken, als hij plotseling gewekt wordt. 't Lijkt me beter, hem uit te laten slapen. Dus moesten we maar te werk gaan als volgt. Ik leg dezen baby naast hem op den vloer, dan kunnen ze toch kennismaken te zijner tijd, dan haal ik hem wel weer op als ik terugkom.”

„Uitstekend, meneer.”

„Als meneer Prosser wakker wordt, en ontdekt, dat 't hier wemelt van de nakomelingen, zal hij je ongetwijfeld onmiddellijk bellen en vragen, wat dat moet. Zeg dan maar: „Dat is uw petekind, meneer.” Je vindt „oeleke-poelekepetekindje” zeker een beetje erg?”

„Ja, meneer.”

„Daar was ik al bang voor. Maar je snapt de bedoeling? Mooi. Prachtig. Dag, hoor!”

De trein uit Droitwich rolde juist binnen, toen Bingo op het perron kwam, en een halve minuut later zag hij mevrouw Bingo uitstappen. Zij ondersteunde haar moeder, die nog een tikje wankel op haar beenen scheen te staan, maar toen zij hem zag, maakte zij zich los van de oude dame, liet haar tijdelijk op eigen kracht varen, en wierp zich in zijn armen.

„Bingo, lieveling!”

„Rosie, mijn honnepon bij uitstek!”

„Heerlijk dat ik weer bij je ben. Ik heb een gevoel of ik jaren weg ben geweest. Waar is Algy?”

„Heb ik bij Chequeboek Prosser gelaten. Zijn peetoom, weet je. Ik had een paar minuten over onderweg hierheen, dus ben ik even bij Chequeboek aangelopen. Hij was gek op 't kind en wou er gewoon niet van scheiden. Dus heb ik afgesproken, dat ik hem op den terugweg aan zou halen.”

„O. Dan kan ik je daar beter treffen, als ik moeder naar huis heb gebracht. Ze is niet zoo best.”

„Nee. Ik meende al op te merken, dat ze er een beetje van de sokken gewipt uitzag,” zei Bingo, met een blik van voldoening naar de oude ziel, die zich op dat moment schraagde aan een passerenden kruier. „Zie haar maar zoo gauw mogelijk naar Hongarije te werken. Dus da's afgesproken. Ik zie je bij Prosser.”

„Waar woont die?”

„Flatgebouw Bloxham, Park Lane.”

„Ik kom zoo gauw mogelijk. O ja, Bingo — heb je dat geld voor Algy naar de bank gebracht?”

Bingo sloeg zich tegen het voorhoofd. „Nou, da's sterk! In mijn opwindend dat je terugkwam, mijn droom van geluk, heb ik 't glad vergeten. We zullen samen even gaan, als we bij Chequeboek vandaan komen.”

Dat was natuurlijk mannentaal, maar toen hij terugwandelde naar Park Lane overviel hem voor 't eerst een slopend gevoel van twijfel, of het wel zoo vanzelf sprak, dat Chequeboek over de brug zou komen. Toen hij het plan had opgevat, Algernon als verzachtenden invloed te gebruiken, leek 't hem te sluiten als een bus. De hardvochtige peetoom had maar vijf minuten in 't gezelschap van zijn petekind hoeven doorbrengen, om te versmelten tot stroomen van goeddaardigheid, en hij had gedacht, dat 't met Chequeboek precies zoo zou gaan. Nu echter ontbotte er in hem een verkillende onzekerheid, die met ieder zijner voetstappen erger werd.

Hij begon te beseffen, dat Algernon, zijn zoon, voor een heel wat lastiger karwei stond dan het kind in Kleine Vingertjes. De hardvochtige peetoom was een gezond buitenman geweest, zoo iemand die frisch zijn bed uit springt en stevig ontbijt. Voorzooover

Vervolg op bladz. 33



't Smettelooze wil van de natuur!

't Móóiste wit is niet glanzender en blanker dan 't „Pastol-wit”! Pastol is een écht Hollandsch tandmiddel: Uw mond en tanden worden er „schoon” van. Pastol maakt daarbij Uw tanden schitterend blank en verwijdert het ontsierende tandsteen grondig, vlug en veilig.

De handige ovale Pastol-doosjes 10 ct.
In tuben van 15, 25 en 40 ct.

BOLDOOT'S
Pastol
NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Smaakt deze noot?

Dat hangt er van af, wat er in zit. U kunt het van buiten niet zien, er staat geen naam op. Bij rookworst is dat anders. Daarbij let U op het loodje. Staat daar de naam Anton Hunink op, dan kunt U gerust zijn. Dan hebt U de fijnste Gelderse Rookworst, die gemaakt wordt, uit Deventer, U weet wel. Door een bijzondere wijze van roken een verrukkelijk zachte smaak.

Er zijn goede redenen voor, dat de naam Anton Hunink op vleeswaren algemeen wordt beschouwd als een garantie voor kwaliteit.

ANTON HUNINK & GELDERSE WORST roept mannen aan tafel

ANTON HUNINK
HOFLEVERANCIER - DEVENTER



De Nederlandsche IJshockeyploeg, die in Antwerpen met 3-1 van de Belgen won.



Ondanks sneeuw en koude bestond er veel animo voor den veldloop, die in Delft voor militairen werd georganiseerd.



Zaterdagmiddag werden te Zandvoort z.g. ski-joringwedstrijden georganiseerd. Een aardig overzicht van deze wedstrijden.



De deelnemers aan de biljartwedstrijden om het kampioenschap van Nederland 2e klas driebanden. Winnaar werd de Rotterdammer Bornkamp.

SPORT VAN DE WEEK



Zondag zijn in Amsterdam de wedstrijden om het pers. Nederl. Damkampioenschap aangevangen. De titelhouder R. C. Keller (links) maakte een goeden start door van A. Ligthart te winnen.

In Hoorn werden wedstrijden in het hard-arren gehouden. De belangstelling bij den start liet niets te wensen over.



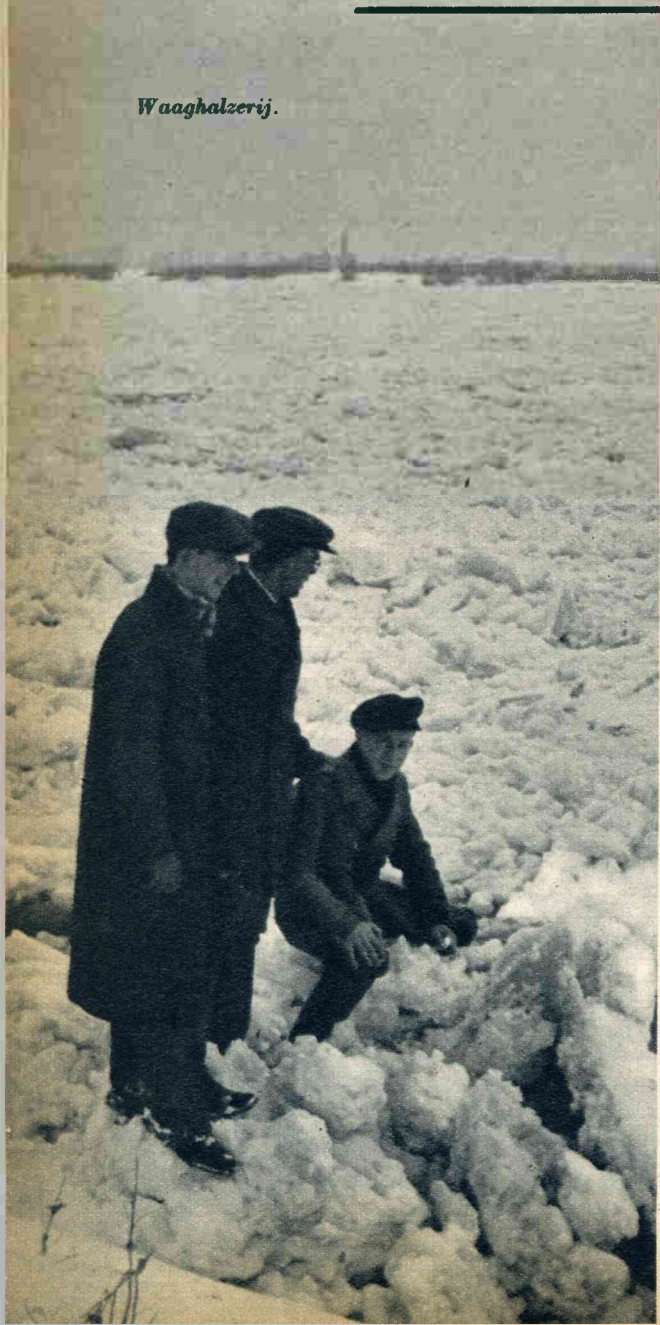
Tweehonderd schippers wacht



Tweehonderd schepen, afkomstig van alle windstreken, en met bestemmingen naar plaatsen in alle windstreken, hebben hun toevlucht genomen in de kleine, ronde haven van Lobith-Tolkamer.

HET VERKEER OP DEN RIJN DOOR **ZWAREN IJSGANG GESTREMD**

Waaghalzerij.



Tweehonderd schepen hebben in het veilige ronde haventje van Lobith beschutting gezocht tegen den barren ijsgang. Ze liggen ingevroren, schepen uit Antwerpen, Rotterdam, Mannheim. Er zijn Duitsche, Fransche, Belgische en Nederlandsche sleepbooten, Rijnaken en andere vaartuigen. Een internationale koopvaardijvloot is opgesloten en wacht op den dooi.

Te Lobith laat ieder in- en uitvarend schip 't anker vallen om te voldoen aan de douaneformaliteiten. Daarom zijn er veel café's en koffiehuisen, veel winkels en slagerijen om den schippers te gerieven.

De Rijn zit potdicht. Aan den overkant, op den Duitschen oever, hebben een paar waaghalzen zich op 't ijs gewaagd. Ten westen van Tolkamer, in de veilige omarming van witbesneeuwde dijken ligt de haven met de schepenstad. Als men vanaf den dijk een blik slaat op den Rijn in de verte, zit er weer beweging in de ijsmassa. Meer dan een meter is 't water gestegen en de schippers in de haven, die vanmorgen vroeg nog gemakkelijk van hun vaartuigen over 't ijs op den dijk konden komen, moeten nu met groote moeite en in der haast gemaakte steigertjes van hun schepen komen omdat er een breede strook water is verschenen aan den voet van den havendijk. Een en ander baart groote moeilijkheden met 't halen van levensbehoeften. Drinkwater moet o.a. twee en een halve kilometer ver worden gehaald.

De schippersfamilies zitten in de roefjes en vertellen elkaar van de barre winters van '28-'29, van '16 en '17 en van '90. Weer om op de ijzers te gaan is 't niet, want de sneeuw stuift over de haven.

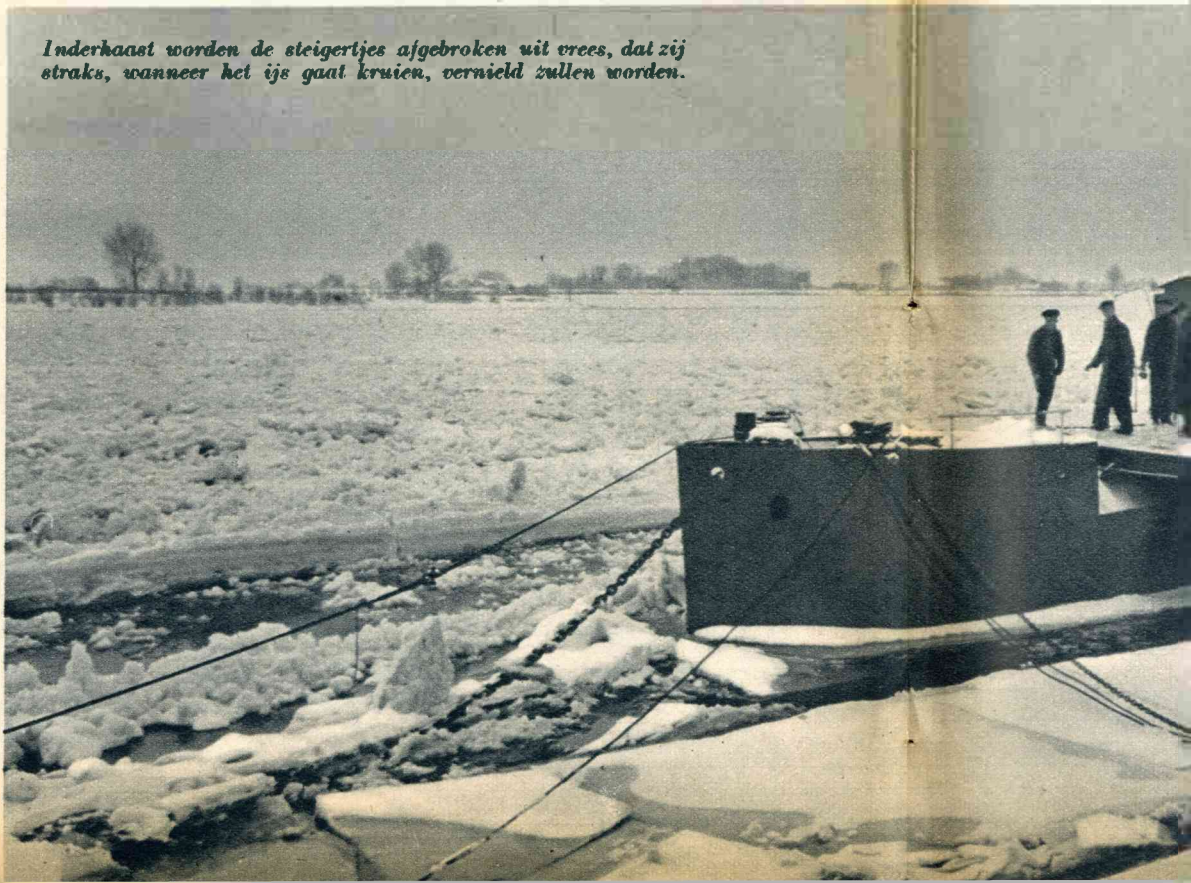
En zoo zit men bij de kachel in de roef en wacht op den dooi. De een wil naar Bazel, de ander naar Rotterdam, naar Mannheim.

Als de dooi komt is 't leed gauw geleden!

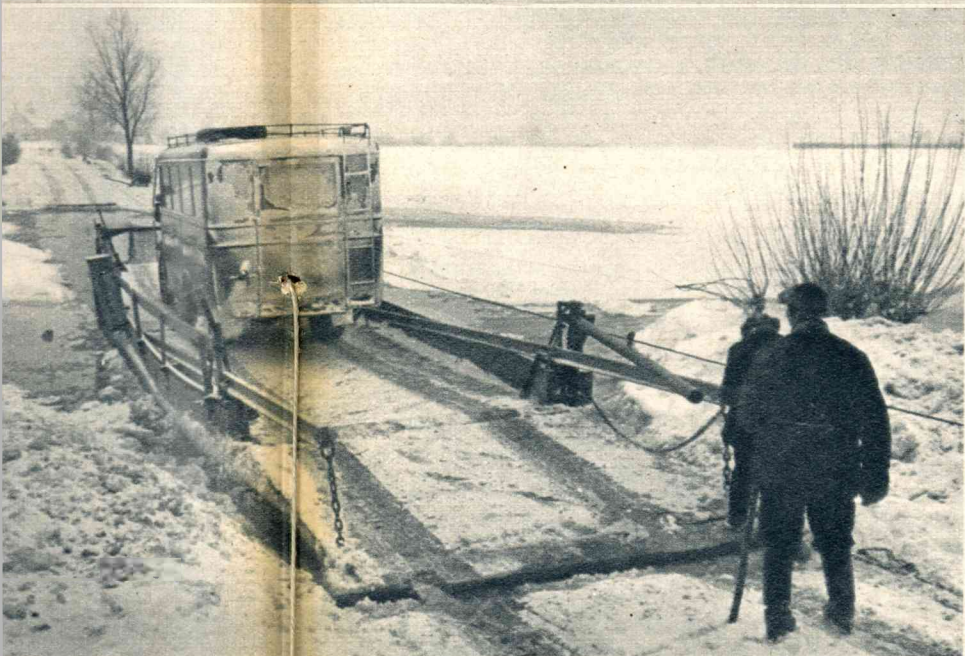


De bus voor Lobith op 't pontje, dat de beide oevers van den

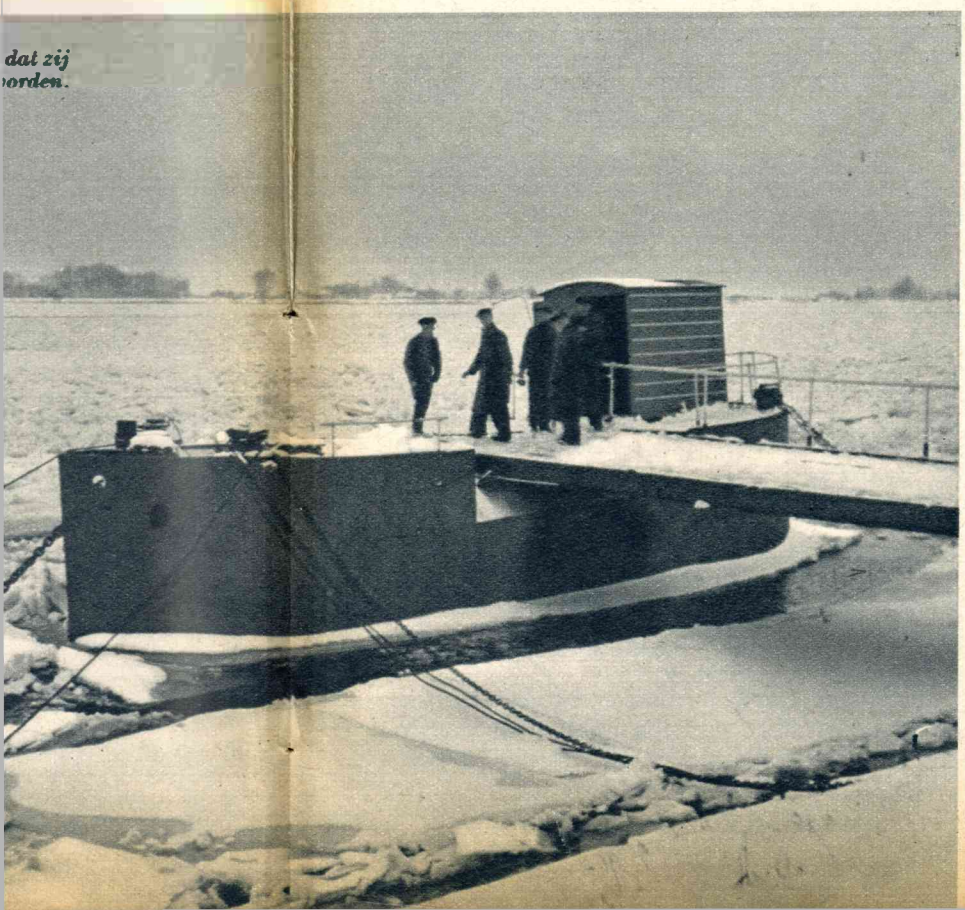
Inderhaast worden de steigertjes afgebroken uit vrees, dat zij straks, wanneer het ijs gaat kruien, vernield zullen worden.



ers wachten in Lobith



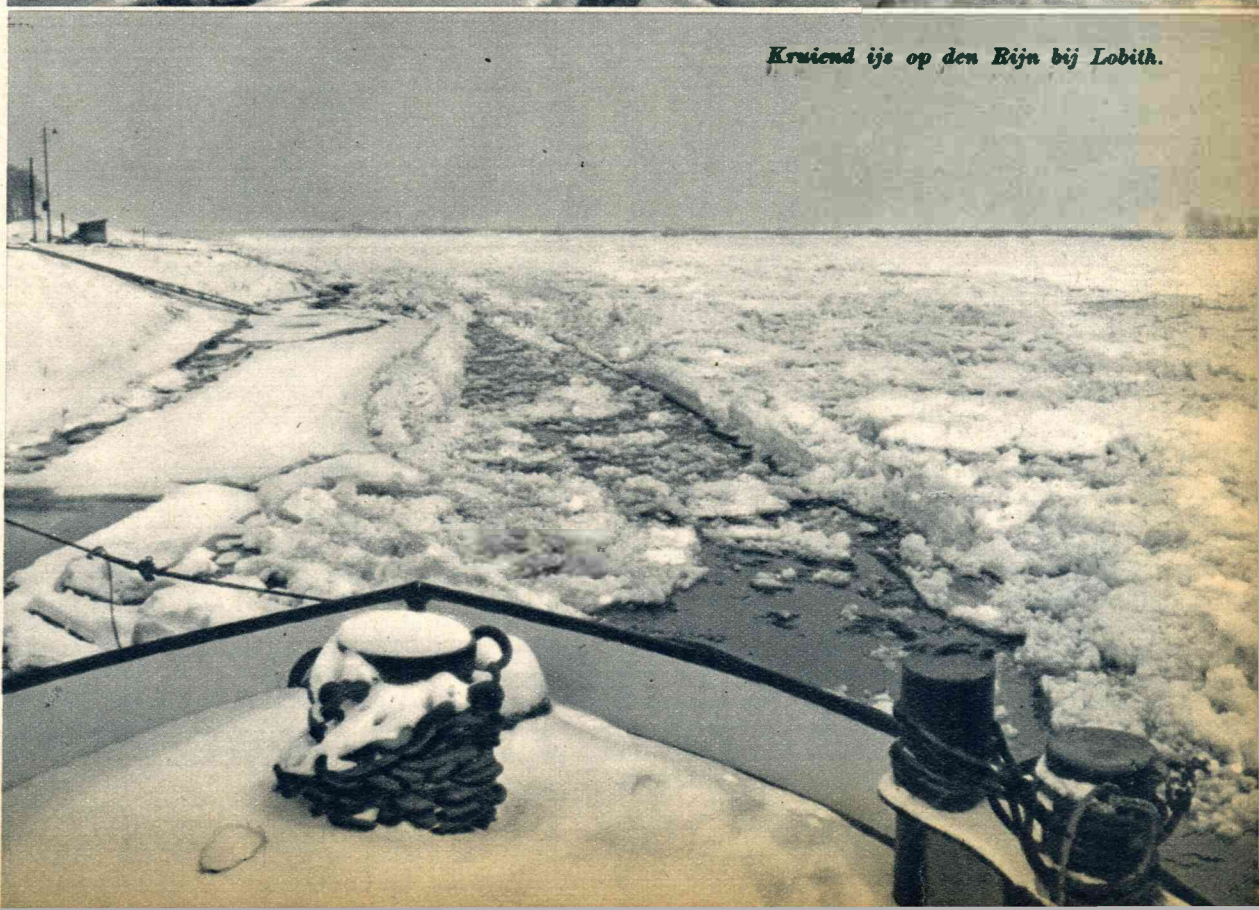
s voor Lobith op 't pontje, dat de beide oevers van den Rijn verbindt bij 't Berghoofsche veer.



dat zij worden.



Reeds schuiven de ijsschotsen over een krib in de rivier.



Kruisend ijs op den Rijn bij Lobith.

Het gebod zijns vaders....

DOOR WILLEM VAN WAESBERGHE

Vijf minuten later was hij op weg naar de prefectuur van de Seine.

Alvorens de kamer te mogen betreden waar zijn meester in conferentie was met den onderkeizer van Parijs, moest hij op zijn beurt aangediend worden door een knecht in livrei. Met de map onder den arm stapte hij binnen. Nog geen twee seconden later stond hij stokstijf, roerloos, als door den bliksem getroffen. Want precies op dat moment zei baron Haussmann tegen den jonker:

„Dus, m'n beste van Heusden, u lijkt mij de meest geschikte man om in Den Haag onze belangen voor te bereiden.”

Waarop de jonker ten antwoord gaf: „Ik ga er zoo gauw mogelijk naar toe, mijnheer.”

Hendrik Carseboom overhandigde de map met aantekeningen en verliet de prefectuur. Op straat bleef hij staan en staarde voor zich uit, zonder iets te zien. Wat hij zooeven vernomen had, scheen ongelooflijk! Het leek wel een ingrijpen der Voorzienigheid.

**Z E S D E
VERVOLG**

„Ja,” vroeg Hendrik Carseboom zich af; „gebeuren er dan nog wonderen? Zou het kunnen? De jonker naar Den Haag? Om „belangen voor te bereiden”? Dat kunnen alleen maar de belangen zijn waarover de jonker al een paar keer gesproken heeft. En dan... ja, en dan zal die voorbereiding niet in een paar dagen afgelopen wezen... dat kan misschien weken duren... dat moet...”

Hendrik Carseboom zette het op een loopen. Alsof de grootmoeder van den duvel hem op de hielen zat holde hij een paar straten door en stond pas stil voor een huis, aan welks gevel een bord hing met het opschrift: „Télégraphie”. Hendrik Carseboom trad binnen en liep naar een loket. In gedachten voltooide hij den zin, waarvan de eerste woorden hem kort te voren over de lippen waren gekomen: „dat moet Mina weten”.

Voor Joseph Haussmann waren er twee motieven om Alexander van Heusden rijk te maken. De eerste was dankbaarheid.

Aan den particulieren secretaris had hij het behoud van zijn vermogen te danken; een vermogen, dat toentertijd op ettelijke tientallen millioenen goudfrancs werd geschat. Haussmann had zich aan den plicht tot dankbaarheid kunnen onttrekken door te redeneeren: „met de leening van zestigduizend francs heb ik hem al ruimschoots beloond; het bedrag werd weliswaar binnen twee dagen terug betaald, maar inmiddels bracht het Van Heusden een vijfvoudige winst op.” Doch 't feit dat, de particuliere secretaris in enkele uren tijds viermaal honderd-duizend francs had verdiend, leverde voor Haussmann het tweede motief om hem nog rijker te maken. Dit tweede motief was angst.

Toen Van Heusden indertijd bij hem in dienst kwam, wist Haussmann, dat de jeugdige Hollander weliswaar van adel, doch overigens niet bepaald rijk was. Alexander had hem verteld van een ernstige oneenigheid met de familie in Holland en dat hij, afgezien van een bescheiden kapitaaltje, aangewezen was op de verdienste zijner handen. Haussmann betaalde zijn particulieren secretaris wel een ruim salaris, doch een jongmensch met vele representatieve plichten kon daar weinig van overhouden.

Met de fantastische speculatie in aandeelen van het Suez kanaal werd dit met één slag anders: de particuliere secretaris, die tot nu toe van een tamelijk bescheiden inkomen had moeten leven, werd een rijk man. In de oogen van een man als Haussmann stond rijkdom gelijk aan macht. Nu was deze macht van Van Heusden in verhouding tot de tientallen millioenen van Haussmann wel gering, maar de particuliere secretaris beschikte nog over een tweede macht, namelijk kennis. Van Heusden was op de hoogte van vele dingen, die, als ze bekend werden, den prefect van de Seine financieel of politiek nadeel konden bezorgen. Zoolang Van Heusden betrekkelijk arm was, hoefde Haussmann die kennis niet te vreezen; nu de secretaris zelf een vermogen

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE:

Alexander, zoon van baron Willem van Heusden en student te Parijs, krijgt van zijn vader een brief in ultimatumvorm, om dadelijk naar Holland terug te komen. Bij zijn thuiskomst wordt hij voor een dubbele taak gesteld: werken en trouwen binnen den kortst mogelijken tijd met Charlotte Bunschoten, dochter van den vriend zijns vaders. Hij stemt noodgedwongen toe en de plichtigheid wordt voltrokken in het kleine kerkje te Heusden, maar na de ceremonie neemt Alexander van Heusden hals over kop de vlucht. Intusschen begint in Frankrijk het voorspel van belangrijke gebeurtenissen. De kwestie van het Suez-kanaal dreigt Engeland en Frankrijk tegen elkaar in 't harnas te jagen. Millioenen staan op het spel. Op 't critieke moment keeren de kansen en Alexander van Heusden, die zijn eigen weg is gegaan, maakt de balans op van de laatste tien maanden van zijn leven. Sinds hij secretaris van baron Haussmann, den onderkeizer van Parijs, is geworden, is hij snel in eer en aanzien gestegen, maar over het verleden en zijn huwelijk mag niemand spreken. Zeer t.t. ongenoegen van zijn huisknecht Hendrik, die ernstig nieuws uit Nederland krijgt en niet weet hoe hij zulks aan zijn meester kan mededeelen zonder tevens het verbod te overschrijden.



bezat, moest de prefect er rekening mee houden.

Hij kon een man, die eenige honderdduizenden francs bezat, niet als secretaris in loondienst houden. Hij kon hem evenmin ontslaan als een huisknecht wiens diensten men niet meer noodig heeft, want dan zou de macht, die hij in Alexander van Heusden aanwezig wist, zich tegen hem kunnen keeren. Er was slechts één oplossing: de jonge Hollandsche edelman moest zijn gelijke, zijn bondgenoot worden.

Er was ruimschoots gelegenheid. Onder leiding van den prefect van de Seine werd bijna heel Parijs verbouwd. Overal werden nieuwe straten en boulevards aangelegd; links en rechts verreesen de prachtigste huizen en theaters; in het nog jonge Bois de Boulogne zou een geweldig restaurant en ontspanningspaleis komen. En bij deze grondige verandering van Parijs werd geen steentje gemetseld zonder de goedkeuring van den prefect van de Seine. Wat was dus gemakkelijker dan een vriend in deze bouwondernemingen te betrekken en hem te laten profiteren van de millioenenwinst?

Aldus werd Alexander van Heusden, wiens organisatorisch en administratief talent reeds gebleken was, directeur van eenige bouwondernemingen op den linker-Seine oever. Hij genoot een vorstelijk inkomen en kreeg de tips voor voordeelige grondspeculaties uit de allerbeste bron, namelijk van den prefect zelve. Eer 1865 ten einde liep had hij zijn kapitaal, verdiend met de aandeelen van het Suez kanaal, verdubbeld.

Op 't paleis der Tuileriën gaven keizer Napoleon en keizerin Eugenie het jaarlijksche Kerstbal. Nooit te voren had Frankrijk zoo geschitterd als op dien avond. De champagne vloeide in stroomen. Tusschen de kostbare juweelen der dames blonk het goud der cavalerie-officieren en glansde het zilver der magistraten in ambtsgewaad. De salons waren propvol; men praatte, men schertste, men lachte, men leefde in een feestroes. Het was, alsof heel deze uitbundige wereld zich wilde verdrinken in een oceaan van genot.

Twee mannen bleven volmaakt kalm. Ze waren beiden even groot en staken met hun reusachtige gestalten uit boven de andere gasten. Ze stonden ver van elkaar, ze hadden nooit met elkaar gesproken en toch hadden beiden hetzelfde gevoel: deze pretmakende wereld snelt haar ondergang tegemoet.

Een der beide reuzen bleef er ernstig bij; de ander lachte spottend.

Graaf Otto von Bismarck, gezant van den koning van Pruisen bij het hof van keizer Napoleon, keek spottend om zich heen. Met z'n enorme gestalte, die ver boven de anderen uitstak, in zijn blinkend witte en met goud afgezette uniform, was hij een indrukwekkende verschijning. Hij lachte spottend om het feestende Frankrijk, gelijk 'n duellist, die merkt dat zijn tegenstander dronken op de plaats van het tweegevecht arriveert. Hij, Otto von Bismarck, zou zich niet bedwelmen. Integendeel: hij wilde koel en

nuchter blijven om den droom van zijn leven te verwezenlijken: één sterk Duitschland, dat het glanzende maar inwendig rotte Frankrijk op de knie dwong. Nog maar een beetje geduld en hij zou zijn doel bereiken. (Men was toen vijf jaar vóór 1870.)

De tweede, die eveneens den adem van de naderende catastrofe speurde, was Alexander van Heusden. Het speet hem diep en innig voor Frankrijk, dat hij oprecht liefhad. Maar wat kon hij er aan doen? De menschen wilden immers niet anders! En de keizer ging hen allen voor in het organiseren van feesten! Het was trouwens een der redenen waarom hij vanavond op het hofbal was gekomen.

De uitnoodiging had hij te danken aan Haussmann. Eerst wilde hij niet gaan. Doch de prefect had hem verteld, dat de keizer vanavond de plannen voor de wereldtentoonstelling wilde bespreken.

Het was een idée-fixe van Napoleon III; in Parijs zou en moest een wereldtentoonstelling komen. Industrieelen en kunstenaars uit alle landen der aarde moesten hun producten ten toon stellen in de Seine-stad en aldus hulde brengen aan het machtige Frankrijk. Terwijl Otto von Bismarck spottend om zich heen keek en in stilte plannen smeedde om den ondergang van Frankrijk te bespoedigen, terwijl Alexander van Heusden een beetje lusteloos voor zich uitstaarde en ongevoelig bleef voor de gloeiende blikken uit vele mooie oogen, terwijl de beeldschone Eugenie de Montjoie, die niet alleen in naam doch ook metterdaad de koningin van het feest was, de bewondering der mannen en de afgunst der vrouwen verwekte, had de gastheer een kort gesprek met den prefect van de Seine. En het resultaat van dit onderhoud werd enkele minuten later medegedeeld aan Alexander van Heusden.

„Ik kom zooeven van den keizer,” vertelde baron Haussmann. „Zijne majesteit wenscht uitdrukkelijk dat de tentoonstelling in 1867 gehouden wordt. We hebben dus nog maar achttien maanden van voorbereiding.”

Alexander knikte. „Monsieur,” vroeg hij, „het tentoonstellingssterrein...”

„De keizer gaat er mee accoord,” viel Haussmann hem in de rede. „U begrijpt heel goed, Van Heusden: ik kon zijne majesteit niet vertellen, dat het uw idee was. In ieder geval, de keizer gaat accoord met het voorstel: de tentoonstelling wordt gehouden op en in de omgeving van het Champ de Mars.”

Ook bij deze mededeeling bleef Alexander van Heusden uiterlijk kalm. Ofschoon: hetgeen de prefect hem daar vertelde, besliste over zijn toekomst. Hij sprak nog wat met Haussmann over onbelangrijke dingen en was een der eersten, die het bal verliet.

Eerst buiten het paleis bleef hij even staan en zuchtte. „Nee,” zei hij tegen zijn koetsier, die met het rijtuig voor kwam, „ik ga te voet naar huis.” Het was een koude, maar prachtige winteravond; Alexander wilde genieten van de frissche lucht en... nadenken.

De tentoonstelling zou dus komen op het Champ de Mars! Dat stond vast! Het betekende ook, dat het geld niet weggesmeten was.

Alexander van Heusden, door Haussmann reeds lang bekend met de plannen van den keizer, had gespeculeerd. Zijn heele kapitaal, dat nu bijna achttien honderdduizend francs bedroeg, was in grondspeculaties gestoken. Al wat op en in de omgeving van het Champ de Mars te krijgen was, tot het kleinste plekje grond toe, had hij gekocht. Enkel en alleen in de hoop, dat daar de tentoonstelling zou komen. Kwam die verwachting niet uit, dan verspeelde hij de helft van zijn vermogen.

En nu had de keizer zich accoord verklaard met het voorstel. „Rijk,” mompelde Alexander van Heusden op weg naar de Quai des Célestines, waar hij zijn bescheiden woning had aangehouden. „Rijk! Ik ben rijk! Niet zoo maar een paar ton... nee, millioenen bezit ik. Eer we twee maanden verder zijn, is die grond viermaal zooveel waard als waarvoor ik ze heb gekocht... rijk ben ik!”

Merkwaardig: zelfs in stilte kon hij zich niet verheugen op dien rijkdom. Het gaf hem wel een gevoel van zekerheid, maar er echt blij om worden, neen

dat kon hij niet. Trouwens: sinds zijn terugkeer naar Parijs had hij nooit meer hartelijk gelachen.

't Is mijn eigen schuld, piekerde hij. Ik heb dat geld verzameld met een slecht doel; ik wilde het gebruiken tegen mijn vader. Alleen maar om mijn wraak te kunnen bevredigen heb ik naar rijkdom gestreefd. Hoe kan dat geld ooit geluk brengen? Hoe kan het ooit voldoening schenken?

Neen, voldoening schonk het geld niet. Zelfs niet in begin April, toen het keizerlijk decreet geteekend en het Champ de Mars bepaald werd tot tentoonstellingsterrein. Het schonk zelfs geen voldoening toen Alexander van Heusden alle hem toebehoorende terreinen verkocht had en ruim vier en 'n half miljoen francs rijk was. Wat had hij aan dat goud?

Alexander van Heusden, net ach-entwintig jaar, was een eenzaam mensch.

Hij was indertijd uit Holland gevlucht, waar het naar zijn meening te eng en benauwd was. Maar terug gekomen in Parijs, waren zijn oude vrolijkheid en levenslust verdwenen. Wat voorheen zoo prachtig had geschitterd, bleek bij nadere beschouwing klatergoud te wezen. De vrijheid en schoonheid zijn in Parijs niet grooter of kleiner dan in het minste Geldersche dorpje. Want de vrijheid ligt niet in schittering. Slechts inwendig kan de mensch vrij en schoon zijn.

Toen Alexander van Heusden tot dit inzicht kwam, werd hij ongevoelig voor zijn rijkdom. Het speet hem voor die verloren illusie. Hij zag geen doel meer in het leven. Zijn wrok was dood en het klatergoud kon hem niet meer verblinden. Wat kon hij nog doen? Baron Haussmann, zijn oude vriend, gaf hem het antwoord op deze vraag. „M'n beste Van Heusden,” zei de baron op dien ochtend in Juni tegen hem „u lijkt mij de meest geschikte man om in Den Haag onze belangen voor te bereiden”

En hij had geantwoord: „Ik ga er zoo gauw mogelijk, naar toe, monsieur.”

„Zie eens,” hernam Haussmann, „officieel kunt u de Fransche belangen niet vertegenwoordigen; officieel moet ik mij in verbinding stellen met het Nederlandsch gezantschap en consulaat in Parijs en met het Fransche gezantschap in Den Haag. Maar u, die het nu al eenige jaren van nabij hebt gezien, weet heel goed, hoe die officieele instanties werken. Willen wij dus verzekerd zijn van een levendig Hollandsche interesse voor de tentoonstelling, dan moeten we ons laten vertegenwoordigen door iemand die ter plaatse goed bekend is en als niet-officieel persoon niet door handen belemmerd wordt. M'n beste Van Heusden, u kent de tentoonstellingsplannen evengoed als ik; beter dan de keizer. U bent Hollander en zult in Den Haag makkelijker relaties vinden dan een Franschman. U zoekt contact met de Kamers van Koophandel, met fabrikanten, reeders, kortom: met ieder die voor onze tentoonstelling van nijverheid en industrie interesse kan hebben. Het zal u niet moeilijk vallen. En,” liet hij er met een veel beteekenend lachje op volgen, „behalve van zekere voordeelen, kunt u bij voorbaat ook overtuigd zijn van den persoonlijkken keizerlijken dank.”

Toen Alexander van Heusden 's middags thuis kwam, deed hij een mededeeling die Hendrik Carseboom reeds vier uur verwachtte: „Carseboom, pak al onze koffers; we gaan dezer dagen naar Holland en zullen er misschien een poosje blijven.”

IV.

Op den dag van haar huwelijk had Willem Everhout George van Heusden zijn schoondochter „vader-

lijke liefde” aangeboden. Hij liet het niet bij een aanbod.

De eerste paar maanden kon hij niet veel anders doen dan van de Heusekom naar Velp verhuizen en intrek nemen in een hotel. Met een ruiker verse bloemen wandelde hij iederen ochtend naar het landhuis Bunschoten om naar den toestand der patiënte te informeren. Want Charlotte, zijn schoondochter, was ernstig ziek.

Het drama op de Heusekom was voor Charlotte een mokerslag in den nek geweest. Ze kon zich geen rekenschap geven van het gebeurde, ze begreep niets van de menschen om haar heen, ze kon niet denken; ze was versuft. De weinige gasten verlieten heel stil het kasteel en waren kiesch genoeg om aan de zaak geen ruchtbaarheid te geven; ze zwegen, deels omdat ieder in zijn stand zich beleedigd achtte, deels ook uit medelijden met de bruid. Het was Sophie Bunschoten, die in de daarop volgende dagen haar leven offerde voor dat van haar dochter.

Men droeg de bewusteloze bruid naar een kamer; naar de slaapkamer die voor het jonge echtpaar bestemd was. Willem van Heusden spande zelf een paard voor de sjees en reed in den sneeuwnacht naar Doetinchem om den dokter te halen. Bij Charlotte's bed schudde de dokter bedenkelijk het hoofd.

„'n Zenuwschok,” verklaarde hij. „Ze moet volkomen rust hebben en mag geen minuut zonder toezicht. Ik zal een verpleegster uit Arnhem sturen.”

„Dat is niet noodig, dokter,” zei de moeder. „Ik blijf bij mijn kind.”

„Alles goed en wel, mevrouw, maar ook u zult op tijd moeten rusten. En dan...”

„En dan ben ik er ook nog, dokter,” zei een zachte stem achter hem. Het was Mina Rutgers, die bij het naar bed brengen der patiënte geholpen had. „Niet waar, mevrouw, ik mag u toch wel helpen! Ik ken juffrouw Charlotte al zóó lang... vanmorgen, bij het aankleeden, heb ik haar ook geholpen...” Tranen kwamen haar in de oogen.

Door dit bolwerk van liefde kon de dokter geen bres slaan: hij beloofde, den volgende dag terug te komen en ging heen. Voor Sophie Bunschoten en Mina Rutgers begon een gemeenschappelijke strijd tegen den dood.

Drie weken, elk van zeven etmalen, vochten ze dag en nacht, ieder uur en iedere minuut, tegen den dood, die het jonge leven wilde wegmaaien. Er was geen seconde van rust of pardon. Behalve deze beide vrouwen en de dokter, kwam niemand in de kamer der zieke. Zelfs Karel Bunschoten mocht niet naar zijn dochter kijken. Toen de drie weken voorbij waren, zei de dokter tegen Sophie Bunschoten: „Mevrouw, ik feliciteer u. In zulke gevallen zijn doktoren mach-

teloos; hier kon alleen God en de liefde van een moeder helpen.”

De zieke herstelde langzaam. Men bracht haar terug naar de ouderlijke woning in Velp. Het duurde echter nog maanden eer ze geheel de oude was.

Heelemaal „de oude” werd ze nooit meer. Men zou zeggen, dat het meisje Charlotte gestorven was in het ziekbed op de Heusekom. Een nieuwe mensch was geboren: een jonge vrouw, aanvankelijk nog wat bleek en stil, doch met oogen waarin een geweldige levensdrang lag. Het bedeesde kostschoolmeisje bestond niet meer, in het ziekbed was Charlotte gerijpt tot vrouw.

„Ik ben trotsch op je,” zei Willem van Heusden toen hij voor het eerst met zijn schoondochter een wandeling in het park maakte. „Charlotte, je bent nu heel anders dan vroeger. Je houding is zelfbewuster, je draagt het hoofd veel flinker en...” Hij bleef staan en keek haar in de oogen. „Charlotte, ik kan niet anders, ik moet het zeggen; je bent mooi!”

Ze glimlachte zwakjes. „Complimentjes aan uw schoondochter?”

„Charlotte, je bent mooi! Ik mag het toch wel zeggen, nietwaar? Je bent een schoonheid! Ik heb nog nooit zoo'n mooie vrouw gezien als jij.”

„Als u nog meer van die complimentjes maakt, ga ik dadelijk naar binnen,” dreigde ze glimlachend. Er was sprake van een „schoonvader” en een „schoondochter”, maar over den jongen echtgenoot werd geen woord gerept. Niemand sprak over hem.

Charlotte dacht zelfs niet aan hem. Dat wil zeggen: niet op persoonlijke manier. De verloving en de verlovingstijd waren voor haar als een droom geweest. Een paar maal had ze een jongeman gezien, die uiterlijk een zeer goeden indruk maakte. Stelde ze zich een toekomst voor aan de zijde van dien man, dan voelde ze zich geborgen: hij zou alle moeilijkheden van haar wegnemen en haar als een trouwe kameraad ter zijde staan. En blijkbaar interesseerde hij zich ook voor haar, want iederen dag stuurde hij bloemen. Tegen een huwelijk was dus geen bezwaar.

Maar verlangde ze ook naar hem? Verlangde ze zoo sterk naar hem, dat het leven zonder hem waar-deloos zou wezen? In één woord: had ze hem lief?

Neen! Zelfs in den verlovingstijd had ze niet onstuimig naar hem verlangd. Op haar huwelijksdag had ze zich gevoeld als een prinsesje te midden van een juichende menigte, maar het was slechts een bevrediging van haar ijdelheid geweest. Dat naast haar de man zat, wiens gezelschap ze prettig vond, verheugde haar eveneens, maar misschien was ze

Vervolg op blad. 26



MOOI NEDERLAND.
Naarden (N.H.) Molen aan
de plassen.



't Is niet, dat het domein de herten uit den Haagschen Koekamp vergeet, en dat de voederplaats geen voedsel te over biedt....

HAAGSCHIE

WINTERSLACHTOFFERS

....maar toch voelen de Haagsche kantoormeisjes zich geroepen om haar middagmaal met de nooit verzadigde hertjes te gaan delen.



Nou ja, de gemiddelde Hagenaar mag zich dan al niet bepaald laten voorstaan op een veelzijdige biologische wetenschap — zóó doorgefourneerd primitief als een Amsterdammer of Rotterdammer, die iederen grooten vogel een duif en elk kleiner exemplaar 'n vinkie of een sjsie noemt, zijn we hier toch zeker niet. Daarvoor hebben we hier nog juist 'n beetje te veel contact met de natuur behouden, daarvoor is in onze stad de vogelstand door onze talrijke parken, lanen en plantsoenen rijk gebleven.

Maar wie er op gesteld is, die biologische kennis te verrijken, die kan in sneeuwmaanden als we nu beleven terecht. Want de winter levert u tegen de

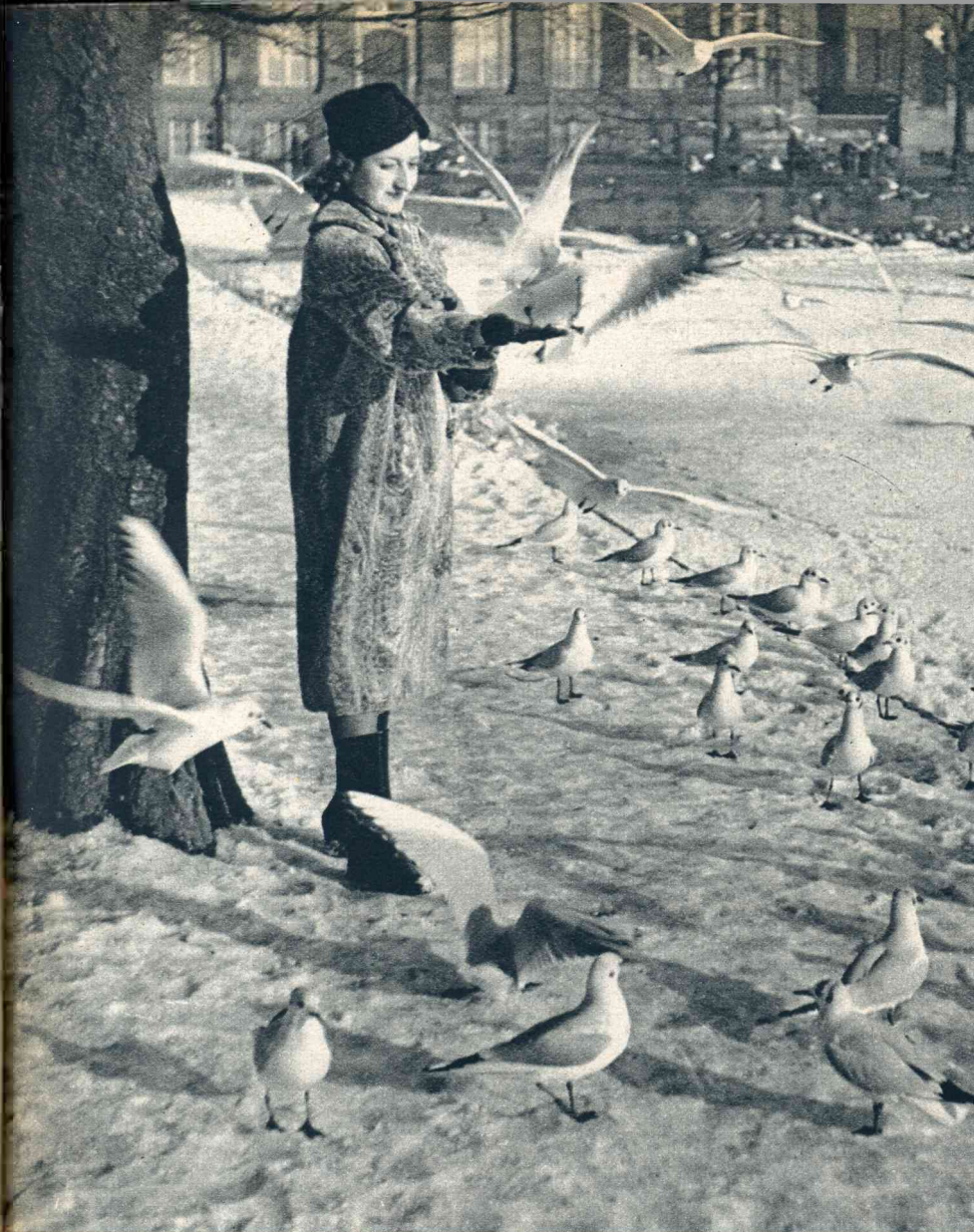


Alles goed en wel — maar blijft er voor ons ook iets over?

blanke sneeuwvade een sprekende culturele film, een demonstratie van de verscheidenheid aan gevogelte, die ook in den winter onze parken en tuinen herbergen. En nooit beter dan tegen dien effen witten achtergrond zult u ze kunnen herkennen, onderscheiden en gadeslaan: de poëtische roodborstjes op hun hooge, uiterst fijne pootjes; schijnbaar de zachtzinnigste wezentjes met hun groote, zachte oogen,

Een toegeworpen stuk brood doet in den Koekamp 'n hardnekkigen strijd ontbranden.





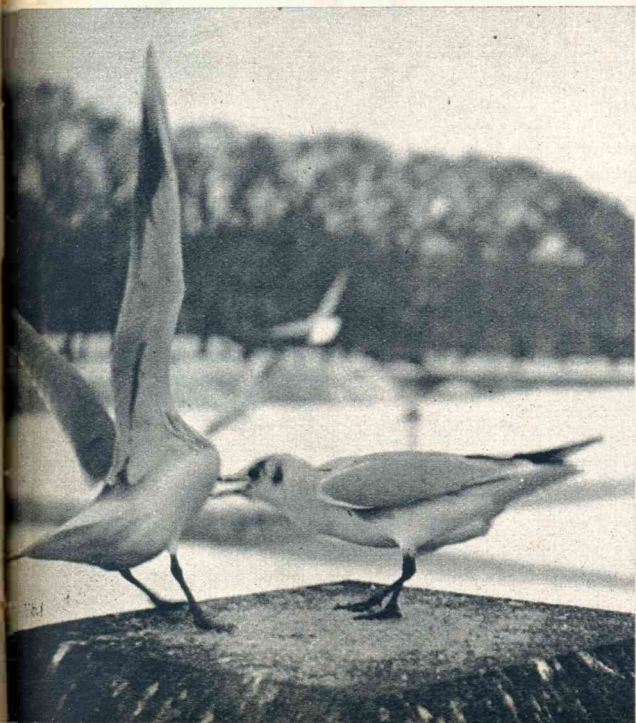
Hoe dichter het ijs en hoe zwaarder de sneeuw, hoe vrijpostiger de Hofvijver-meeuwen u het brood uit de hand durven halen.

maar die leelijk kunnen uitvallen met hun spitse snaveltjes tegen héél wat forskere concurrenten bij het voer, dat u voor ze hebt uitgestrooid. En die ondanks hun teere, hemelsblauwe teekening al even vinnige dreumesen: de pimpelmeezen. Verder de zwavelgele koolmees, het nietige, watervlugge winterkoninkje — tjoep, zóó zie je me, zóó zie je me niet — de waardig-burgerlijke vinkjes met altijd iets van tevredenheid en voldoening op hun gezichten (heusch, let u er eens op!) en de merels, bol en stroebelug en haveloos van de barre koude. . . .

Bij drommen vluchten ze naar de mensen om redding en voedsel, nu de sneeuw haar gewonen buit onvindbaar bedolven heeft.

Het zijn niet alleen onze eigen achtergebleven standvogels, die nu in nood verkeeren — ook allerlei trekvogels, die door de koude uit het hogere noorden verdreven zijn en bij ons komen overwinteren, vragen uw aandacht en hulp.

Nee, jij hebt genoeg — ik was aan de beurt!

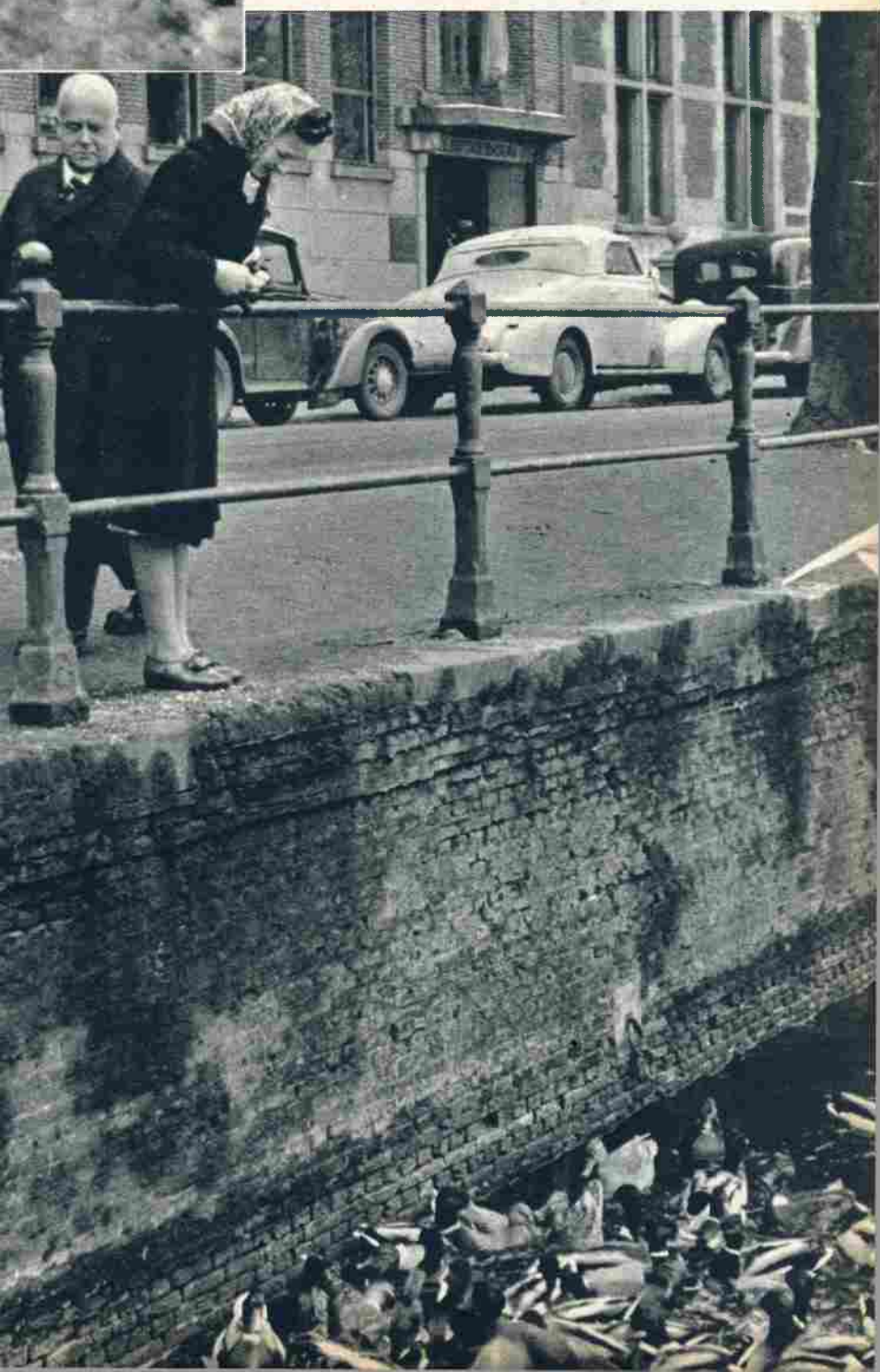




Stap voor stap speuren de waterhoentjes het ijs van den Hofvijver af.

En gelukkig niet tevergeefs. Want het voeren van de wintervogels is een Haagsche traditie. U ziet het dagelijks op alle pleinen en in alle parken, waar oud en jong de vogels lokken met broodkruim en zaad. En u ziet het op iederen tocht door de stad aan den Hofvijver. Daar profiteeren van de meeuwenvoeding, die ingeboren Haagsche burgerdeugd geworden is, meteen de noordsche eenden en de dit jaar veel talrijker dan anders verschenen waterhoenders, die — naar we hebben kunnen lezen — zichzelf bij massa's uit. . . . Polen wisten te evacueeren! En wie zou zulk een schrander aanpassingsvermogen aan Europeesche wantoestanden, zulk een vlotten zin voor het actueele, zulk een pientere voorkeur voor de gastvrije en veilige neutraliteit onbeloond kunnen laten?

De Raad van State houdt een wakend oog op de roedering der meeuwen, eenden en waterhoenders in het wak van den Hofvijver.





CARNAVAL

Het feest der heerlijkste zorgeloosheid, blijheid en uitbundige pret...! Van zoo'n avond zorgeloos te genieten, dat is het voorrecht der moderne vrouw. Wees modern en laat Uw vrijheid niet beperken. Benut de moderne hygiëne en koop Nefa. Volkomen bescherming en discrete vernietiging.

Nefa

ORANJE 25 ct.
BLAUW 35 ct.
GROEN EXTRA 50 ct.

NEFA-FABRIEKEN TE NIJMEGEN



Een flacon...
Lavendelgeur..

Grossmith's
vermaard Lavendelwater
in moderne flacons! Mooi
om te zien... zuiver van inhoud... heerlijk van geur! In fleurige doosjes!

**Grossmith's
Old Cottage
Lavender**

Het gebod zijns vaders....

Vervolg van blz. 23

zonder zijn gezelschap even blij geweest. Charlotte had dus slechts een prettig gezelschap verloren: niet een man dien zij liefhad.

Toch haatte ze hem.

Vroeger, vóór haar huwelijk, eer ze ziek werd, was ze nooit in staat geweest, iemand te haten; ook in dit opzicht had de ziekte haar gevoelens gerijpt. Ze haatte Alexander van Heusden, niet wijl hij haar liefde bedrogen had, want liefde was bij haar niet aanwezig geweest — doch enkel en alleen wijl hij haar in bijzijn van vader en moeder en dozijnen vreemde mensen gehoord had. En ook dat was nog niet het ergste; ze had hem misschien nog dien smaad kunnen vergeven. Maar één ding was niet te pardonneeren: hij had haar geen gelegenheid tot verweer gelaten. Hij was de deur uit gevlogen en had haar alleen gelaten met de beleediging. Daarom en om niets anders haatte ze hem.

Sophie Bunschoten had aan het ziekbed van Charlotte haar eigen leven opgeofferd. Drie weken ononderbroken strijd tegen den dood hadden haar lichamelijke krachten ondermijnd. En het drama op den trouwdag had ook haar geestkracht gesloopt.

Twintig jaar geleden had ze het ongeluk van haar zuster meegemaakt. Sindsdien bleef ze de mannen in het algemeen wantrouwen. In dit wantrouwen had ze ook haar dochter opgevoed. Op den dag, dat Willem van Heusden ten behoeve van zijn zoon de hand van haar dochter vroeg, kwam er een kleine verandering.

Ze meende, zich al die jaren vergist te hebben. Misschien was de man, die haar zuster in het ongeluk had gestort, een uitzondering. Willem van Heusden kwam immers met serieuze bedoelingen. Zijn zoon kon onmogelijk een bruidsschatjager wezen! Zonder dat het nu bepaald een geldhuwelijk was, zou het toch in vele opzichten een „mariage de raison" worden; een huwelijk, waar bij overwegingen van praktischen aard aanvankelijk de hoofdrol speelden. Doch juist deze, door verblinde idealisten dikwijls gesmaalde huwelijken blijken het duurzaamst. Het lijkt wel mooi om in een notedopje de woeste golven te trotseeren, doch beter is het, een schip met verstand en bedachtzaamheid uit te rusten; de kans op schipbreuk is dan veel geringer. Deze overwegingen hadden bij Sophie Bunschoten den doorslag gegeven.

Op den trouwdag van haar dochter kwam de ontgoocheling. Uiterlijk hield ze zich bewonderenswaardig. Ze bleef volmaakt kalm bij het bed der zieke, zorgde dat de koude kompressen op tijd vernieuwd werden en volgde stipt de voorschriften van den dokter op. Zelfs Mina Rutgers, die haar regelmatig afloste, merkt niets bijzonders.

Maar o, wee, de lange uren die ze alleen met haar dochter was! Charlotte, met vlammeende wangen en van koorts schitterende oogen, ijde. „Moeder," riep ze voortdurend, „moeder... kom bij me... help me... moeder...!" De moeder kon niets anders doen dan de hand van de zieke streelen. En intuschen maakte ze zich de heftigste zelfverwijten. „'t Is mijn schuld... ik had nooit toestemming tot dat huwelijk mogen geven... ik kende dien jongen niet en wist alleen maar wat van hem verteld werd... ik heb mijn dochter in het ongeluk laten loopen... ik had aan het voorbeeld van mijn zuster moe-

ten denken... als het kind sterft, is het mijn schuld..."

Deze ontzettende wroeging, gevoegd bij de ononderbroken lichamelijke inspanning aan het ziekbed, sloopte Sophie Bunschoten. Toen de lente in het land kwam en haar dochter voor het eerst in den tuin kon wandelen, werd de moeder bedlegerig. Er werd een dokter bij gehaald. Het was een goeie, brave huisdokter, die drankjes en poeders voorschreef. Toen de drankjes en poeders na drie weken geen verbetering hadden gebracht, achtte de dokter het raadzaam, consult te houden met een geleerden specialist uit Utrecht. Karel Bunschoten ging er natuurlijk mee accoord. Hij vond alles goed, mits men Sophie maar gezond maakte. Hij zei niet veel, hij klaagde niet en liep alleen maar zachtjes door het huis.

De specialist uit Utrecht kwam, keek nog geleerder dan zijn reputatie was en schudde bedenkelijk het hoofd. Hij schreef poeders voor. Natuurlijk waren het heel andere poeders dan die van den huisdokter en ze kostten een gulden per dozijn duurder. Maar was ooit één dokter met de duurste poeders ter wereld in staat, een geknakte ziel op te richten?

Op een dag dat de leeuweriken in den vroegen morgen reeds het hoogste lied jubelden omdat de zomerzon weer scheen, legde men Sophie Bunschoten ter eeuwige ruste. („Het huis was vol prachtige bloemen en meneer Bunschoten is erg verdrietig," schreef Mina Rutgers in haar brief naar Parijs.)

Charlotte lag dien avond huilend op bed in haar meisjeskamer. Beneden, in de huiskamer, zaten Bunschoten en Van Heusden. Ze zeiden niet veel. Op tafel stonden twee volle wijnglazen. (En toen Mina den volgende ochtend kwam opruimen, waren de glazen nog vol.) Van Heusden nam tegen negen uur afscheid en Bunschoten, die zijn bezoeker uitgeleide deed, keerde terug naar de huiskamer.

Het was een warme zomeravond en er ontbrak niets: geen stoel, geen tabouret, geen étagère. Toch vond Karel Bunschoten de kamer kil en leeg. Hij liep naar den schoorsteen, stopte zijn pijp, stak er den brand in en begon te dampen. Doch reeds na den eersten haal legde hij zijn pijp neer; de tabak smaakte vanavond niet.

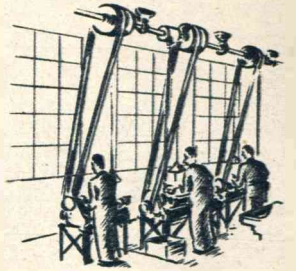
Het was heel merkwaardig. Hij kon zich den volgende ochtend tot eten dwingen, hij was in staat om zijn dochter een beetje op te beuren en met haar een wandeling in den tuin te maken, hij kon af en toe een half uurtje in een boek lezen, maar de ouwe, trouwe pijp wilde niet meer smaken. Hij stuurde Mina naar Arnhem om verse tabak te halen, maar ook dat baatte niet: de verse tabak smaakte evenmin als die welke in den porseleinen pot was.

Dat duurde zoo veertien dagen. Karel Bunschoten at, hij wandelde met zijn dochter, hij was tegen ieder even hoffelijk en klaagde nooit, alleen de pijp wilde maar niet smaken. En op zekeren ochtend vonden ze Karel Bunschoten dood in bed.

Hij lag daar, vredig en kalm, een glimlach om de voor altijd gesloten lippen; een edelman van den ouden stempel: hoffelijk en ingetogen. Maar ook als edelman had hij slechts een menschenlijke ziel. En zijn ziel, die een kwarteeuw verbonden was geweest met Sophie, kon niet langer alleen op aarde blijven. Dit was de doodsoorzaak van jonkheer Karel Bunschoten.

Wordt vervolgt

Geen droge keel!



Het is prettig werken in een moderne, goed verlichte fabriek.



Maar tegen het geraas is nog niet veel gevonden. In de sluyperij is zooveel lawaai, dat men zich slechts schreeuwende verstaanbaar kan maken.



Dat spant de stem geweldig in en geeft een droge keel.



Maar gelukkig bestaan er nog Wybertjes. Wybert-tabletten stillen den dorst en beschermen tegen hoest en heescheid.



Alleen in origineele blauwe doozen à 25, 35 en 60 cent.

DE OUDE HAGENAAR†

De Amsterdammer houdt van zijn stad. Dat is zelfs een der opvallendste karaktertrekken van den hoofdstedeling: die toemelooze liefde voor zijn Amsterdam. Kan de Hagenaar zich op gelijk standpunt stellen? Kan hij eveneens bogen op een groote, innige liefde voor zijn stad? Of staat hij feitelijk onverschillig tegenover zijn geboorteplaats? Hij zal erkennen, dat Den Haag mooi is, aangenaam om te bewonen en dat de verwijten, die van elders mochten worden gedaan, ongegrond zijn. Maar is dat: zijn stad liefhebben?

De vraag stellen is: weifelen. De Amsterdammer — om hem nog eenmaal met den Hagenaar te vergelijken — is eigenlijk met geen stok uit zijn stad weg te krijgen. De Hagenaar daarentegen gaat met groot genoegen en zonder eenig hartzeer op reis. Waar het hem goed gaat, is zijn vaderland. Daarin ligt iets, dat wel verklaarbaar is. Den Haag heeft niet een eenwoude, luisterrijke geschiedenis, als waarop de hoofdstad bogen kan. Den Haag is niet eens een stad in den historischen zin; stedelijke rechten werden nimmer verleend en zoo moest 's-Gravenhage zich ermee vergenoegen, „het dorp der dorpen” te zijn.

Maar in deze weifeling, in de onzekerheid, of er wel zulk een brandende liefde kan bestaan voor Den Haag, als telkens weer tot uiting komt voor Amsterdam, meldt een bericht op eenmaal het verscheiden van den Ouden Hagenaar. En meteen wordt het ons allen duidelijk, dat er eigenlijk geen twijfel kan bestaan, dat wij toch allen heusch wel weten, hoeveel wij van ons Haagje houden en dat hij, de heer Jochems, ons daarin steeds is voorgegaan.

De Oude Hagenaar... hoe welgekozen was deze titel! Want de heer Jochems heeft niet alleen den uitzonderlijk hoogen leeftijd van bijna een eeuw mogen bereiken, maar ook als Hagenaar was hij van den ouden stempel en kwam hij op voor het verleden. Hij was de Bezinning, die vermanend haar stem verhief, als men dreigde, gedachteloos iets van het oude te vernietigen. Hij was ons stedelijk geheugen, hij was trouw aan het historisch gegroeide, aan de traditie en het eerst gehoorrecht. Dit was hij zonder kleingeestigheid, als een man, die ruim denkt, die weet, dat geofferd moet worden, als het onvermijdelijk is. Maar die zich tegen elk offer krachtig verzette, wanneer het ónnoodig was.

Het is ondenkbaar, dat de Oude Hagenaar zijn stad heeft zien vertienvoudigen. Het heugde hem, dat Den Haag eindigde bij den Hoogen Wal. Vrijwel alles, dat voor ons Den Haag inhoudt, heeft zijn oog zien komen. En hij heeft het aanschouwd met nagedachte, met wijze bezinning, met diepe belangstelling. Hij meende het goed met Den Haag!

En Den Haag meende het ook goed met den Ouden Hagenaar! Velen, die hem niet persoonlijk kenden, hadden toch diep respect voor hem en voor zijn gevoelens, zijn steeds weer op de bres staan. Hij hóorde bij Den Haag, zooals de kastanjeboom tegenover het paleis, zooals het eilandje in den Hofvijver, zooals de herten in den Koekamp, zooals alle echt karakteristieke Haagsche dingen hier hooren.

Hij was een vaardig spreker en schrijver en hij gebruikte zijn talent uitsluitend voor het welzijn van de stad, van de gemeenschap, van zijn medemenschen. Dat is mooi, dat is opbouwend. Wij, die in ons blad, dat den titel draagt „'s-Gravenhage in Beeld”, deze figuur toch geenszins zouden willen vergeten, wij maken met groot leedwezen melding van dit doodsbericht.

Het leven van den Ouden Hagenaar is voltooid. Op uitzonderlijk hoogen leeftijd is hij overleden, dat is een voorrecht. Maar wij missen dezen Hagenaar par excellence. Wij zouden wenschen, dat hij ons een opvolger had aangewezen, die zijn taak overnam. En wij zien slechts den leegen stoel... En de stem zwijgt thans... En wij gevoelen rouw.

H. HAM.

* * *

De gemobiliseerde hospitaalsoldaten in de omgeving van de Residentie hebben gelukkig nog niets ernstigers te doen dan aan den Vliet deze indrukwekkende militaire sneeuwstandbeelden op te richten.



Het Nederlandsch Tooneel brengt de eerste vertooningen van Morna Stuart's historisch spel *De zaak des Konings*, de tragedie van Thomas More. Op onze foto, die 'n karakteristiek beeld geeft van de stemmings- en stijlvolle regie, ziet u van links naar rechts Johan Schmitz, Corry Korevaer, Ank van der Moer, Albert van Dalsum in de hoofdrol en Mies Elout.



Onder de reünisten, die te Leiden het achtste lustrum van de vereeniging van vrouwelijke studenten vierden, bevond zich mede H.K.H. prinses Juliana, die wij aan de lunch in *De Vergulde Turk* fotografeerden.



Lys Gauty, de gervierde Fransche chansonière, bezoekt binnenkort ons land voor een uitgebreide tournee.



De vermaarde Poolse bariton Doda Conrad, die reeds eerder hier lauweren oogstte, komt met de hier eveneens algemeen geliefde pianiste Lili Kraus a.s. Dinsdag 6 Februari in *Diligentia* een liederenavond geven: het programma vermeldt zes Poolse liederen en Schubert's cyclus *Die schöne Müllerin*.



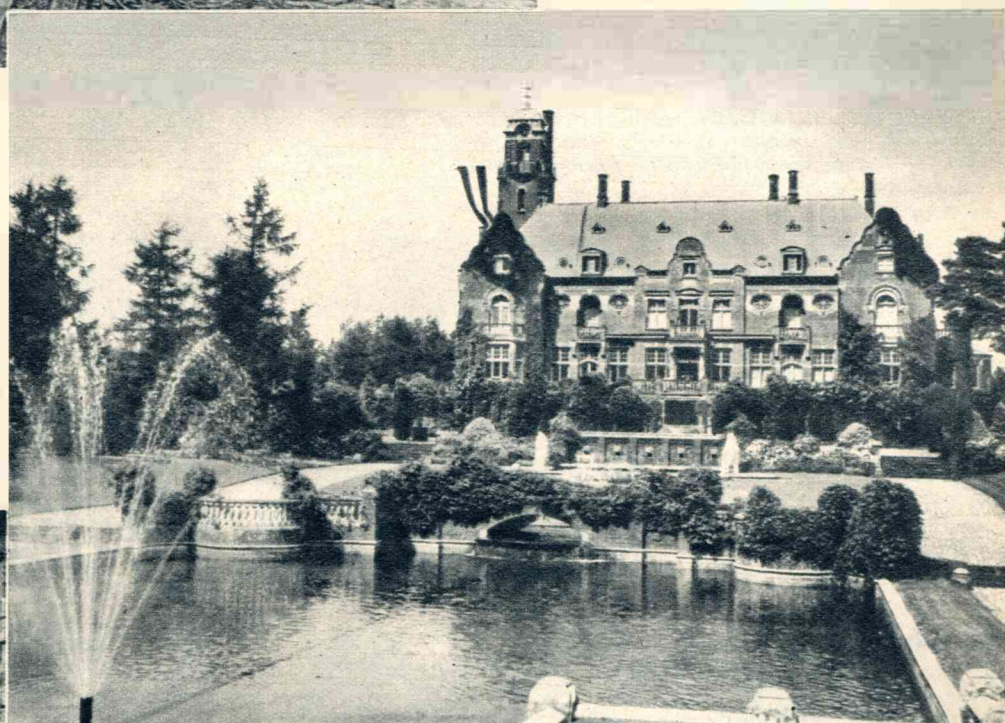
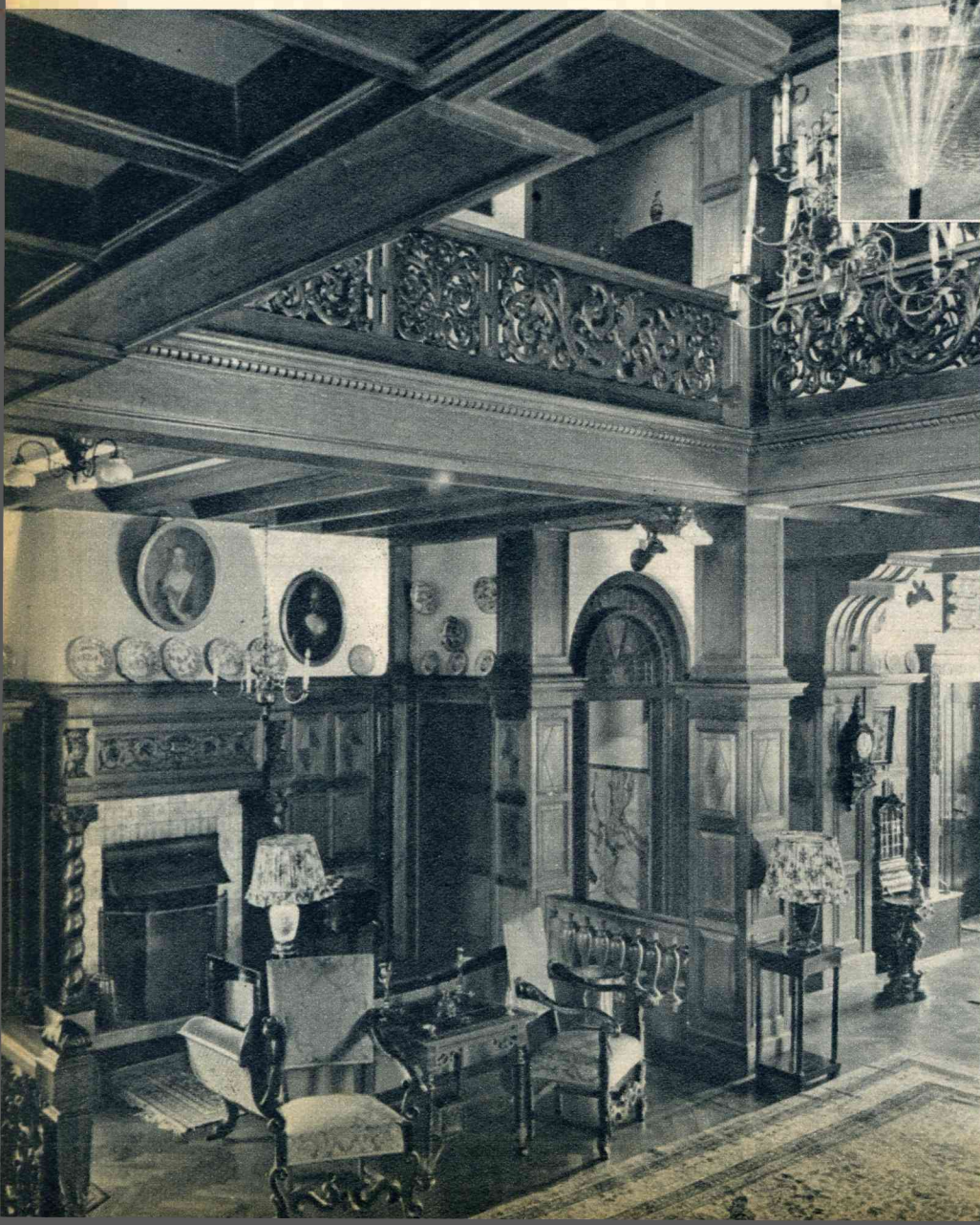


Statige, gebeeldhouwde trappen gaven toegang tot de hooger gelegen verdiepingen.

Een trotsch kasteel ging in vlammen op

DE HOOGHE VUURSCHER VERVALLEN TOT EEN RUÏNE

Een hoekje in de hal, met links een prachtige schouw.



Het luisterrijke kasteel „De Hooge Vuursche” met een gedeelte van het wandelpark, waarin 's zomers de fonteinen klaterend omhoog spotten.

Rookwolken en vlammen stegen op uit het trotsche kasteel, dat sinds eenigen tijd als hotel geëxploiteerd werd.



Waar de tijd eeuwen voor noodig heeft, dat hebben laaiende vlammen in enkele uren teweeggebracht: de vernieling van een grootsch kasteel, waarvan nu nog slechts de geblakerde muren overeind staan. Dertig jaar geleden heeft architect Ed. Cuypers het kasteel gebouwd temidden van heerlijke dennenbosschen, die de breede vallei tusschen het Gooi en den Utrechtschen heuvelrug bedekken.

Het luisterrijke gebouw dat sinds eenige weken door een hotel-combinatie werd geëxploiteerd, was ingericht met een weelde van kostbaarheden. Men vond er kasten met oud Delftsch blauw en porselein, prachtige betimmeringen en tapijten, een fraaie Fransche klok ter waarde van twaalfduizend gulden en een statige Empire-bank, die een waarde van tweeduizend gulden vertegenwoordigde.

Het vuur hield er met ontstellende hevigheid huis en samen met het bluschwater richtte het een schade aan, die 'n bedrag van één miljoen waarschijnlijk nog te boven gaat.

Op Urk maakt men zich bezorgd over de hooge
ijsbergen, die op 20 meter afstand van de pier
liggen. Als het ijs begint te kruien loopen de
schepen in de haven gevaar.



HERINNERINGEN AAN DEN WINTER 1939-1940



*De koninklijke familie heeft volop geprofitteerd van
den hevigen sneeuwval. De Koningin met prinses
Juliana en prinses Beatrix in een arresteide.*

*Prins Bernhard laat zich achter een auto aan-
sleepen. Ski-joring is in Nederland in
korten tijd een populaire sport geworden.*

ONZE KERSTPRIJSVRAAG

Duizenden zonden ons een goede oplossing

Gheel volgens onze verwachting is onze Kerstprijsvraag een groot succes geworden. En dat kon ook moeilijk anders, want ontstond de puzzle niet met medewerking van Overstappie, den populairen facteur? U herinnert zich natuurlijk de opgave. In een aantal verhalen, betrekking hebbende op den militairen dienst, moesten twintig namen van rangen of legeronderdeelen worden ingevuld. Gemakkelijk was de oplossing niet, maar toch bereikten ons vele duizenden goede oplossingen. Tal van inzenders behoorden zelf tot „onze jongens te velde”, doch ook vele „burgers” waagden zich in den doolhof van sterren, strepen en balken. Dat ook zij er in slaagden, alle moeilijkheden te overwinnen, zal stellig te danken zijn aan de goede verstandhouding, die thans bestaat tusschen bevolking en gemobiliseerde weermacht.

Over de oplossing laten wij allereerst facteur Overstappie zelf aan het woord:

Ha die lezers!
Nou, ik moet zeggen, jullie hebben je best
gedaan. Heel stapels briefkaarten zijn
binnengekomen, dagen lang heb ik met
m'n brievenbus lopen gijouwen. Hoe bestaat
het! En nu kan ik wéér
beginnen want er zijn 273
prijzen te versturen. Afijn,
Opa, Jilles, korporaal Par-
keinden die reuze chique Ha-
genaars zullen 'n handje helpen.
Hier is de oplossing van onze Prijsvraag:

1 korporaal	11 generaal
2 sergeant	12 schout bij nacht
3 sergeant-majoor	13 luit. ter zee 1 ^e klas.
4 kapitein	14 veldartillerie
5 fowrier	15 genie
6 kolonel	16 vliegdiens
7 adjudant o. o.	17 jagers
8 dokter	18 1 ^e luitenant
9 hospitaalsoldaat	19 majoor
10 2 ^e luitenant	20 luitenant-kolonel

De namen der prijswinnaars staan
hieronder. Allemaal hartelijk geluk
gewenscht door alle
jongens van de kompie
en door **Overstappie**
(ergens in Nederland)

En nu de prijzen. Zooals men weet, loofden wij voor een bedrag van DUIZEND GULDEN aan prijzen uit. Daar er meer goede oplossingen binnenkwamen dan er prijzen waren uitgelooft, moest het lot beslissen.

Wie zijn de prijswinnaars?

DE HOOFDPRIJS VAN f 50.—
 viel te deelaan den heer J. P. Koeman,
 Adema van Scheltemaplantsoen 26,
 Zaandam.

TWEE PRIJZEN VAN f 25.—
 werden gewonnen door Mej. Noor-
 lander, Vrouwevestesteeg 14, Gouda en
 Mevr. M. Gebel-Thon, Loosduinsche-
 kade 512, 's-Gravenhage.

TIEN INZENDERS ONTVINGEN
 EEN PRIJS VAN f 10.—

Dhr. H. de Nooij, Grootestraat 12, Almelo.
 Dhr. J. Nieuwenhuis, Egelantiersgracht
 186h, Amsterdam.
 Wed. J. In 't Ven, Hoogstraat 344, Eind-
 hoven.
 Dhr. Tjerk Pietersma, Auke Stellingwerf-
 straat 54, Leeuwarden.
 Mej. A. Hollewijn, Batterijstraat 22, Maas-
 tricht.
 Dhr. R. Steenberg, Molenstraat 7, Meppel.
 Dhr. A. Turkenburg, Kanariestraat 1, Nij-
 megen.
 Dhr. L. v. d. Bent, Crispijnlaan 8a, Rotter-
 dam.
 Ir. H. Krop, Sweelinckstraat 26, Utrecht.
 Dpl. J. Stroucken, XIII afd. L. U. A. L.V.D.
 K. Soesterberg (Veldpost 4).

TWINTIG PRIJZEN VAN f 5.—
 WERDEN UITGEREIKT

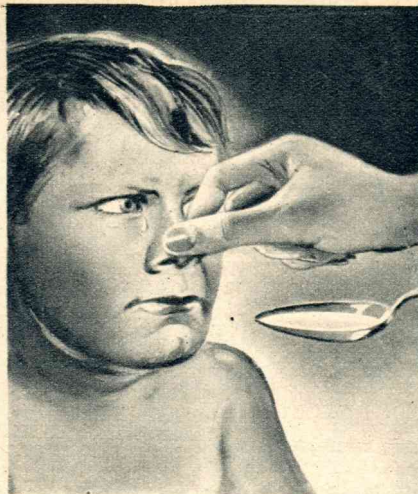
Dhr. W. F. G. L. v. Smaalen, Franklinstr. 47,
 Amersfoort.
 Dhr. C. v. Santvoort, Fazantstraat 15, Breda.
 Dhr. N. L. F. Milani, Floralialaan 48,
 Bussum.
 Dhr. J. E. Metz, Poortlandlaan 32, Delft.
 Mej. N. Ritmeester, Hooge Nieuwstr. 42 R,
 Dordrecht.
 Dhr. Hub. Trings, Hoofdstr. 3, Eijgelshoven.
 Dhr. F. J. B. Poppezijs, Bankastraat 1 D,
 's Gravenhage.
 Mevr. I. v. Eerden-Nieland, de Ramtstr. 6,
 Groningen.
 Mevr. de Zwaan, Teylerplein 75, Haarlem.
 Dhr. D. Timmerman, Tuinstraat 21, Den
 Helder.
 Dhr. B. v. d. Ven, Muntelplein 23, 's Her-
 togenbosch.
 Dhr. G. C. Ruigrok, Coornhertstr. 48, Leiden.
 Dhr. W. Augustinus, Wilhelminastr. 5, Lisse.
 Mevr. Huijsman, L. Geere 40, Middelburg.
 Dhr. P. J. Leenen, Kapellerlaan 107, Roer-
 mond.
 Mej. C. Lievegoed, Diaconessenhuis, Utrecht.
 Dpl. J. J. v. Mourik, Staf 3-4 R.A., Veldpost.
 Dpl. H. A. v. Schaik, 2 II 4 R.I. Eerste leger-
 korps, Veldpostkantoor 1.
 Dhr. W. Dingemanse, Kouden Hoek 4,
 Vlissingen.
 Dhr. H. Stam, Rijpstraat 43, IJmuiden.

Ten slotte wonnen veertig prijzen van f 2.50 :

dhr. A. Visser, Westerweg 79, Alkmaar. dhr. C. M. Hoogendorp, Hortensiastraat 4, Alphen a.d. Rijn. dhr. J. N. Ambatsheer, Zocheerstr. 35, Amsterdam. dhr. P. van Es, Houtmankade 7 Ih., Amsterdam. Mevr. H. Knikman, Kerkstraat 28, Amsterdam. Mev. W. L. van Steenvelt, Amstelveenscheweg 334 2h., Amsterdam. dhr. de Jong, Arnhemseweg 176, Apeldoorn. dhr. A. Langeveld, Laan van Klarenbeek 103, Arnhem. Mevr. A. Huijs-Heinen, Baarlosestraat 132, Blerick. Mev. Zus v. d. Meijden, Bosscheweg 225, Bostel (Ketting). Mev. J. Bottinga, Fahrenheitstraat 61, 's-Gravenhage. dhr. A. Sillevius, Heesterstraat 2, 's-Gravenhage. dhr. A. J. Leijdeckers, Benzenraderweg 185, Heerlen. Wed. Thijssens, Kapelstraat 90, Heeze. dhr. Jac. van Eekeren, Kroonstraat 32, Den Helder. dhr. B. Wilmerk, Paul Krugerstraat 19, Hengelo. dhr. Hyp. Warnier, Gentsestraat 69, Hulst. Mev. Gertrude Wolters, Scharnerweg 149B, Maastricht. dhr. B. v. Marion, Torenstr. 29, Middenmeer (N.H.). Mev. v. d. Lee, Rhijnhofweg 14, Oegstgeest. Mev. M. Koenderman, Oude Kleiweg 25, Overschie. dhr. J. P. Augustijn, Rhijnvis Feithstraat 35a, Rotterdam. dhr. J. A. M. Goossens, Rauwenhofstraat 29, Rotterdam. dhr. A. Koudijs, Maaskade 136c, Rotterdam. dhr. M. IJserman, Rembrandtlaan 34, Schiedam. dhr. M. Ronken, Tuddernderweg 59 B, Sittard. dhr. J. v. Dixhoorn, Nieuwediepstraat 91-93, Terneuzen. dhr. Fr. Leijten, A. Kuiperstraat 29, Tilburg. dhr. Joh. Heeubrand, Koperstraat 15, Vaals. dpl. H. Buurma, Luchtvaart Regiment, Expeditiekantoor B, Vesting Holland, Veldpost. dpl. korp. Th. Groenen, 3-II-2 R.I., Veldpost 3. dpl. J. Hendriks, Troepen Detachement Commando Zeeland, Veldpost 9. dpl. H. Kooij, I-III-3 R.I., 3e Legercorps, Veldpostkantoor 3. dhr. L. Swijen, St. Antoniusstraat 86, Venlo. dhr. J. v. Leeuwen, Pr. Hendrikstraat 164, Vlaardingen. Mev. E. v. Santen, Laan van N. O. Einde 269, Voorburg. dhr. A. C. Drenth, Weurden 56, Winterswijk. Mev. W. v. Stuyvenberg, Nassaukade 46, Woerden. dhr. A. de Jong, Warmoesstr. 53-55, Wormerveer. dhr. L. de Groot, Boulevard, IJzendijke.

Bovendien stelden wij niet minder dan tweehonderd extra-prijzen beschikbaar, bestaande uit prachtige lederen dames- en herenportefeuilles, vulpotlooden, radiogidsomslagen, schrijfmappen, scheerétui's, enz. enz. Hieronder volgen de namen der winnaars:

Mev. L. Keyzer, Schip „Cito II." liggende te Alblasterdam.
 P. van Loo, Bruinvisstr. 55, Alkmaar.
 A. v. Wieringen, Stationsweg 176, Alkmaar.
 O. H. Pool, Violierstraat 35, Almelo.
 A. de Groot, Hoorn 310, A. a/d Rijn.
 Mev. J. J. Liedorp, Prinssenlaan 11, Alphen a/d Rijn.
 K. Bouma, Reigerstr. 26, Amersfoort.
 H. J. Jansen, Soesterw. 34, Amersfoort.
 Mev. J. A. H. Borsje-Gerritsen, Past. Meynemalaan 9, Amstelveen.
 J. Lourens, Keizer Karelweg 124, Amstelveen.
 W. Alblas, Korte Prinsengracht 20, Amsterdam-C.
 H. Bekker Jr., Hoofdweg 450 hs., Amsterdam-W.
 D. Blom, Melkweg 30, Amsterdam N.
 G. Boode, Nieuwe Leliestraat 148, Amsterdam C.
 M. H. Braakensiek, Waalstraat 166, Amsterdam Z.
 M. I. van Engelen, Willemsparkweg 39, Amsterdam Z.
 G. Golhof, Insulindeweg 37 hs., Amsterdam O.
 D. Kampman, Adm. de Ruyterweg 238 2h., Amsterdam W.
 Mevr. B. Kooy, Burg. v. Tellegenstraat 72 Ih., Amsterdam Z.
 Mev. N. Obbes, Baarsjesweg 309 2h., Amsterdam W.
 J. A. Schuchard, W. de Zwijgerlaan 140 3h., Amsterdam W.
 H. G. Tromp, Scheldestraat 30 3h., Amsterdam Z.
 J. Catsman, Rijksweg 253, Arcen.
 Mev. T. Heemskerk, Spijkerstraat 253, Arnhem.
 A. Mulder, Anreperstraat 35a, Assen.
 Wed. A. G. Schetselaar, St. Jozefplein 8, Asten.
 C. M. de Jongh, Nieuwe Meerdijk 64, Badhoevedorp.
 S. van Deventer Jr., Prov. Ziekenhuis „Duinenbosch", Bakkum.
 P. Vermaas, Smitshoek A 51, Barendrecht.
 H. Koldenhof, Stationsstr. 42, Beek (L.).
 P. Lakeman, Jisperweg 36, Beemster.
 C. Mienes, Mosselenbuurt, Bergen (N.H.).
 C. v. Beek, Alkm.weg 143, Beverwijk.
 G. v. Binsbergen, Broekstr. 162, Blerick.
 Gez. Bijster, Bloemendaalscheweg 29, Bloemendaal.
 M. v. Poppel, Bredascheweg 23, Breda.
 Mev. Adriana Klaassen, 1e Zandstraat 37, Breskens.
 W. Kuipers, Voorstraat 32, Brunssum.
 A. R. Molenmaker, 490, Buiksloot.
 Mevr. J. Groen-Mastenbroek, A. v. Leeuwenhoekweg 3, Bussum.
 H. Mulder, Laarderweg 77, Bussum.
 J. J. Spruit, Meentweg 57, Bussum.
 J. Stuivenberg, Spoorlaan 6, Bussum.
 Mevr. Postma, Torenstr. 77, Castricum.
 J. F. Kuenen, Veldweg A 199b, Cuyk.
 W. G. Cruysen, Grootestraat 140, Cuyk a/d Maas.
 L. de Blanken, Wassenaarstr. 11, Delft.
 A. Snijdoort, Delfgauwschew. 97, Delft.
 Fr. v. Nunen, Zeelbergseweg F 39 a, Deurne.
 J. W. Steginh, H. Hondstr., Deventer.
 D. J. W. Halsema, Ouderkerkerlaan 38 Ih., Diemerbrug.
 A. E. Ernste, Huize Slingevliet, Doetinchem.
 B. G. Rietman, Holterweg 123, Doetinchem.
 W. Stuij, De la Reijstr. 15, Dordrecht.
 Mev. B. Wervensbos, Joh. Spaanstraat 28, Dordrecht.
 D. Smeets, Diepstraat 15, Echt.
 M. v. d. Burg, Grootestr. 12, Ede (Gld.).
 H. J. H. Wolfs, Stationsweg 78, Ede (Gld.).
 J. v. Liut, Bergen op Zoomstraat 127, Eindhoven.
 E. E. Stoelhorst, Parkl. 13, Enkhuizen.
 W. de Groot, C. J. Snuijstraat 50, Enschede.
 H. Schölgens, Wimmerstraat 1a, Eygelshoven.
 Mev. T. Lousberg, Spauwenstraat 8, Eijsden.
 Mev. T. Kools, Steegstraat 10, Geleen.
 A. v. d. Steensraten, Emmalaan 10, Ginneken.
 J. de Doelder, Schipperswegeling 17, Goes.
 H. J. de Jongh, Leliestraat 44, Goes.
 Mevr. H. v. Rooy-Otten, Bergstraat 62, Goirle.
 Mev. Rip, Lindelaan 12, Goor.
 P. Oudenaarden, IJssellaan 44, Gouda.
 B. M. Spek, Const. Huygensstraat 164, Gouda.
 A. Kooy, Bevershoek 7, 's-Gravendeel.
 Mev. B. v. Amstel, Kortenhoefsestraat 38. C. P. de Bruijn, Soestdijkschekade 54. H. W. J. Dekker, Malle-Molen 31. J. D. W. Eerbeek, Veenendaalkade 209. v. Grafhorst, Vaillantlaan 556. J. v. d. Hoek, Tasmanstraat 208. G. Mühring, Parallelweg 238. C. Oversluijs, Mauvstraat 7. F. Repelius, Weissenbruchstraat 372. C. van Sluys, Loosd.kade 233. J. Tjepkema, Anemoonstraat 17, allen te 's-Gravenhage.
 W. Nieuwenhuizen, Zuidwind 5, 's-Gravenzande.
 J. N. Arendsen, Trompstr. 74, Haarlem.



Kijk, hoe hij geniet!

Sedert Crookes Laboratories, Londen een speciaal procédé hebben uitgevonden, om de gouden en welsmakende olie uit de lever van de heilbot te winnen, hebben de ouders de zekerheid, dat hun kinderen de volle hoeveelheid vitaminen A en D krijgen, die onmisbaar is voor hun welzijn.

Geef Uw kind Halitran. U weet dan zeker dat het de benodigde hoeveelheid vitaminen krijgt en beschermd wordt tegen de ziekten van het gure jaargetijde: verkoudheden, griep, bronchitis, besmettelijke ziekten en vooral tegen de gevreesde Engelsche ziekte (rachitis). Bespaar Uw kind het verdriet van weken lang te bed te moeten liggen.

Deze olie uit de lever van heilbot is bekend onder den naam Halitran en bevat 60 maal meer vitaminen dan levertraan. Ze wordt door de kinderen graag ingenomen en is buitengewoon licht verteerbaar. Een gram Halitran bevat evenveel vitaminen als 12 lepels levertraan.

VITAMINE A

bevordert den groei en geeft aan het lichaam het noodige weerstandsvermogen tegen ziekten in het gure jaargetijde.

Vergelijking	Internationale eenheden	
	Vitamine A	Vitamine D
Halitran bevat per gram	38.000	3.500
Levertraan bevat per gram	600	60

De bereiding van Halitran geschiedt volgens een gepatenteerd procédé van Crookes Laboratories, Londen. Het vitaminegehalte wordt gegarandeerd.

VITAMINE D

onmisbaar voor de vorming van beenderen, tanden en kiezen en voor de bescherming tegen Engelsche ziekte en tandbederf.



Halitran wordt ingenomen in druppels op een schijfje sinaasappel, op melk, op suiker of een stukje brood.

Flacon vooreen maand in alle Apotheken en Drogerijen

f 1.25

R 1265-K

Uw kind komt aan door **Halitran** uit de lever van Heilbot. 60 maal sterker en 100 maal gemakkelijker in te nemen dan levertraan

Annonces betreffende

GENEESMIDDELEN EN GENEESWIJZEN

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar" tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd:

SEGBROEKLAAN 33 - 's-GRAVENHAGE





Wie aan Copierpotlooden
denkt - doet goed
CASTELL Copieer te zeggen!

Dat is niet langer - maar men
noemt dan meteen het copierpot-
lood, dat sinds tientallen van jaren
in al zijn schrijfeigenschappen on-
overtroffen is.

Herkenningsteeken:
De
gouden weegschaal
op het
groene potlood

Het
CASTELL
copieerpotlood

voor vlug en duidelijk schrift, voor
snel en rechtsgeldig onderteekenen,
voor de statistiek en de organisatie,
voor de boekhouding en de cor-
rectie, voor een vlot, loopend dictaat.

AW FABER **CASTELL** Steeds vooraan



Hoort,
zegt het voort,

bederf
wollen goed niet met

Onopgeloste
zeepdeeltjes

Lux lost 5 x vlugger op dan gewo-
ne zeepoeders en zeepvlokken.

Als een wollen jumper krimpt
in de was, is dat te wijten aan het
gebruik van een verkeerde zeep-
soort, die de onopgeloste zeep-
deeltjes in het weefsel achterlaat.
Onopgeloste zeep vernielt de
tere wolvezels en tast de kleuren
aan. Daarom moet iedere huis-
vrouw haar wollen goed uitslui-
tend in Lux wassen. De oplos-
baarheid van de Lux-krulletjes
is zo groot, dat ze onmiddellijk
oplossen, zelfs in koud water.
Lux voldoet aan alle eisen, die
aan een goed wasmiddel gesteld
worden. Het is bovendien zeer

voordelig. Met één pak kan U b.v.
45 paar zijden kousen wassen!
De prijs van het gewone pak is
slechts 12½ ct. en van het uiterst
voordelige reuzenpak 25 ct. Koop
nu Lux voor het behoud van Uw
wollen goed en andere fijne stof-
fen. Lux helpt U in
deze moeilijke tijd
sparen ... en daar
komt het nu op aan.

Lux wordt niet
los verkocht.
Losse vlokken
zijn geen Lux.



D. Bierdrager, Amsterdamsche Vaart
186, Haarlem.
Mej. F. Paap, J. v. Walrestr. 15, Haarlem.
H. Oost, Kanaalweg 23, Halfweg.
A. Klap, Hoofdstr. C 208, Hansweert.
J. Willemsteijn, Dorpstraat A 228,
Heer-Jansdam.
D. Boerakker, Potgieterstraat 78,
Molenberg, Heerlen.
Mej. M. Ritzen, Bekkerw. 95, Heerlen.
D. Visser, Straatweg A 223, Heiloo.
K. v. d. Beek, Havikstr. 12, Den Helder.
F. W. Ham, Brakkeveldweg 44, Den
Helder.
F. v. d. Vliet, Meeuwenstraat 23, Den
Helder.
A. Branten, Bakelschew. 22, Helmond.
Mevr. D. Besseling, Adastraat 20,
Hengelo (O).
L. M. Graafland, Jan Schöfferlaan 18,
's-Hertogenbosch.
D. v. Oorschot, Boschveldweg 23,
's-Hertogenbosch.
M. v. Leeuwen, J. W. Frisostraat 31
B, Hillegersberg.
A. v. Heukelom, Paulus v. Loolaan 4,
Hilversum.
C. Stom, Prof. de Jongstraat 22,
Hilversum.
W. Jeltema, Merensstraat 1, Hoorn.
G. de Wit, Den Hoorn (Texel).
H. de Roos, Schakelstation, Hulst.
N. Moerkoert, Overeind 18, Jutphaas.
J. H. Hermans, Veldkuilstraat 65,
Kerkrade.
K. Potse, Anemoonstraat 9, Koog
a/d Zaan.
S. Klap, Biggekstraat B 6, Koude-
kerke (Z).
H. Labordus, Leliestraat 29, Leiden.
P. de Vos, Dahliastraat 10, Leiden.
Mej. T. Slingerland, Opperduit 178,
Lekkerkerk.
A. J. Groenouwe, Gerit Naefflaan 28,
Lochem.
J. Thoen, Wilhelminastraat 131, Loos-
duinen.
Mevr. G. Nosma-Oude, Begonia Sin-
gel 18, Lutterade.
G. H. Smeets, A 101, Maasbracht.
C. J. v. Dijk, Sandelijnstraat 68,
Maassluis.
F. Derkx, Wittev. weg 31a, Maastricht.
L. Soemers, Maagdendr. 18, Maastricht.
P. H. Willems, Gansbaan 30, Meerssen.
Mej. L. v. d. Nieuwendijk, Voorstraat
183, Melissant.
H. Breedveld, Emmastr. 75, Meppel.
J. P. Fiegen, Verwerijstraat 27, Mid-
delburg.
P. H. Franken, Haagweg 71, Monster.
H. Hilhorst, Cattenhagestraat 49,
Naarden.
J. P. A. v. Schaik, 3-III-34 R.I., Ves-
ting Holland, groep Naarden.
A. Janssen, Palestrinastraat 32, Nij-
megen.
J. Tijsen Jz., Zwinstraat 12, Oever
(Wieringen).
J. Roose, Oudestad 66, Oostburg.
I. de Vries, Koornstraat 7, Oss.
Daniel Nicolaas, Zestienhovensche-
kade 20, Overschie.
Mej. A. Klein, Dijkstraat 19, Papen-
drecht.
J. Wandemaker, Pastoriedijk 131 2h.,
Pernis.
Wed. C. Mourik, Kerkachterweg 31,
Poortugaal.
St. Damhuis, Marktstr. A1, Ravenstein.
A. Koster, 's-Gravenbroekscheweg
F 38, Reeuwijk bij Gouda.
K. Letten, Rekkensche Inrichting,
Rekken bij Eibergen.
M. Hendrick, Keulsestraat 12,
Roermond.
J. C. A. Broeren, Boulevard 66,
Roosendaal.
J. Brus, Huygensstr. 15 A, R'dam W.
Mej. A. C. Fohren, Dunantstraat 24a,
Rotterdam W.
A. I. de Graaf, Kat. Iagedijk 181 A,
Rotterdam Z.
M. v. Holten, Mathenesserdijk 97,
Rotterdam W.
Mej. S. A. Hubregtse, Schulpweg 267,
Rotterdam Z.

P. de Man, Reigerpad 21, Rotterdam.
C. Noordijk, Oranjeboomstraat 85a,
Rotterdam Z.
D. Roobol, Kaatsb. 16 E, Rotterdam.
A. Peters, Brunorhildastraat 11,
Rumpen.
Mevr. B. Fraase Storm, Caan van
Necklaan 13, Rijswijk (Z.H.).
P. C. Koningsbruggen, Bilderdijklaan
33, Rijswijk (Z.H.).
Mevr. Berghorst, Schroeder v. d.
Kolkweg 2, station Santpoort.
Mej. A. Brantenaar, Nieuwstraat 101,
Schagen.
W. v. Reen, Schulsboomstraat K 80a,
Schayk (N.B.).
Mej. A. Borstlap, Deventersestraat
14, Scheveningen.
G. Kwabek, Bevelandschestraat 7,
Duindorp, Scheveningen.
L. Kruijer, Burg. Knappertlaan 255b,
Schiedam.
H. Rotmans, Galileistr. 82A, Schiedam.
W. J. v. Engelen, Langewerfstraat
53, Schoonhoven.
Wed. J. Rekoert, Kerkstraat 22,
Schoonhoven.
A. Th. Rooving, Bergstr. 72a, Sittard.
Wed. J. M. Baartman, Kerkbuurt
B 260, Slidrecht.
G. v. d. Windt, Willemstraat 161,
Slikkerveer.
Mej. Tonny Pietersz, Heidew. 66, Soest.
R. E. Kamstra, Hoofdstraat 30,
Stadskanaal.
S. Linthout, Molenvl. str. 36, Tholen.
Mevr. J. v. Bortel Lover, Veldhoven-
straat 27, Tilburg.
J. B. v. Heesch, H. d. Keijzerstraat 7,
Tilburg.
P. A. Quaadaekers, Plataanplein 7,
Passart Treebeek.
Mej. D. Hoefs, Markstr. 125a, Uden.
M. v. Beusekom, Dr. Lovinklaan 7,
Utrecht.
Mevrouw Dukelo, v. Lennepstraat 33,
Utrecht.
Mevr. J. H. Michon, Stadhouderslaan
11, Utrecht.
Zr. C. J. Stekelenburg, Mil. Hosp.
Springweg, Utrecht.
dpl. M. Akkerman, M. C. III 38 R.I.,
C. Zeeland, Veldpost.
dpl. korp. W. Valster, 3-1-46 R.I.,
Brigade A, Veldpost 2.
A. van Veen, Pelsstraat 26, Velsen N.
H. Godding, Dr. Math. str. 20, Venlo.
J. de Bruijne, Ruitenburchstraat 29,
Vlaardingen.
G. v. Embden, Oranjestraat 10,
Vlaardingen.
E. W. Bleijerberg, Marinestraat 40,
Vlissingen.
S. Burgers, Scherminkelstraat 31,
Vlissingen.
Mej. J. Dierx, Pr. Hendrikweg 12,
Vlissingen.
J. Keulemans, Laan v. Leeuwesteijn
13, Voorburg.
P. v. d. Meij, Rijndijk 278, Voor-
schoten.
J. v. Balsfoort, Theresialaan 11,
Vught.
Th. v. Aarle, Nude 28, Wageningen.
Mej. Toos Coolen, Hoogstr. 10, Weert.
L. Jeremiasse, Kortstraatje A. N. 25,
Wemeldinge.
Mej. B. Rijndorp, Voorstraat B 55,
Willemstad (N.B.).
L. D. Boomsma, Voorstr. 55, Woerden.
B. Th. Brandien, Ged. Binnengracht
46, Woerden.
Meerveld, Stationsstraat 554, Won-
denberg.
Mej. E. J. Wichmann, Wijk aan Zee-
weg 149, IJmuiden.
J. K. Ouwers, Smeetlandschedijk 105,
IJsselmonde.
D. A. Hauvertjes, Krimp 13, Zaandam.
B. v. d. Kramer, Herderstraat 28,
Zaandam.
C. J. Peeterman, Kersbergenplein 4,
Zeist.
J. v. d. Hout, Broekweg 35, Zoeter-
meer.
J. Nouwen, Verlengde Prins Hendrik-
straat 28, Zwijndrecht.

Zoals vanzelf spreekt, wordt over den uitslag van onze
prijsvraag geen briefwisseling gevoerd. En aan allen, die
dit keer niet tot de prijswinnaars behoorden: binnenkort
komen wij met een nieuwe puzzel en dan krijgt elke abonne
opnieuw een kans een der prachtige prijzen te winnen.

DE LEELIJKSTE BABY

Vervolg van blad. 18

hij zich herinneren kon was er bij hem geen spoor van katers. Chequeboek daarentegen, dat was overduidelijk gebleken, zou een kater van 't zuiverste water huisvesten, als hij ontwaakte tot een nieuwen levensdag.

In angstige spanning derhalve vroeg hij naar de laatste berichten, toen Corker opendeelde.

„Nog iets gebeurd, Corker?”

„Nu eh... ja en nee, meneer.”

„Hoe bedoel je ja en nee? Heeft meneer Prosser gebeld?”

„Nee, meneer.”

„Dus hij slaapt nog?”

„Nee, meneer.”

„En je zei, dat hij niet gebeld had!”

„Nee, meneer, maar ik heb hem zooveel een kreet hooren slaken.”

„Een kreet?”

„Ja, meneer; een doordringenden kreet, echt een bewijs van diepe verslagenheid des geestes. Een kreet, die me in menig opzicht herinnerde aan zijn uitroep in den ochtend van den eersten Januari van dit jaar, toen hij veronderstelde — abusievelijk natuurlijk — dat hij een rooden olifant zag.”

Bingo fronste. „Dat bevalt me niets.”

„'t Beviel meneer Prosser ook niet, meneer.”

„Ik bedoel, 't bevalt me niet zooals 't nu geloopt is. Je bent een man van ervaring, Corker. Je weet evengoed als ik, dat peetooms geen snerpande kreten uiten bij de aanschouwing van hun petekinderen, tenzij er iets ernstigs aan hapert. Ik ga maar eens een kijkje nemen, denk ik.”

Hij deed zulks, en toen hij de zitkamer binnenkwam en den inhoud bezag, bleef hij met opgetrokken wenkbrauwen staan.

Zijn zoon Algernon zat op den vloer, met al zijn aandacht bij den ballon, dien hij blijkbaar trachtte in te slikken. Chequeboek Prosser stond op den schoorsteenmantel en keek met uitpuilende oogen naar omlaag. Bingo, een vrij scherpzinnig man, zag alras, dat er een zekere spanning in den toestand stak. Hij vond het echter tactisch, zich te houden, alsof hij niets bijzonders had opgemerkt.

„Hallo, Chequeboek,” zei hij.

„Hallo, Bingo,” zei Chequeboek.

„Aardig weertje,” zei Bingo.

„Prachtweertje,” zei Chequeboek.

Zij koutten nog even over strandvermaak en den Europeeschen toestand, en toen kwam er stilte. Die werd verbroken door Chequeboek.

„Zeg, Bingo,” zei hij, sprekend op een vrij gedwongen toon van achteloosheid, „misschien wil jij even kijken, of je iets op den vloer ziet, daar, vlak bij den haard. 't Zal wel verbeelding van me zijn, maar ik heb zoo'n idee...”

„Bedoel je den baby?”

Chequeboek bracht een fluitachtig schrikgeluid voort. „Is 't een baby? Ik bedoel, zie jij 't ook?”

„Alsjeblieft. Met 't bloote oog,” zei Bingo. „Tiedela toedela,” ging hij voort, het kind in het gesprek halend, opdat het zich niet buitengesloten zou voelen, „pappie ziet je wel, hoor!”

Chequeboek schrok.

„Wát zei je daar? Pappie?”

„Ik zei inderdaad pappie.”

„Is dat jouw kind?”

„Inderdaad.”

„Waar ik dien zilveren rammelaar aangegeven heb?”

„In eigen persoon.”

„Wat moet hij hier?”

„Nou, gewoon — zijn peetoom eens opzoeken.”

„O,” zei Chequeboek, met bedrukte stem, aanstalten makend, om naar beneden te klimmen. „Als hij zoo verstandig was geweest, dat meteen te zeggen, had ik me niet zoo dood hoeven schrikken. Ik ben gisteravond een beetje laat thuisgekomen en op den vloer in een verkwikkenden slaap gevallen, en toen ik wakker werd zag ik een verschrikkelijk gezicht naar me loeren. Ik dacht natuurlijk, dat ik nog overstuur was en 't me verbeeldde.”

„Moet je je petekind een kusje geven?”

Chequeboek rilde. „Zooiets zegt men niet, zelfs niet voor de grap,” verweet hij.

Hij bereikte den vloer, en bleef op veiligen afstand naar Algernon staan kijken. „En ik sta notabene op 't punt om ook te trouwen!” stiet hij uit.

„Trouwen is best,” betuigde Bingo.

„Toegegeven,” erkende Chequeboek; „tot op zekere hoogte. Maar de risico! Wat een ontzaglijke risico! Wie staat me er borg voor, dat me niet zóoiets boven mijn hoofd hangt?”

„Woepele-wipsie,” zei Bingo.

„Zeg alsjeblieft geen woepele-wipsie — ik griezel er van, Bingo,” zei Chequeboek, met een zachte, trillende stem, „begrijp je, dat zooiets mij óók had kunnen overkomen, als jij niet zoo kleverig was geweest met die lunch? 't Is de zuivere waarheid,” ging hij voort, „ik was stellig van plan, dat meisje onder 't sigaretje na den eten te vragen. En toen ben jij me komen redden.” Hij haalde diep adem. „Bingo, ouwe jongen, herinner ik me goed, dat ik je heb hooren vragen om een vijfje of zooiets?”

„Een tientje.”

Chequeboek schudde zijn hoofd.

„Da's te weinig,” zei hij. „Zou je 't erg vinden, als ik er vijftig van maakte?”

„Heelemaal niet.”

„Geen bezwaar?”

„Hoegenaamd geen bezwaar, kerel.”

„Mooi,” zei Chequeboek.

„Prachtig,” zei Bingo.

„Pardon, meneer,” zei Corker, op den drempel verschijnend, „de portier belt op, dat mevrouw Little beneden op meneer Little staat te wachten.”

„Zeg maar, dat ik over twee tellen kom, met lauweren gekroond,” zei Bingo.

Dit is
het juiste moment
voor 'n MARTINI!



Het gaat beter

met een
Kant en
Klaar!



**Model 268
voor 20 ct.**

Van dit model
kunt U patronen
bestellen in maten
40, 42, 44, 46, 48

Deze mooie blouse, een model uit het modeboek Winterweelde 1939-1940, kunt ook gij zelf maken. Hiervoor behoeft U geen knipcursus te volgen of zelf een patroon te vervaardigen. Ook het overtekenen en uitraderen is overbodig. Een Kant en Klaarpatroon is direct voor het gebruik gereed en wordt binnen 24 uur uit voorraad geleverd.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger: door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

**Patronenkantoor Panora
Haarlem Nassauplein 1**

Thans kan hij twee keer
in zijn oude Pak . . .



Is het dan mogelijk in korten tijd aanzienlijk te vermageren? Tegenwoordig kan men deze vraag gelukkig zondermeer bevestigend beantwoorden. Het is een uitspraak van de moderne wetenschap, dat het dik worden niet zoozeer met veel eten samenhangt, doch veeleer zijn oorzaak vindt in het feit, dat het lichaam het opgenomen voedsel verkeerd verwerkt. Op deze overweging is de samenstelling van de Dragées Negentien gebaseerd. Zij vormen het resultaat van de onderzoeken van Prof. Dr. H. Much. Met behulp van Dragées Negentien kan men op gezonde wijze bereiken, in een paar weken eenige ponden af te vallen.

Dragées „NEGENTIEN”

zijn een zuiver natuurproduct. veroorzaken geen krampen en kunnen zonder bezwaar dagelijks ingenomen worden.



**PRIJS PER
40 STUKS f1.25**

Verkrijgbaar bij alle
apothekers en
drogisten.

Dr. H. Nanning,
Den Haag, Korte Poten 7a

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Te zamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's-Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassauplein 51. Telefoon Int. 13866, Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262, Telefoon Interc. 33170, Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's-GRAVENHAGE, Stationsweg 95, Telefoon Interc. 111666, Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142, Telefoon Interc. 13473, Giro nr. 149597. 's-HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27, Telef. Interc. 4286, Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstr. 20. Telef. Int. 5851. GIRO nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstr. 5, Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevallenverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Een aardig Matrozenpakje voor onzen kleinen boy



LEEFTIJD 5 — 6 JAAR

In dit vlotte pakje zullen onze kleine jongens er uitzien als parmantige matroosjes. Het pakje is verder heerlijk warm en ook buitengewoon stevig, zoodat ze er lang plezier van zullen hebben. De blouse kan men eveneens voor een meisje gebruiken.

Maten: Lengte van de blouse ong. 37 cm.; bovenwijdte ong. 64—68 cm.; mouwlengte ong. 37—39 cm.; lengte van het broekje ong. 35 cm.

Benodigdheden: ong. 325 gram donkerbruine of donkerblauwe tweedraads koordwol, een paar lange aluminium breinaalden met knop nr. 2½, ong. 1.20 m. witte soutache, ong. 1 m. donkerbruin of donkerblauw lint voor de strikjes, ong. 1 m. elastiek, 1 drukknopje en 1 gewoon knopje.

DE BLOUSE

Rugpand: We zetten 90 st. op en breien hierboven steeds in tricotsteek, dus alle heengaande naalden r. en alle teruggaande naalden av.

Voor de *armsgaten* kanten we aan het begin van de 111e en 112e naald 5 st. af, aan het begin van de 113e en 114e naald 3 st., aan het begin van de 115e en 116e naald 2 st., terwijl we aan het begin en einde van de 117e naald 2 st. te zamen breien. We hebben dan 68 st. op de naald.

Voor de *schouders* kanten we aan het begin van de 167e, 168e, 169e, 170e, 171e en 172e naald 7 st. af. De overige 26 st. kanten we bij de 173e naald inééns af voor den *hals*.

Voorpand: We zetten 90 st. op en breien hierboven steeds in tricotsteek. Aan het begin en einde van de 25e, 37e en 49e naald zetten we er 1 st. bij op (96 st.).

Voor het *armsgat* kanten we aan het begin van de 111e naald 5 st. af, verder breien we van deze naald nog 42 st. en keeren dan om. Boven deze 43 st. breien we dan eerst den *linkerschouder*. Aan het begin van de 112e naald kanten we 1 st. af, aan het begin van de 113e naald 3 st., aan het begin van de 114e naald 1 st., aan het begin van de 115e naald 2 st., terwijl we aan het begin van de 116e, 117e, 119e en 120e naald 2 st. te zamen breien (32 st.).

Bij de 121e naald breien we het splitje voor het zakje in. We breien dus 5 r., 12 st. afkanten en de naald verder r. uitbreien. Bij de volgende naald zetten we deze 12 st. er weer bij op. Aan het begin van de 124e, 128e, 132e, 136e, 140e, 144e, 148e, 152e, 156e, 160e en 164e naald breien we 2 st. te zamen (21 st.).

Voor den *schouder* kanten we aan het begin van de 167e, 169e en 171e naald 7 st. af.

Boven de overgebleven 48 st. van de 110e naald breien we nu den *rechterschouder* op dezelfde, doch tegengestelde wijze. Alleen breien we er nu géén splitje in. We kanten dus aan het begin van de 112e naald 5 st. af, aan het begin van de 113e naald 1 st., aan het begin van de 114e naald 3 st., aan het begin van de 116e

naald 2 st., terwijl we aan het begin van de 117e, 118e, 120e, 121e, 125e, 129e, 133e, 137e, 141e, 145e, 149e, 153e, 157e, 161e en 165e naald 2 st. te zamen breien.

Voor den *schouder* kanten we dan aan het begin van de 168e, 170e en 172e naald 7 st. af.

We nemen nu de 12 bijgemaakte st. van de 122e naald op en breien hierboven 20 naalden in tricotsteek. Daarna kanten we af, en naaien het lapje tegen den achterkant van het voorpand. Ten slotte nemen we 13 st. op van de 121e naald (de afgekante st.) en breien hierboven 3 naalden r. Er ontstaan dus 2 ribbels. Daarna kanten we af.

DE MOUWEN

We beginnen aan den bovenkant, zetten 14 st. op en breien hierboven steeds in tricotsteek. Aan het einde van de 1e en 2e naald zetten we er 3 st. bij op (20 st.) en aan het einde van de 3e tot en met de 30e naald 2 st. (76 st.).

Boven deze 76 st. breien we door tot we in totaal 146 naalden gebreed hebben.

We persen dan dit gedeelte eerst even luchtig onder een vochtigen doek op.

147e naald: 2 r., dan 36 maal 2 st. r. te zamen breien, en ten slotte nog 2 r.

Boven de 40 st., die we nu op de naald hebben, breien we 13 naalden steeds afwisselend 1 r. verdr., 1 av. (altijd r. boven r. en av. boven av.; 160 naalden).

Daarna breien we verder in gerstekorrel (alle naalden steeds afwisselend 1 r., 1 av., maar bij iedere naald het patroontje laten verspringen).

Aan het begin van de 183e en 184e naald kanten we 9 st. af, aan het begin van de 185e en 186e naald 4 st., aan het begin van de 187e en 188e naald 3 st., aan het begin van de 189e en 190e naald 2 st. en aan het begin van de 191e en 192e naald 1 st. Bij de 193e naald breien we de overige 2 st. te zamen.

DE KRAAG

We zetten 75 st. op en breien hierboven steeds in tricotsteek. Bij de 59e naald kanten we de middelste 19 st. af. Boven de laatste 28 st. breien we nu de eerste punt van den kraag. Aan het begin van de 61e naald kanten we 2 st. af, aan het begin van de 63e, 67e, 69e, 73e, 75e, 79e, 81e, 85e, 87e, 91e, 93e, 97e, 99e, 103e, 105e, 109e, 111e, 115e, 117e, 121e, 123e, 127e en 129e naald breien we 2 st. te zamen. Bij de 133e naald kanten we de overige 3 st. af.

Boven de overgebleven 28 st. van de 59e naald breien we de 2e punt op dezelfde, doch tegengestelde wijze. We kanten nu dus aan het begin van de 60e naald 2 st. af, terwijl we aan het begin van de 62e, 66e, 68e, 72e, 74e, 78e, 80e, 84e, 86e, 90e, 92e, 96e, 98e, 102e, 104e, 108e, 110e, 114e, 116e, 120e, 122e, 126e en 128e naald 2 st. te zamen breien. Bij de 132e naald kanten we de overige 3 st. af.

HET BEFJE

We zetten 35 st. op en breien hierboven 70 naalden in gerstekorrel. Daarna kanten we af.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. Aan den onderkant maken we een smal zoompje en rijgen hierdoor het elastiek, geknipt op de vereischte wijde.

Op de manchetjes, die we ong. 3 cm. terugslaan, en op den kraag, naaien we op ong. 1 cm. van den kant met een onzichtbaar steekje de witte soutache.

Het befje naaien we aan één kant vast; aan den anderen kant naaien we een drukknopje. Aan één kant van het splitje maken we een lusje en zetten hiertegenover het knopje aan. Van het lint maken we twee strikken en naaien deze onder den kraag op de blouse.

HET BROEKJE

We beginnen aan den bovenkant, zetten 86 st. op en breien hierboven eerst 12 naalden steeds afwisselend 1 r. verdr., 1 av. (altijd r. boven r. en av. boven av.). Daarna breien we verder in tricotsteek.

14e naald: 8 av., omkeeren.

15e naald: 8 r.

16e naald: 16 av., omkeeren.

17e naald: 16 r.

18e naald: 24 av., omkeeren.

19e naald: 24 r.

20e naald: 32 av., omkeeren.

21e naald: 32 r.

22e naald: 40 av., omkeeren.

23e naald: 40 r.

24e naald: 48 av., omkeeren.

25e naald: 48 r.

26e naald: 67 av., omkeeren.

27e naald: 67 r.

We breien nu boven alle steken verder. Aan het einde van de 29e naald zetten we er 1 st. bij op (87 st.).

We breien 2 st. uit den 2en st. van de 37e, 47e, 57e, 67e, 77e, 87e, 97e en 107e naald, en zetten er aan het einde van deze naalden 1 st. bij op.

Boven de 103 st., die we nu op de naald hebben, breien we door, tot de korte kant ong. 28 cm. lang is. Daarna zetten we er aan den korten kant 6 st. bij op en bij de volgende naald aan den langen kant (dus boven de verhooging) 9 st. We hebben dan dus 118 st. op de naald. Hierboven breien we nog 36 naalden en kanten daarna af.

De tweede broekheft breien we op dezelfde, doch tegengestelde wijze.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. Aan den onderkant van de pijpjes maken we een smal zoompje. Boven aan het broekje maken we eveneens een zoompje en rijgen hierdoor het elastiek, geknipt op de vereischte wijde.

Indien een splitje wenschen, laten we hiervoor een stukje van den naad open. We haken dan aan één kant een onderbelegje van 5 toeren vasten. Voor de sluiting naaien we 2 drukknopjes aan.

Een paar warme Wantjes

VOOR ONZE MEISJES VAN 9-13 JAAR



om, zoodat de av. kaut boven komt, en kanten de st. twee aan twee te zamen af.

We nemen nu de 15 st. van het hulpdraadje weer op, evenals de 3 bijgemaakte st. van den 43en toer. Boven deze 18 st. breien we 16 toeren recht. Daarna breien we steeds afwisselend 2 st. r. te

Op verzoek van verschillende dames plaatsen wij deze week de beschrijving van een paar gezellige wantjes. Ze zijn heel vlug en gemakkelijk te vervaardigen en zullen bij onze meisjes zeer zeker in den smaak vallen.

Benodigdheden: Ong. 50 gram blauwe driedraads sportwol, een restje witte wol voor het borduren en 4 breinaalden nr. 8/0.

De rechterwant. We zetten 56 st. op en wel 20 op de 1e en 2e naald en 16 op de 3e naald. Hierboven breien we eerst 17 toeren (we spreken van toeren, daar we in de rondte breien; iedere toer bestaat dus uit 3 naalden) steeds afwisselend 2 r., 2 av. (altijd r. boven r. en av. boven av.). Daarna breien we verder in tricotsteek, dus alle naalden r.

Voor de meerderingen voor den duim breien we bij den 22en toer 2 st. uit den 2en en uit den daarop volgende 2en st., bij den 25en toer doen we dit uit den 2en en uit den daarop volgende 4en st., bij den 28en toer uit den 2en en uit den daarop volgende 6en st., bij den 31en toer uit den 2en en uit den daarop volgende 8en st., bij den 34en toer uit den 2en en uit den daarop volgende 10en st., bij den 37en toer uit den 2en en uit den daarop volgende 12en st., bij den 40en toer uit den 2en en uit den daarop volgende 14en st., bij den 43en toer uit den 2en en uit den daarop volgende 16en st.

43e toer: 1 r., de volgende 15 st. op een hulpdraadje rijgen, 3 st. er bij opzetten, en den toer verder r. uitbreien. Boven de 58 st., die we nu op de naald hebben, breien we weer gewoon in tricotsteek verder. We nemen 30 st. op de 1e. en 14 st. op de beide andere naalden.

78e toer: 1e naald: 2 r., een overhaling (1 st. afhalen, 1 r., den afgehaalden st. over den gebreiden st. halen), de naald r. uitbreien tot op 4 st. na, hiervan breien we de eerste 2 r. te zamen en de laatste 2 r.; 2e naald: 2 r., een overhaling, de naald r. uitbreien; 3e naald: r. breien tot op 4 st. na, hiervan breien we de eerste 2 r. te zamen en de laatste 2 r.

79e toer: r. overbreien zonder minderen.

Deze 2 naalden herhalen we nu voortdurend, totdat we op de 2e en 3e naald nog 7 st. hebben; daarna minderen we bij iederen toer, totdat we op deze naalden nog 3 st. hebben. Van den volgende toer breien we alleen de 1e naald. Hierop hebben we dan 6 st. De st. van de 2e en 3e naald brengen we op één naald. We draaien nu de want

zamen, 1 r. Dit doen we tot we nog enkele st. over hebben. Deze rijgen we dan op een draadje, trekken dit stevig aan en hechten het aan den binnenkant af.

De linkerwant breien we op dezelfde doch tegengestelde wijze. De meerderingen voor den duim bij de 22e en daarop volgende toeren komen nu dus aan het einde van de 3e naald, in plaats van aan het begin van de 1e. (Bij de 3e naald van den 22en toer breien we dus 2 st. uit den 13en en uit den daarop volgende 2en st.; bij de 3e naald van den 25en toer uit den 13en en den daarop volgende 4en st.; enz.)

Met de witte wol mazten we ten slotte de figuurtjes op den bovenkant van de wanten volgens bijgaand telpatroontje.



WAT ZULLEN WIJ ETEN?

- | | |
|-------------------|--|
| Zondag: | Vermicellisoep.
Varkensschijf.
Spruitjes.
Aardappelen.
Vruchtenschoteltje. |
| Maandag: | Koud vleesch.
Andijvie.
Aardappelen.
Chocoladevla.
Kop bouillon. |
| Dinsdag: | Macaronischotel.
Savoyekool. |
| Woensdag: | Magere erwtensoep.
Drie in de pan. |
| Donderdag: | Magere kerriesoep.
Poulet in pikante saus.
Gesmoorde uien.
Aardappelen. |
| Vrijdag: | Gestoofde zoutevisch.
Sla.
Aardappelen.
Rijstebrij. |
| Zaterdag: | Stamppot van wortelen, zure appelen en spek.
Griesmeelvla. |



Is er een bus Droste Verpleegster Cacao in huis?

Dat is voor Vader geen vraag. Die weet, dat Moeder steeds Droste Verpleegster Cacao kiest; zoo'n bus mankeert nooit in haar huis.

Droste
ALTIJD WELKOM!
Spaart plaatjes voor het nieuwe album „Het Water op“!



Radion is een heel ander wasmiddel dan gewone zeepoeders en zepen. Het werkzame, zuurstofhoudende Radion-schuim trekt al het vuil uit het goed op een volkomen veilige manier. Daar Radion de was volkomen schoon maakt, wordt het goed ook hagelwit.

RADION wast witter

Enorme
prijs verlaging

22¢

15¢



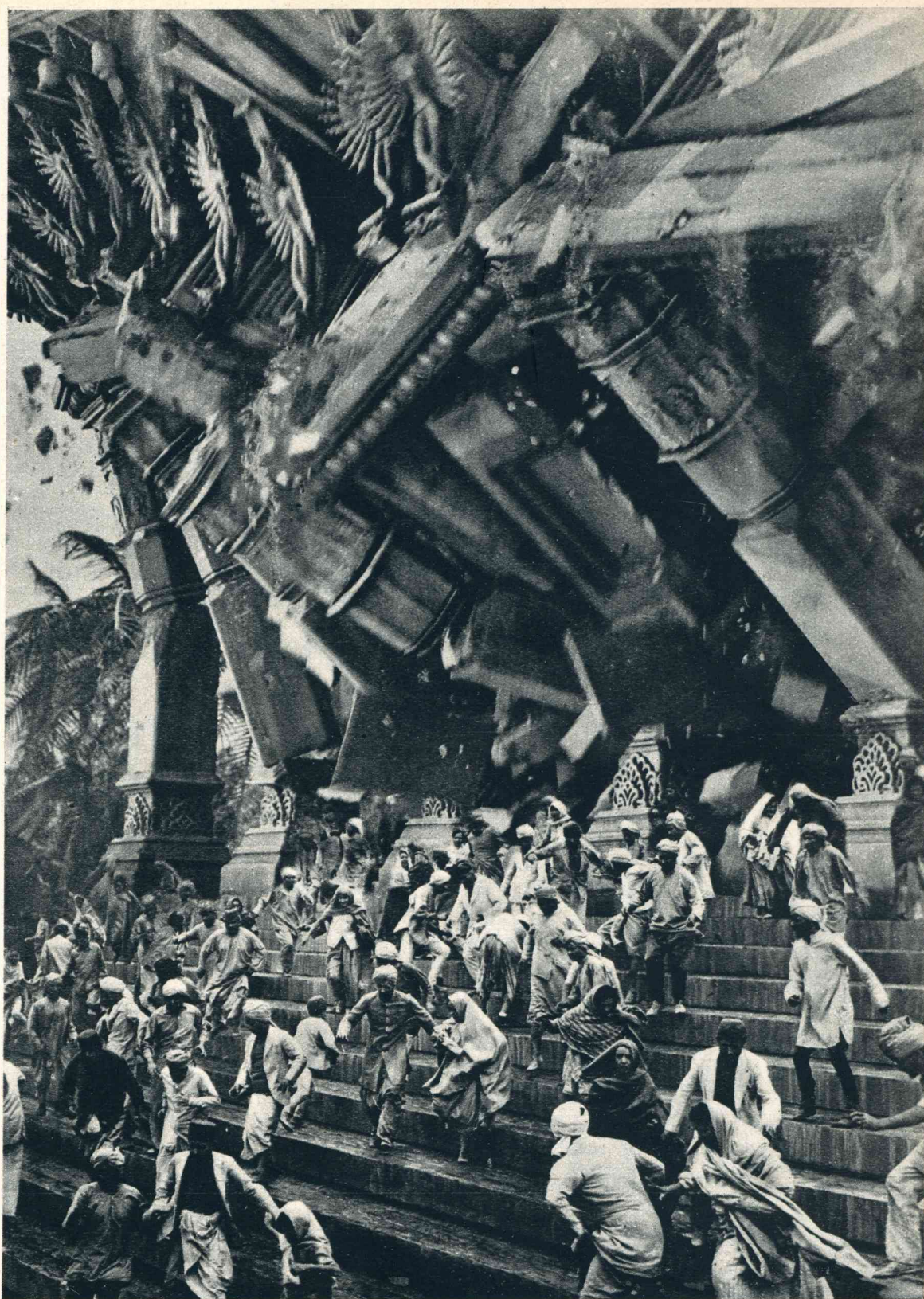
DE REGEN KWAM

Naar dit monumentale filmwerk van de 20th Century Fox werd reeds lang met belangstelling uitgezien. Het is een film met Myrna Loy, George Brent, Tyrone Power en Brenda Joyce.

Deze film heeft het ten slotte aan zichzelf te danken, dat de toeschouwer aan 't einde nog tamelijk onverschillig staat tegenover de dubbele liefdesgeschiedenis, welke zoo tusschen de regendruppels door tot stand kwam. Na de geweldige catastrofe, welke zich in een angstwekkende realiteit voor zijn oogen heeft afgespeeld, vindt hij het belangrijker dat al degenen die zijn sympathie hadden er het leven bij afbrachten en is de belangstelling voor de vraag, of zij elkaar nog zullen krijgen, aanmerkelijk verflauwd.

Want die geweldige natuurramp, zooals de film die weergaf, moet men gezien hebben om er zich eenigszins een oordeel over te kunnen vormen, wat Hollywood op het oogenblik durft en kan maken. Dat is inderdaad ongelooflijk, zelfs indien men dan nog de slimheid der Hollywoodsche effect-specialiteiten alle recht laat wedervaren. Een heele stad wordt door een aardbeving en een vloedgolf geteisterd. Enorme gebouwen storten als kaartenhuisjes ineen en duizenden worden onder het puin begraven. Dan bezwijkt een dam en het water svelt met razende vaart puin en slachtoffers weg. Kort daarna breekt dan de pest uit en dat completeert als 't ware de ramp. Voor zooveel ellende kan niemand onverschillig en ongevoelig blijven. En zoo zien we dan ook de lichtzinnige lady Esketh een eenvoudige werkster in een ziekenhuis worden; den losbolligen Ransom een degelijke bruidegom met plastron en roos in 't knoopsgat en majoor Rama, die op 't punt staat naar den afgrond te glijden tot edelen heerscher van Ranchipur gepromoveerd. Dan is echter het sensationele hoogtepunt reeds geweest en de eenige dramatische wending, welke dan den climax moet vormen, is, dat Tyrone Power dezen keer niet de vrouw zijner droomen gelukkig mag maken, omdat ze net even voor dien tijd zacht en kalm overlijdt. Dit alles is echter, ondanks het heel verdienstelijke en vaak ontroerende spel van de hoofdpersonen, niet meer in staat, den indruk te vervagen, welke door die indrukwekkende natuurramp is gemaakt, en welke alles overtreft wat tot nog toe op dat gebied werd gepresteerd. Want het is met recht een wonderwerk van technisch vernuft, dat de stoutste fantasieën nog verre achter zich laat.

Tom Ransome (George Brent) en Fern Simon (Brenda Joyce) zijn 'n gelukkig paar geworden op den dag dat majoor Rama (Tyrone Power) tot de hoogste waardigheid van het land werd verheven.



Dit beeld geeft ongeveer een indruk van wat in deze film zooal te zien is. Het massieve paleis stort door de aardbeving in elkaar en vernietigt ieder levend wezen dat zich daaronder bevindt. Scènes als deze hebben vermogens gekost.

Myrna Loy, eerst de lichtzinnige Lady Esketh, nu de eenvoudige vrijwilligster, die er niet voor terugdeinst, de meest onaangename werkjes op te knappen. Ten slotte valt zij als een slachtoffer van haar plicht en laat een diepbedroefden majoor Rama (Tyrone Power) achter.





WINTERLANDSCHAP IN DE OMGEVING VAN DRONRIJP

NAAR EEN SCHILDERIJ VAN G. F. VAN SCHAGEN

Voor onze onderdanen!

nog steeds fantasie in hiel- en teenstukken gebracht wordt. Naast hiel- en teenstukjes in contrastkleur zien we veel ajour en ook borduursel. Het is juist de avondsandaal, die bijzonder hoge eischen aan de kous stelt. Men werkt momenteel graag met ajour en we zagen dat ook reeds in plaats van den naad midden-achter, maar fantasie-figuren als groote spinnen of bloemen op het scheenbeen kunnen we niet onverdeeld toejuichen. Het bescheiden bloemen-rankje, dat over den naad loopt, is in elk geval minder uitdagend.

Een nieuw snufje, dat voor honderd procent praktisch is, zijn de kousen, waarbij de boord door een ajour van het been gescheiden is, zoodat eventuele ladders niet in één slag tot onderaan toe doorschieten. Er wordt op het oogenblik ook veel aandacht besteed aan de zoo noodige elasticiteit van het weefsel.

Naast een paar mooie, gelijkmatig geweven kousen, die vanzelfsprekend voor overdag zwaarder mogen zijn dan voor avondgebruik, zijn sierlijke, voor het doel geschikte schoenen van het allergrootste belang. Daarom willen we thans nog even stilstaan bij een paar noviteiten, die ook direct betrekking hebben op onze onderdanen.

We zien weer de lage, echt ouderwetsche slobkousjes van vilt, die met drie of vijf knoopjes gesloten worden en meestal versierd zijn met een smal bontrandje. Dat deze slob-

kousjes, die evenals de zoo moderne laarsjes vaak bijzonder pormantig staan, een oorlogsuitvinding zouden zijn, kan naar het rijk der fabelen verwezen worden, daar deze noviteiten reeds gedurende de Augustus-shows getoond werden. Bovendien bestaat er voorloopig niet het minste gevaar voor kousennood.

Uiterst praktisch zoo'n „stalenboek” van diverse kleuren, waarin de kousen verkrijgbaar zijn.

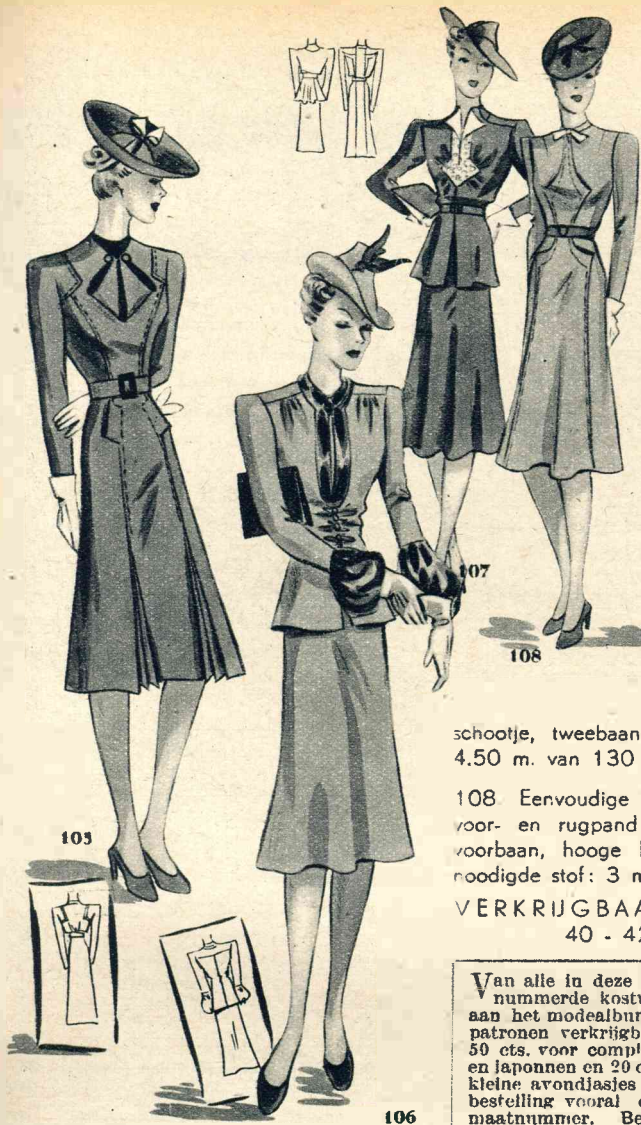
Wat de kittige laarsjes betreft, we zien die van bont bij een winterjas of pels, en van brokaat, satijn of goudleer voor het groot-gala. Zooals Vrouw Mode haar gewaden wijder en wijder maakt, zonder de minste rekening te houden met stoffen-schaarschte, komt zij ook met haar gril van die toch altijd meer materiaal verslindende laarsjes natuurlijk weer op het meest ongelegen moment.

Ditmaal valt er zooveel nieuws op het gebied van kousen en schoenen te rapporteeren, dat we er zelfs een heel artikel aan willen wijden.

Dragen we op het oogenblik hoofdzakelijk vrij donkere kleuren, zooals die van gebrande suiker en loodgrijs — wat niet alleen groote voordeelen heeft ten aanzien van eventuele modderspatten, doch ook het been slanker doet schijnen — ook worden er voor de liefhebsters warme roest-tinten, bordeauxrood, marine en zwart gebracht. Deze laatste kleur kan echter door degenen, die niet in den rouw zijn, beter vervangen worden door een donker loodgrijs, het zogenaaamde gun-metal. Bordeaux en roestbrun doen het alleen, als het weefsel bijzonder fijn is, zoodat de vleeschkleur van het been de kleur behoorlijk afzwakt en eigenlijk slechts de hiel en de naad donker uitkomen.

Voor 's avonds draagt men nog altijd lichtere tinten, terwijl er met het oog op de avond-sandaal, die zich blijft handhaven,





Voor het visite-uur

105. Japon van dunne stof, opgezet voorpand met figuren, hals met teruggeslagen jabot, voorbaan met plooiën. Benodigde stof: 3 m. van 130 cm. breed.

106. Deux-pièces van effen stof, gegarneerd met fluweel, ruimte aan taille en schouder, rug met rugstuk. Benodigde stof: 3 m. van 130 cm. breed.

107. Deux-pièces van zijde, hals gegarneerd met wit vest, voorpand met ruimte, klokkend schootje, tweebaansrok. Benodigde stof: 4.50 m. van 130 cm. breed.

108. Eenvoudige japon van wollen stof, voor- en ruggand met figuren, klokkende voorbaan, hoge hals, lange mouw. Benodigde stof: 3 m. van 130 cm. breed.
VERKRIJGBAAR IN DE MATEN 40 - 42 - 44 - 46

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modaalbum „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenste maatnummer. Bestellingen kunnen gesloten bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het

ding van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

Uit ons Menu

POULET IN PIKANTE SAUS (4 PERSONEN)

400 gr. runderpoulet, 45 gr. boter, 1 ui, 1 laurierblad, 1 peperkorrel, stukje foelie, 40 gr. bloem, 1/2 liter bouillon, zout, desverkiezende een scheutje bouillon-aroma.

Zet het poulet op met het water en het zout en kook het vleesch gaar in ongeveer 20 minuten. Smelt de boter, voeg de verschillende kruiden en den gesnipperden ui er bij en laat alles te zamen lichtbruin fruiten. Voeg er dan de bloem bij en brand deze onder voortdurend roeren b.u.n. Zeef den bouillon (van het poulet) en giet dezen onder voortdurend roeren bij de boter en zeef ze daarna. Maak ze op smaak met een scheutje bouillonaroma en roer er het vleesch doorheen. Laat alles nog even nastoven.

PIKANT MACARONISCHOTELTJE (4 PERSONEN)

200 gr. macaroni, 400 gr. soepvleesch, 3/4 liter water, 1 ui, 1 stukje foelie, zout, 2 eetlepels tomatenpurée, paneermeel, 50 gr. boter.

Kook het soepvleesch gaar in water waaraan het zout, de ui en de foelie zijn toegevoegd. Voeg er na ongeveer 1/2 uur de in stukjes gebroken macaroni bij en kook alles nog ongeveer 1/2 uur. Verwijder den ui en de foelie en roer door het mengsel de tomatenpurée en de helft van de boter. Doe de massa in een met boter besmeerd vuurvast schoteltje en strooi er paneermeel over. Leg er hier en daar een klontje boter op en laat den inhoud van het schoteltje in een warmen oven bruin worden.

GESTOOFDE ZOUTEVISCH (4 PERSONEN)

1 1/2 pond zoutevisch, 50 gr. boter, paneermeel, het sap van 1/2 citroen, 1 eetlepel fijngehakte peterselie, desverkiezende 1 ui.

Wasch de visch en week ze daarna een nacht in ruim water. Zet ze den volgende dag met versch water op en laat ze aan de kook komen. Zet de pan vervolgens op een zacht vuurtje, zoodat de visch niet kookt maar trekt, gedurende 1 uur. Verwijder vervolgens de graten. Smelt de boter, voeg den gesnipperden uit erbij en daarna de visch en het citroensap. Laat de visch nog ongeveer 15 minuten stoven. Giet er vervolgens een scheutje water bij en strooi er paneermeel doorheen, zoodat de saus dik wordt. Laat de massa nog 5 minuten stoven en roer er vlak voor het presenteren de fijngehakte peterselie door.

WARM VRUCHTEN-SCHOTELTJE (4 PERSONEN)

50 gr. gedroogde abrikozen, 50 gr. gedr. pruimen, 50 gr. krenten en rozijnen, 3/4 liter melk, 1 pakje vanillesuiker, 2 eieren, 45 gr. maizena, 100 gr. suiker.

Week de gedroogde vruchten een nacht en zet ze den volgende dag op met het weekwater en kook ze gaar. Maak de vruchten met suiker op smaak. Kook de melk met de vanillesuiker. Roer de eierdooiers met de suiker en de maizena tot 'n glad papje. Giet een gedeelte van de kokende melk er bij en voeg daarna alles bij elkaar. Kook de vla onder voortdurend roeren door. Leg de vruchten in een vuurvast schoteltje en giet hierover de vanillevla. Klop het eiwit zeer stijf en roer er wat suiker door. Leg het eiwit-schuim op het schoteltje en laat het in een heeten oven bruin en gaar worden.

- De reinigende werking van een tandpasta wordt niet bepaald door het zeepgehalte of de schuimontwikkeling, maar door de werkzaamheid van de poetsende deeltjes, die zich in de tandpasta bevinden.
- Chlorodont tandpasta wordt zoowel *schuimend* als *niet-schuimend* geleverd. Maar beide tandpasta's bevatten microscopisch fijne poetsende bestanddeeltjes, die de tanden grondig reinigen.
- Wij garandeeren, dat deze poetsende bestanddeeltjes, niettegenstaande de sterk reinigende werking het teere tand-email niet beschadigen.
- Omdat de niet-schuimende Chlorodont-tandpasta geen zeep bevat komt de heerlijke, verfrisschende pepermuntmaak volkomen tot zijn recht.

Chlorodont TANDPASTA

TUBE 25 ct. - GROOTE TUBE 45 ct.

Jongetje

Een eenvoudig, lekker biscuitje, waar U gul van kunt uitdeelen.
17 1/2 cent p. half pond

Brusselsche Kermis

De eenige echte, sinds 35 jaar populair door smaak en kwaliteit.
22 1/2 cent per half pond



Java Wafel

Een fijn wafeltje met heerlijke crème-vulling. Bijzonder croquant en zeer licht, dus voordeelig.
27 1/2 ct p. half pd

„Wat heeft ze altijd heerlijke biscuits bij de thee!”

Prettig, niet waar, als men dat van U zeggen kan. Zorgt er daarom voor, dat U geregeld Victoria Biscuits in huis hebt, want die zijn altijd heerlijk van smaak, lekker bros en knappend. Een ware tractatie voor uw visite. Vraagt ze uw winkelier!

Bonne Mère

Lekker en voedzaam door hoog eighalte. Gezond voor kinderen en heerlijk in puddingen en vla's.
15 cent per ons



DANK U MAMMIE, NU IS MIJN HOOFD-VERKOUDHEID AL VEEL BETER!

JA, SCHAT, MAAR VOORTAAN VA-TRO-NOL EERDER GEBRUIKEN, DAN VOORKOM JE VELE VERKOUDHEDEN!



Een feit—Een paar druppels Vicks Va-tro-nol in de neusgaten verhelpen snel de prikkeling, verwijderen het slijm, verminderen de gezwollen slijmvliezen en laten U weer vrij ademen. **Nog beter**—wacht niet tot Uw neus verstopt is! Va-tro-nol is speciaal om de Natuur te helpen bij het bestrijden van infecties in neus en keel, waar de meeste verkoudheden ontstaan. Gebruik het direct als U niest of snuift en voorkom vele verkoudheden.

VICKS VA-TRO-NOL

Een paar druppels in ieder neusgat
Prijs fl. .90 per flacon.

DAT KUNT U **OOK!**



DAT KUNT **U** OOK!



DAT **KUNT** U OOK!



DAT KUNT U OOK!



DAT KUNT U OOK!



Uw WELSLAGEN of MISLUKKEN hangt af van Uw **PERSOONLIJKHEID.**

HOE?

De hiernaast in beeld gebrachte geschiedenis van enkele Cursisten is slechts een greep uit duizenden.

U KUNT DIT OOK.

Wat uw beroep of ambt ook is: altijd zullen DALMEIJER'S CURSUSSEN u dingen leeren, u methoden en oplossingen doen kennen die aan uw leven nieuwe betekenis en inhoud geven, uw levenslust en levensvreugd vermeerderen, en het nut en de economische waarde van uw arbeid verdubbelen. Hierdoor zult u vanzelf uw POSITIE VERBETEREN. Volg eens aandachtig onderstaand lijstje. Daar zijn zeker dingen bij, die verbeterd en vermeerderd, voor u van ingrijpende betekenis in uw leven kunnen worden. Ziehier, bezit u

Groot Concentratievermogen? Beslistheid? Organisationsvermogen? Practische Levenskunst? Moad tot aanpakken? Zelfbeheersching? Initiatief? Logisch Denken? Vindingrijkheid? Zelfkennis? Snel Opmerkingsvermogen? Energie? Scheppende Verbeeldingskracht? Kunt u snel besluiten? Hebt u wilskracht? Zelfvertrouwen? Plichtsgevoel? Overredingskracht? Bent u ervaren in het uitdenken van nieuwe ideeën? Kunt u geduld oefenen? Raken uw verstandelijke hulpbronnen nooit uitgeput? Hoe staat het met uw doorzettingsvermogen? Bestuurseigenschappen? Verkoopkracht? Arbeidstactiek? Tact in zaken? Macht over uzelf? Bijzondere handelskennis? Hersencontrole? Redeneervermogen? Bezit u een getraind opmerkingsvermogen en een nimmer falend geheugen?

Kunt u op deze vragen volmondig „JA“ antwoorden? Kunt u dat? Zoo neen, dan zult u onmogelijk in staat zijn te blijven, die u zijt, laat staan vooruit te komen. Maar u behoeft niet te vreezen, u voelt uw kracht groeien, uw geest sterken, u verheugt u in steeds grootere waardeering voor uw persoon en voor uw arbeid als u blijft geeft jong te willen blijven, als u doet als de jeugd: als u leert wat de moderne wetenschap van het leven ook u leeren kan. Dat is het werk, dat DALMEIJER'S CURSUSSEN sinds 27 jaren doet: menschen opheffen, ze verder brengen, hun den weg wijzen tot het bereiken van den top, voor het vervullen van steeds hoogere doeleinden. Dat heeft het gedaan voor duizenden anderen, dat kan het

OOK VOOR U!

Denk eens voor een oogenblik aan de menschen in uw naaste omgeving. Is daar niet iemand aan te wijzen, die in een paar jaar tijds belangrijk omhoog klom? Die geleidelijk maar toch zichtbaar - vooruit kwam? Hoe is dat gekomen, denkt ge? In 99 van DE 100 GEVALLEN vindt dat zijn oorzaak in het feit, dat die persoon zich leerde concentreren, dat hij niet alleen zijn hersenen, maar ook

ZIJN PERSOONLIJKHEID

heeft ontwikkeld. — Ons zeer bijzonder onderricht in de ontwikkeling der Persoonlijkheid en al wat daartoe en tot de toepassing en benutting er van in het dagelijksch leven en in zaken, behoort, wordt uitsluitend PER POST gegeven, van het begin tot het eind. Elke les is persoonlijk en u zult heel spoedig de prettige uitwerking van onze lessen leeren kennen en waardeeren. Iedereen kan onze Cursussen begrijpen. U behoeft alleen te leeren in verloren oogenblikken. En naarmate u meer bekend wordt met de methoden van DALMEIJER'S CURSUSSEN zult gij er u gaarne met hoofd en hart aan geven, omdat u reeds na een maand u rustiger voelt, in minder tijd meer werk verricht en zodoende ook meer vrijen tijd overhoudt.

Zend nog heden onderstaanden bon volledig ingevuld als brief aan DALMEIJER'S CURSUSSEN, Koninginneweg 182 te Amsterdam-Z. Links boven aan de envelop schrijven: PERSOONLIJKHEID. U ontvangt dan omgaand de interessante brochures ter ontwikkeling uwer persoonlijkheid. (Insluiting van 10 ct. postzegels voor tegemoetkoming in de porto is niet noodzakelijk, doch zal op prijs worden gesteld.)

Hierlangs afknippen en als brief inzenden aan DALMEIJER'S CURSUSSEN, Koninginneweg 182, te AMSTERDAM (Z.) Links bovenaan op de envelop zetten: PERSOONLIJKHEID.

BON voor de Lezers van dit blad voor kosteloze toezending van de brochures ter ontwikkeling uwer **PERSOONLIJKHEID**

alsmede eenige interessante psychologische brochures

Naam:

Positie: Leeftijd:

Adres:

Invullen in DRUKLETTERS a.u.b. Militaire adressen vooral VOLLEDIG.

Een 27-jarige Reputatie van Succes!